THE TRUTH SHALL MAKE YOU FREE

THE UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1964

MAGAZINE COMMITTEE

Dr. P. M. Mathai (Principal)
The Rev. A. A. Pylee (Bursar)
Mr. P. K. Narayana Menon
„ Varughese Ittyerah
„ K. P. Dinakaran
„ C. A. Hydrose
„ V. A. Mathew
Miss Mary T. Mathew
Mr. C. T. Benjamin (Editor).

THE

UNION CHRISTIAN COLLEGE MAGAZINE

ALWAYE

MARCH 1964

CONTENTS

		Page
1.	Editorial	i
2.	Farewell—K. P. Dinakaran	iii
3.	In Memory of Mr. K. C. Chacko—Dr. P. M. Mathai	1
4.	The Late President Kennedy—Dr. O. M. Mathen, M. Sc., Ph. D.	3
5.	A Tribute to Kennedy—The Rev. A. A. Pylee	5
6.	Basket-Ball—A Popular Game—C. P. Andrews	6
7.	The Case of the Railway Clerk—By K. Jacob	8
8.	Geometry—The Friend of Carpenters and Builders—M. Narayanan, Cl. i Maths.	14
9.	I shall rest by her side in the Tomb—Babykutty Verghese Cl. iii Physics.	16
10.	My Dreams—B. Vatsalakumari, Class ii, Chemistry	19
11.	Initiative...Key to Success—By V. A. Mathew (U. P. 'A')	21
12.	Straight Thinking—C. A. Hydrose	24
13.	Adieu !!!—Celine K. J., iii Chem.	26
14.	Religion and Reason—Ittoop Cheeran	27
15.	"Frailty, Thy Name is Woman !"—By Miss Saramma Jacob, Cl. iii Phy.	30
16	Angels Alone Wept—Mary T. Mathew, Class iii Physics	35
17.	The Coimbatore Sugar-cane Research Institute—By C. Sylum Cl. iii, Botany	38
18.	Dry-Cleaning—K. A. Valsalan, Cl. ii Chemistry	41
19.	College Societies	44
20.	College Day	56

1.	നിമന്ത്രണമേകി (കവിത) സുശീലാ തമ്പി, ക്ലാസ്സ് iii Chem.	1
2.	പതിനാറാം പേജിൽനിന്ന് അഞ്ചാം പേജിലേക്ക് (ചെറുകഥ) കമലാദേവി യു. പി. ക്ലാസ്സ് A.	2
3.	ടൂറിസ്റ്റുകളുടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേക്ക്—ആന്റണി പാറയ്ക്കൽ i Maths.	5
4.	എന്റെ നാട് (കവിത)—ജഗൻ ചെറിയനാട്—(Old Student)	9
5.	കുട്ടികളെ പൂ തരോ (ചെറുകഥ)—സാറാമ്മ ജേക്കബ്, iii Phy.	10
6.	ഒലിവർ ഗോൾഡ്സ്മിത്ത്—സി. വേണുഗോപാൽ, i Econ.	16
7.	ദീപത്തിലേക്ക് (കവിത) സീത ചേന്നമംഗലം—M P. Seethadevi	19
8.	സ്റ്റേറ്റ്സ്മെൻ (ചെറുകഥ)—ജോസി ആർ ആലുവാ (Old Student)	21
9.	ഗോളാന്തരയാത്ര: ചില മൗലിക പ്രശ്നങ്ങൾ—പി. ബാലകൃഷ്ണൻ i Phy.	25
10.	ഞാനറിഞ്ഞില്ല (ചെറുകഥ)—തോമസ് വറുഗീസ്, ii Botany.	29
11.	ഉഷസ്സ് (കവിത)—ശ്രീദേവി വി. കെ., i Botany	33
12.	വിദ്യാലയജീവിതവും രാഷ്ട്രീയവും—പി. ഡി. ജൈപാൽ i Botany	34
13.	ഇത് കണ്ണീരിന്റെ കഥയാണ് (ചെറുകഥ)—കുമാരി ആനി എബ്രഹാം iii Chem.	37

HINDI SECTION.

EDITORIAL

The Vice-Chancellor's Visit

It was a privilege for the College to welcome Prof. Samuel Mathai who is an old friend of the College, but who visited us formally for the first time as Vice-Chancellor of the University of Kerala. He is a brilliant orator and a very able administrator. As Secretary of the Inter-University Board and of the University Grants Commission Prof. Mathai made his mark in the academic life of India and it is a piece of very good fortune for our University to have secured his services. We thank him sincerely for having visited us to preside over the College Day meeting and offer him our good wishes in the discharging of his duties as Vice-Chancellor which he has been doing so efficiently till now.

The late President Kennedy

"The good die first" sang Wordsworth and though it may not be a universal truth, it proved very true in the case of John F. Kennedy who fell a victim to an assassin's bullet on Nov. 23, 1963 at Dallas, Texas. Though the youngest president of the USA so far, he was perhaps the most dynamic president that country has seen. He combined in himself a maturity of judgment which belied his age, together with a passion for justice which he dared to put into practice. A cup of hemlock or a bullet can silence the noblest of lives. But no amount of hatred or prejudice can extinguish the flame that a Socrates, a Lincoln, a Gandhi or a Kennedy has lit. The world has been the richer for their living and we show that we are sharers in those riches when we let our lives be influenced by that passion for justice and that ability to take a stand against wrong (wherever it may appear) which men like Kennedy evinced.

New facilities in the College

A long-felt need has been satisfied with the construction of a non-resident student centre. The Day Scholars had some legitimate complaints about the lack of facilities for reading, eating and for recreation in the College. It is hoped that this new building will answer most of them. Built at a cost of over Rs. 50,000/- it was made possible by a generous grants of Rs. 35000/- by the University Grants Commission.

A new Women's Hostel is also nearing completion, on the 7 acre plot that is surrounding the present Women's Hostel. This also is the outcome of a three fourths grant by the UGC, of a total cost of Rs. 91,860/- It is meant to house 45 students. We hope to admit students to this hostel next academic year onwards.

The Two year *Pre-University Course*

The University and the Government of Kerala have decided to lengthen the PUC by one more year. This will mean that for a degree, a student will have to undergo 5 years of college course. This is one of the consequences of cutting down the school years from 11 to 10. There has been some controversy as to the desirability of the change. But when everything is taken into account, it seems that this is the best that

could be done under the circumstances. One more year in college is definitely more expensive than one more year in school, but there is no denying the fact that the former is more conducive to enhancing the standard of education in any subject. The breakneck speed like that of a 50 metres dash, with which the crucial PUC was being covered with all the incumbent worry and anxiety of the students, the parents and the teachers is made more moderate. The students are also given a reasonable length of time to be acclimatized to the change of medium from Malayalam to English.

Only time will bring to light some of the drawbacks that lurk in the scheme. Undoubtedly this will make the colleges much more crowded than they are at present. Over thirty Junior Colleges are to be started next year and the existing colleges will have to increase the intake substantially. How this will affect the quality of teaching, the discipline and the general life among university students, and whether adequate staff will be found to teach these students are things which cannot all be clearly foreseen now. Some of these are beyond our control. But there are things within our control which we should not leave to chance and uncertainty. Getting the syllabus made and ensuring that sufficient supplies of text-books are made early enough to start teaching when the colleges reopen are a few of such things. Handling big numbers in the PUC is bad enough, it may be a necessary evil. But to let them in and not provide them with the necessary material early enough is to court disorder and indiscipline. It is hoped that the University will be alive to these and other such facts in the implementation of this scheme.

Rev. Dr. K. C. Joseph, Mr. George Zachariah and Mr. P. K. John

Rev. Dr. K. C. Joseph, Mr. George Zachariah and Mr. P. K. John have ceased to be members of the teaching staff and of the College Fellowship.

The leaving of Dr. Joseph is a big loss to the college in general and to the English department in particular. His contribution to the college was many-sided. The residential, the academic and the spiritual aspects of the life of the college community were enriched by his services. When he left us 3 years ago to accept an invitation from the Theological College in Ethiopea, it was our fond hope that he would come back anp accordingly provision was made to grant extra-ordinary leave for him for that period. He has now decided to continue there. For sometime he was the editor of this magazine and we want to take this opportunity to thank him for all that he has been to the magazine and to the college. We wish Dr. Joseph and his family all the good in the years to come.

Mr. George Zachariah and Mr. P. K. John are both in the U. S. A., the former finishing his studies in the University of Buffalo and the latter employed in a college in Ohio. We are grateful to these friends for their contribution to the college and we wish them the best wherever they be.

Dr. & Mrs. O. M. Mathen

We are very happy that Dr. O. M. Mathen and Mrs. Mathen are back with us from the U. S. A. Dr. Mathen completed his work connected with Ph. D. in Botany, in the University of North Carolina where Mr. & Mrs. A. M. Chacko now are. Our hearty congratulations to Dr. Mathen for having

finished his work in not more than two years.

Our Retired and Retiring Members of the Clerical Staff

The retiring members of our clercial staff did not generally find a place in these columns. We now feel that this is a practice more honoured in the breach than the observance.

Sri P. C. Mathew who was the accountant in the Bursar's Office is retiring this year from the service of the College. Sri K. Mathai retired as library clerk in 1959, Sri C. C. Chacko retired as Head clerk in 1961, Sri George P. Varkey retired as Assistant librarian in 1952.

These friends have put in devoted service to the college for long periods. Often their work was unostentatious and we tended to take too much of it for granted. We want to use this opportunity to thank Sri P. C. Mathew, Sri K. Mathai, Sri C. C. Chacko and Sri George P. Varkey for their unselfish services both in their official capacities and otherwise. We are glad that they have all settled down near the college and we offer them and their families our very good wishes for a happy future.

FAREWELL

K. P. DINAKARAN,
Flight Cadet.

1 Where misty mountains loom dim in the east,
And the Western sea rolls its high waves,
Where down the green stream, drops a lone fisher-craft,
There I rode off to my fate unseen.

2 As the clouds drifted lazily far overhead,
Snow-white sail on an ocean of blue
I thought of the day when I first met you,
And the day I murmured a last farewell to you.

3 With stretched arms did I declare my love to you
But not a voice replied, save my own babbling echo,
For months, my ears kept counting the footstep-
Of the unseen comer, at whose touch silence flames into music.

4 Hot tears my eyes blinded, and dim grew the sun,
From the mountains the east wind blew chill,
The glad day was ended, swift came in black night,
Dark and gloomy as my throbbing heart.

5 Though you have fled away from me for ever,
I can recall you, if I will,
For I can think of what is past but unforgotten,
And while I think, enjoy you still.

By K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR, Cl. ii, Chem.

By K. BALACHANDRAN, Cl. iii, Chem.

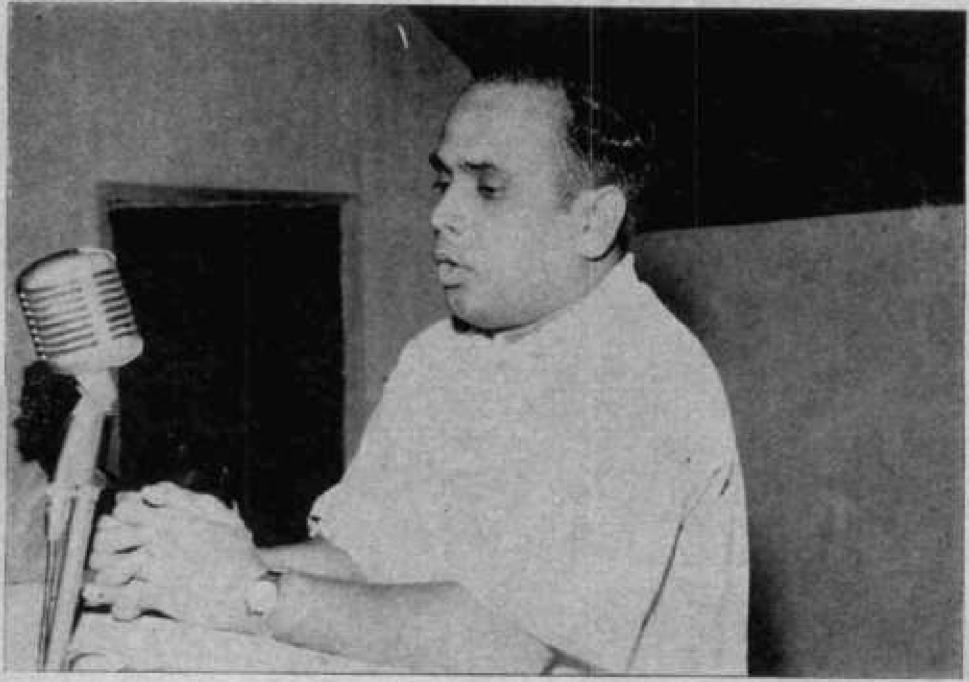

Shri M. P. Govindan Nair, Minister for Public Health, inaugurating the activities of the College Union.

Shri M. P. Govindan Nair, Minister for Public Health, with the Principal and Members of the College Union Committee.

(Standing): M/s. Koshy Ninan, Modayil Philip Mathew, K. P. Dinakaran, N. Samuel Thomas, V. F. Isaac, C. A. Hydrose.

(Sitting): Miss K. J. Celine, Shri M. P. Govindan Nair, Dr. P. M. Mathai, (Principal), Mr. A. K. Baby.

THEY BROUGHT HONOUR TO THEIR ALMA-MATER

Mr. Y. John, M. Sc.—I class.
I Rank in the University.

Both these have created history in this college
by winning I classes in English.

Miss Sosa George, B. A.
I class in English
I class in Economics.

P. Gopinath B. A.
I class in English
II class in Economics.

Mr. P. O. Mathews (Class III Bot.)
Best Actor in the S. C. F.
variety entertainment.

Mr. James Cheeran
Member of State Junior
Basket Ball Team.

Mr. V. I. Jacob
University Player
(Basket Ball).

IN MEMORY OF MR. K. C. CHACKO

(A Sermon preached in the College Chapel)

DR. P. M. MATHAI

On September 15 falls the death Anniversary of Mr. K. C. Chacko, the man mainly responsible for founding this College. During these 42 years of life of the College, it has endeavoured to hold aloft the aims and ideals that inspired its founders.

Mr. K. C. Chacko was born in 1884. He had his University education in the Madras Christian College. Later he served on the staff of that College. It was during this short period that along with Messrs. A. M. Varkey, V. M. Ittyerah and C. P. Mathew the decision to start a College like this was taken. The College came into being on June 8, 1921 with 64 students and 5 staff members.

It is not very difficult for strong organisations such as Church denominations to start a College. The full backing and support of a whole society will be behind the venture. But Mr. Chacko and the group had no guarantee of such support from any quarter and in the fullest sense of the term it was a venture of faith. Institutions are built on ideas, on truth and on faith. If you construct a building it does not become an Institution. The vast Institution of the Christian Church has been built on the truth and the faith that Jesus Christ is the Saviour of mankind. The thousands of Schools, Colleges, Hospitals poor homes monasteries etc. run by the Church are all parts of this Institution.

This College was established on a fundamental faith and for specific purposes. Those who pass through the portals of this institution are educated men and women and most of them get their Degrees. But this is only a part of the aims. The period when the College was started may be called the 'dark' period in the history of the Church in Kerala. Relations among the different Denominations were very much strained and there was unhealthy rivalry and bitterness leading to stagnation and death to real Christian life. Mr. Chacko always thought of this College as a centre where Christians belonging to different Denominations could unitedly experience the love of Christ and witness to his all-sufficiency. He wanted this College also to be a place of higher learning preparing young people to be morally strong, conscientious and responsible citizens of India and of the world possessing a basic faith in religious values.

Mr. Chacko above all was a man of prayer and a man of action. He relied on the power of Jesus Christ and hours of prayer preceded any action of his. There are two important aspects of prayer as Thomas Merton puts it. By prayer we look inward and examine our conscience. We become aware of our feelings, our inward activity our thoughts and judgements and our desires. It is not healthy to be too constantly aware of all such things. When we attend too much to ourselves our activity becomes cramped and stumbling. We paralyse ourselves and become unable to act like normal human beings. Meditation should not merely consist of religious emotions, thoughts and affections of which

one is oneself acutely aware. Our own conscience is most useful when it is allowed to act instinctively and without too much reflection on our own part.

The best way of developing our interior life is by accepting reality. The ability to respond to reality, to see the value and the beauty of ordinary things in life especially in other people is the secret of our own success in prayer life. Mr. Chacko had this wonderful quality of seeing the best in others and of being concerned with them. It is important in the life of prayer to be able to respond to the external world, its needs and its desires. It is this quality in Mr. Chacko that overflowed and resulted in the establishment of this College.

Those who work here as staff members or as students can pay tributes to the memory of Mr. Chacko best by reminding themselves of his basic faith and aims.

" Here was a Man—
When shall we look upon his like again."

John F. Kennedy

By
K. P. Chandrasekharan Nair,
Class II, Chemistry.

THE LATE PRESIDENT KENNEDY*

DR. O. M. MATHEN M. SC. Ph. D.
(University of North Carolina)

Mr. Principal, Colleagues and dear Students,

Exactly one hundred years ago on the 19th of this month, one of the greatest Presidents of the United States of America announced at Gettysburg, that "all men are created equal," and for that he had to die at the hands of a brute. It was Abraham Lincoln who was shot to death for his revolutionary ideas about human freedom. A few months ago President Kennedy declared in unequivocal terms that segregation is not only wrong but also immoral. Kennedy was the first American President to declare that so boldly. May be, as a result of his deep faith in human freedom, he also had to die at the hands of a brute. By the death of President Kennedy the world has lost one of its most brave sons. I had the good fortune to see and hear President Kennedy when he visited the University of North Carolina in October 1961. I had also the privilege of seeing and hearing him on the television many times.

Let me mention a few instances when President Kennedy proved his great courage and ability to face a crisis. One such instance occurred in September 1962. Even though the Supreme Court of America had ruled as early as 1955 that admission in Universities should not be refused to any qualified student on the basis of his race, the University of Mississippi refused to admi at Negro student. The Governor rejected the personal advice of President Kennedy and refused to admit Mr. James Meredith, the Negro student who had a brilliant academic and military career. The Governor took the responsibilities of the Registrar and Chancellor. The President then made a nationwide television and radio broadcast in which he called the attention of all Americans to the great injustice. He appealed to the good sense of all the people concerned. Failing all these he had to interfere. The State Guards, who are normally under the Governor were federalized and the federal marshals guarded the Negro student who was forcibly admitted. The President took the responsibility of protecting the Negro student from the hostile white students during the entire period of his study at the University of Mississippi, of course spending millions of dollars.

Another specific instance of the great courage and determination of the President is his handling of the Cuban crisis in 1962. It became very evident that Russia had installed missiles and other drastic weapons in Cuba, which could be used against America. The President ordered to block all foreign ships that went to Cuba and asked Russia to remove the missiles in a month's time. The determination of the President was such that Russians had to

* Speech delivered on November 25, 1963 at the meeting held under the auspices of the College Union and Pre-University Forum of the Union Christian College to condole the death of President Kennedy.

take off their weapons from Cuba a few days before the last date given in the ultimatum.

In February 1963 George Wallace, the young ferocious segregationist Governor of Alabama declared that he would stand in person at the gate of the University of Alabama and prevent any Negro student from joining the University. This appeared to be a more difficult case and the President had a hard time. He made one of the best speeches ever made by any American President, here again recognizing the fact that the Negro was not getting any of the facilities that a white person got and appealing to the good sense of all people. The state guards were federalized, Governor Wallace was arrested and two Negro students were admitted to the University of Alabama. The dealings were such that Governor Wallace was able to fulfil his election promise and the Federal Government managed to admit the Negro students in the University.

A few months ago the President at the risk of losing much of his popularity or even his own life, presented in the Congress in person the civils right bill, a legislation which would make all actions of segregation unlawful.

President Kennedy would have been remembered even if he had not done anything except the organizing of the Peace Corps. Thousands of young Americans are now serving in the different under-developed countries as members of the Peace Corps and thousands are coming forward to serve.

The signing of the Nuclear test ban treaty by almost all nations of the world is another great achievement of President Kennedy. Let me conclude by referring to the statement made by President De Gaulle of France when he heard about the fatal shooting of President Kennedy. "Kennedy lived like a soldier, he died like a soldier." Now President Kennedy belongs to the ages. Let us also share with the millions of people in the world in expressing our profound grief. May his soul rest in peace.

By P. N. Chandran,
Cl. II Physics

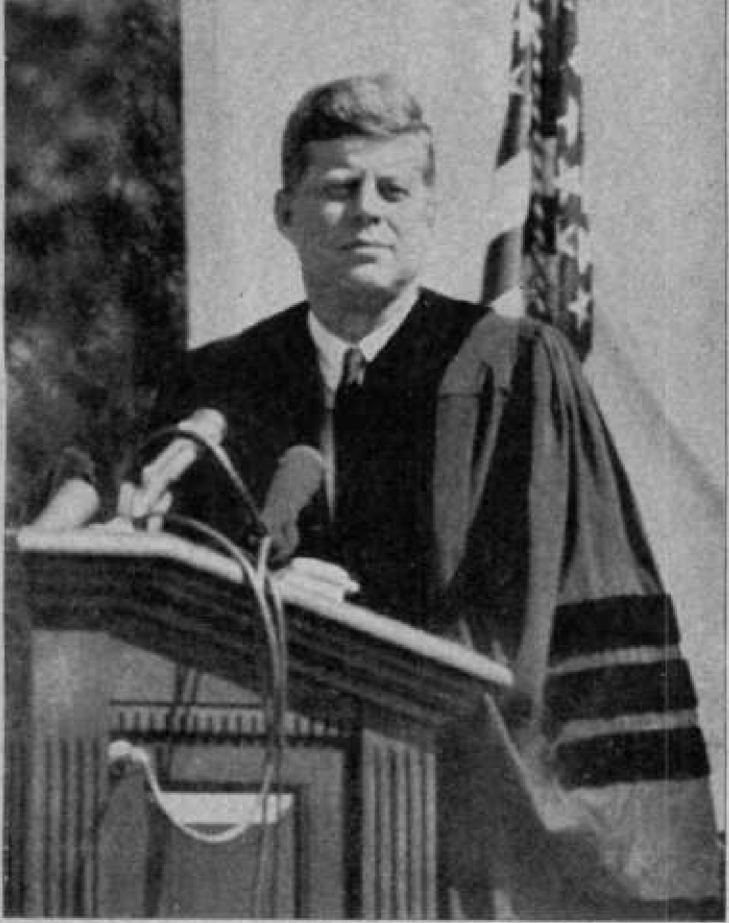

The late President Kennedy at the University of North Carolina delivering the commencement (convocation) address.

HISTORY AND ECONOMICS ASSOCIATION COMMITTEE 1963–'64

Sitting (L. to R.) Dr. P. M. Mathai (Principal); Mr. M. V. Kurien (President).
Standing (L. to R.) Miss K. P. Elsy; M/s. T. S. Raman Nair (Secretary); J. A. Muhammed; Simon Seraphin.

HOSTEL SECRETARIES

U P FORUM COMMITTEE

HOSTEL SECRETARIES

Sitting :—Miss Gracy Verghese (Y. W. C. A), Mrs. Rachel Mathew (W. H). Dr. P. M. Mathai (Principal), Mr. K. V. Das (Holland).

Standing :—M/s. M. S. Abraham (New), George Mathew (Chacko), P. O. Mathew (Skinner) and Raju (Tagore).

U P FORUM COMMITTEE

Sitting left to right :—Sri V. A. Mathew (Secretary), Dr. P. M. Mathai (Principal), Sri E. Narayanan Nambiar (President) & Miss P. Indira (Girls' representative).

Standing :—Sri Abraham Mathew (B), Kumaran Nair (A), P. Poulose (D) and Sreedharan Pillai (C).

*A TRIBUTE TO KENNEDY

(THE REV. A. A. PYLEE)

We are gathered together this morning to mourn the death of president John F. Kennedy, at the hands of a brutal assasin and to express our sorrow for the bereaved family and nation. During his term of office, president Kennedy boldly upheld the principles of the Declaration of American Independence, 'that all men are created equal, that they are endowed by their creator with certain inalienable rights such as liberty, equality and the pursuit of happines.' When he was installed to the office of the president of the United States on January 20, 1961, he said in his inaugural address "Let every nation know, whether it wishes well or ill that we shall pay any price, bear any burden, meet any hardship, support any friend, oppose any foe to assure the survival and the success of liberty." Yes, he has paid the price—a heavy price—nothing less than his own precious life for the maintenance of human dignity and liberty. It is true that he has attained everlasting glory and fame and joined the noble army of martyrs and witnesses, but his death is an irreparable loss not only to the United States but also to the nations of the world and people who stand for human worth and dignity.

It is not necessary on this occasion to dwell upon the great achievements of president Kennedy, because they are so well known to all of us. This youngest of American presidents set the tone of youthful energy and dedication to the administration. Significant advances were made towards the elimination of racial discrimination during his term of office.

In the field of foreign affairs President Kennedy faced a series of challenging situations in Cuba, in South East Asia, in Berlin and he handed them with political sagacity and far-sightedness. To those people in the huts and villages, of half the globe struggling to break the bonds of mass misery he pledged his best efforts to help them, help themselves.

His watchward in foreign policy was 'Let us never negotiate out of fear, but let us never fear to negotiate.' The American Government under his leadership, showed its continued determination to work for an end to the arms race. The great popularity of the pesident was perhaps due to the resurgence of adventurous idealism that has deep roots in American history, which he once again brought to bear upon the thought and outlook of his people. This trait, it is said, is manifest not only in narrow political circles, but in university campuses where students were increasingly concerned about the problem of war and peace, nuclear policy, the United nations and civil rights rather than with narrow scholastic pursuits.

In his death India has lost a sympathetic and understanding friend and a well wisher. Our Prime Minister has said "And the sudden end of a great career of a great man

* Speech delivered at the condolence meeting held in the College on 25th Nov: 1963.

BASKETBALL—A POPULAR GAME

[C. P. ANDREWS]

Basketball is one of the most popular games in India. It is played in all parts of the country. It suits all ages. People are so mad about Basketball that you find it played in Schools, Colleges, Clubs and Universities. There is not a single village or town in India where you do not have this game. The main reason for the popularity of the game is that people get more enjoyment and fun out of Basketball than through any other game. Today Basketball ranks as the best spectator-sport in the world.

Basketball was first introduced in our country by the Y. M. C. A. movements. Credit must be given to the American Physical Educationists and especially to the late Mr. H. C. Buck, the Principal of the Madras Y. M. C. A. College of Physical Education. It is not an exaggeration to say that the Madras College was the home of Basketball in India. From there it spread to all parts of the country through the agency of the so many Physical Education teachers. There are also records to show that the game was introduced by Mr. Charles S. Paterson in the year 1904 when he came as Y. M. C. A. worker in Calcutta. However there is no denying the fact that Basketball is of American origin and that it is a legacy of the American missionaries.

It is interesting to note how the game was first started. Dr. James A. Naismith, an Instructor at the International Y. M. C. A. School at Springfield, Massachussets, U. S. A., wanted to give some active game to the trainees there during winter months. He tried several activities but none was satisfactory. At last he pitched upon this new game. He used two peach baskets as goals which were fastened to the balcony at each end of the gymnasium and a sort of half soccer and half rugby was tried, by using an ordinary soccer ball. Finding that the game was suitable for the trainees to be played indoors with minimum equipments, he modified it to make the game more interesting and competitive. The first game of Basketball was played on January 22, 1892 with nine players on a side using a soccer ball. Rules were framed and even to this day most of the rules that Dr. Naismith laid down are still the basic ones although several changes have been made to make the game more interesting and attractive. The bacboards, the Rings etc. are of later origin.

Though the game is very popular and played by a large number of people, still we are far behind other countries. In the International competitions our teams are nowhere. Of course there are many reasons for the same. Yet it is profitable to learn the opinion of Mr. Lauro G. Mumas, an expert from Philippines, now a coach in the National Institute of Sports, Patiala, who

---

was not only painful personally, but of a large consequence internationally." At this time when we express our sorrow at the death of a great man, our task is to dedicate ourselves to fulfil the unfinished task of building up a better world conceived in liberty and dignity.

---

has competed for the Olympics and Asian Games. He is much annoyed at the interpretations of rules in India. According to him we have in our country the necessary potentialities but what we need is to make our knowledge up to date to be in keeping with the trend of modern Basketball. We should no more remain in the old class and be satisfied with what we have learned years ago. Let us equip ourselves with the present conditions and enrich our standard in the game and show to the world that here is a nation which can match with anybody else. To the young men and women who are so enthusiastic in the game, we give the responsibility of showing to the people at large what we can attain by constant and arduous practice under the supervision and guidance of expert coaches.

Easy to muzzle a horse

SUSAN LOO KURUVILLA
Class iii Math.

A Detective Story

THE CASE OF THE RAILWAY CLERK

BY K. JACOB

When Mr. John Fisher died at No. 10 Mariados Street, Royapuram, nobody thought much about it. Everyone knew that he had been suffering from High Blood Pressure, for a long time.

But three days later, Mr. Ahmed Sait, the Sub-inspector at Royapuram Police Station received a letter written in Tamil by some unknown person. The purport of it was that Mr. Fisher had died immediately after drinking a cup of coffee given to him by his wife, Mrs. Agnes Fisher. The letter was unsigned.

Mr. Sait was a conscientious man. He showed the letter to his superior the D. S. P. The latter suggested that no time should be lost in making an investigation into the affair.

He immediately paid a visit to the house, but found that Mrs. Fisher was not there. She had gone to her mother's house at Chindadripet. He however met Jacob, the Tamil servant, and questioned him.

Jacob said that Mr. Fisher had died immediately after drinking a cup of coffee.

"Did you give him the coffee?" asked Mr. Sait.

"Not I. It was mistress who gave it."

Did he die at once?"

"Mistress left the coffee on the table. A few minutes later I heard master calling her. I also ran to him, but he died suddenly" said Jacob.

"Do you know whether your mistress had any poison with her?"

"Yes. She had. She had got a powder, which she said was to kill a cat."

"Which cat?"

"Oh! There was a big cat which used to come and steal things. She said she wanted to kill it."

"Did she kill it?"

"It is not dead. It came even yester-night."

"From where did she get the poison?"

Jacob was rather reluctant to answer the question. At first he said that he did not know.

"You had better tell me the whole truth" said Mr. Sait. Otherwise, I know how to get at it."

"Oh! Sir! I don't want to get into trouble with people" said Jacob.

"All right. You come to the station with me. There I will see that you tell me everything."

Thus urged, Jacob said "She got the poison from Mr. Martin."

"Which Martin?"

"I think he is working in Thambu Chetty Street. In the Electric plating Company."

This, Mr. Sait felt, was quite plausible. There was the Indian Electroplating Company in Thambu Chetty Street. They have to use Potassium Cyanide in electroplating

Sri P. C. Mathew
Accountant
who is retiring this year after serving the College for 38 years.

COLLEGE CHAMPIONS (1963-'64)

Jose Eapen, (Cl. I. Philosophy).

Saramma Kurien, (Cl. I, Economics).

work, and this Mr. Martin must have given it to the lady.

"But does Mr. Martin come here regularly?" asked Mr. Sait.

"He comes often."

"Does he come when Mr. Fisher is here?"

"Yes. Sometimes."

"Have you ever seen anything wrong between this Martin and Mrs. Fisher?"

Jacob hesitated. He said: I don't know anything, sir. But there is a talk like that."

"Talk among whom?"

"Among us servants."

"Has this Martin ever stayed in the night here, when Fisher was absent?"

"Yes. Once."

"Tell me" said the inspector. "Did any doctor come and attend Mr. Fisher when he took ill?"

"Yes, Yes," said Jacob. "Dr. Thomas came. He stays in Mada Coil Street."

"Take me to him" said Mr. Sait.

The boy led Mr. Sait to where the doctor stayed and was asked to go away. So he went back to Mr. Fisher's house, while the inspector knocked at the doctor's door and was admitted.

Dr. Thomas came. He was a middle aged man with a bald head and strong eye-glasses.

"What can I do for you?" asked the doctor.

"I came about the death of Mr. Fisher" said Mr. Sait.

The doctor stared. "What about it?" he asked.

"Can you tell me the cause of his death?"

"Yes—Yes. It was a case of heart failure. He had been suffering from hypertension for a long time, and died suddenly."

"Did you examine the body?"

"I did. Why?"

"Was there any sign of poison?"

"No......" said the doctor. "But why do you ask?"

"There is a rumour that the man was poisoned with Potassium Cyanide."

"Now that I think of it" slowly said Dr. Thomas, who was a very honest man, "there was a faint smell of garlic." (This smell usually accompanies death by Cyanide poisoning). But I never thought of it then."

"Oh! It is a pity. But I can have the body exhumed" said Mr. Sait. "But tell me," he continued. How did Mrs. Fisher behave?"

"Oh! She was crying cats and dogs. She could never have done it" said the doctor.

"Do you know them well?"

"No......I don't. But her behaviour was the normal behaviour of a loving wife."

Mr. Sait did not put any great store by women's tears. He knew that some women could easily command them. He said nothing, and went back to his office. The very next day, the body was exhumed and sent to the police doctor for postmortem.

All this could not have taken place without people coming to know of it. The whole of Royapuram was full of rumours. Some said that Mrs. Fisher had disappeared. Others said that Jacob was the culprit, and was in the lock-up already.

All on a sudden the police came and arrested Mrs. Fisher. She began to cry

when she saw Mr. Sait. But he did not fail in his duty.

"I arrest you" he said, for the murder of your husband."

"But I did not murder him, indeed I did not" she cried.

"Did you not get some potassium Cyanide from Mr. Martin?" He asked.

"Yes I did" she replied.

'Well" said the inspector.

"Potassium Cyanide has been proved to be the cause of your husband's death."

"But I did not give it to him" said Mrs. Fisher.

"Why then did you get the Cyanide?"

"To kill a cat" replied Mrs. Fisher.

"Did you kill it?"

"I gave it to the cat, but it did not eat it" said Mrs. Fisher.

"How did you give it?"

"In a piece of dried fish."

"And you say it did not eat it?" asked Mr. Sait.

"It did not."

"Mrs. Fisher" said the inspector, "don't tell such improbable lies. Will any cat refuse to eat dried fish?"

"But it did not, I can assure you. Why don't you believe me"? asked she.

"Oh! I know cats and I know of no cat which will not eat fish" said the inspector.

So Mrs. Fisher was in the lock-up. Martin who had supplied the Cyanide also was arrested. He protested vehemently, that he was quite innocent. He said that *he had* been a great friend of the deceased, and that Jacob had lied when he said that he had stayed at the house, when Mr. Fisher was absent. But he admitted that he had supplied the poison, which was itself a crime—though not a serious one.

Mrs. Fisher had a brother, one James, who was very fond of his sister. He believed in her innocence and decided to make an effort to save her. He engaged a lawyer, one Mr. Srinivasan, to defend her. He studied the case, but was not very hopeful.

'The circumstantial evidence is very strong against her" he said.

He asked Mrs. Fisher whether her husband had said anything when he died.

"He called me and I went to him" she said. Then he said "Agnes, see me die, and struck his hand on the table and died at once."

"He said nothing else?"

"No he did not. Really, he could not."

"Did the coffee remain in the kitchen after you made it?"

"It did for one or two minutes."

"Where were you then?"

"I went out to take in the milk."

"So someone could have put the poison in the coffee when you went out?"

"It is possible."

"Jacob could have done it, for example?"

"He could have, only I don't see why he should do it."

"It may be to get you into trouble."

'That is quite possible. He hates me" said Mrs. Fisher.

"Does he hate your husband?"

"I don't know, I don't think he does" said Mrs. Fisher.

"Anyhow, that is the line I would investigate" said the Lawyer.

Mr. Srinivasan contacted Mr. Sait and told him of his suspecions. But he found it difficult to convince the inspector.

"I am afraid you are on a wrong track" said he.

"Why?"

"For the simple reason that the Cyanide was in the custody of Mrs. Fisher. I have checked that already."

But the boy might get at it."

"Not very likely. Besides, there is the question of motive. I don't think a servant would kill his master just for getting his mistress into trouble."

"I would not be too sure of that" said Mr. Srinivasan.

"Anyhow, I will arrest that boy also for questioning. I have found out that he was the writer of the anonymous letter."

So Jacob also was arrested. But the evidence against him was slight. In fact he was able to prove an alibi. He had been out of the house when the coffee was in the kitchen. This was testified to, by the charwoman who had come to sweep the place. That old woman used to come daily in the morning. Jacob had been sent out by Mrs. Fisher herself, to buy a box of matches.

"This made the inspector more suspicious of Mrs. Fisher. He questioned her, and she admitted the truth. "I had forgotten it" she said. But she failed to convince Mr. Sait.

James however was not satisfied. His fiancee, Mary D'Souza was a very clever person who had tried her hand at detective work. She was a lovely girl of twenty, who had made it a point to study all the works of detective fiction which she could get at. What she did not know of Sherlock Holmes and Agather Christie was not worth knowing. But she was not a professional detective and had never tried her hand at serious crime. One thing she had done, James always remembered. He had once lost his gold watch, and by sheer deduction Mary had told him where to find it. And she had proved to be right.

It was a forlorn hope, the proverbial straw of the drowning man. But James clutched at it. He met Mary and told her the whole story and she requested him to arrange for her a meeting with Mrs Fisher in the lock-up.

James and she went and saw inspector Sait. He did not like the idea of allowing Mary to meet Agnes. It was to him, a more waste of time. But who can refuse the request of a very pretty young lady? Mr. Sait allowed her to go into the jail and see Agnes. They knew each other well.

Agnes had already been brought before the High Court (original side) and the case had been argued before the judge. Mr Srinivasan had done his best, but there was very little hope. The lawyer told James what he thought.

"I shall be happy if she escapes the death sentence" said he.

"But I am pretty sure that it will be life imprisonment." Judgement had been reserved.

A few days before judgement was to be pronounced, Mary met Agnes in the jail. Agnes began to cry when she saw her young friend.

"Oh Mary!" she said "I have no hope. I have lost my husband and I am to be hanged very soon."

"Not yet, I hope" said Mary "Let me also have a try."

But Agnes was not comforted. She bowed her head and cried.

"Did Mr. Fisher say anything when he died?" asked Mary.

He said "Agnes see me die" said Agnes.

"Are you sure that these were the words?" asked Mary.

"Really," said Agnes "I thought he said Agnes see my die." But that does not make sense. He wanted to say something more, I think, but he was unable to do so. He struck his hand against the table and died." Agnes cried at the remembrance.

"But what could he mean by saying "see my die." "I cannot make that out" said Mary.

"Nor I," said Agnes. "I cannot make out anything."

Mary thought for a while.

Then she said:

"You know what a die is. It is a small six-sided cube with marks on. Is he given to playing with a die?"

"I don't know what kind of game that is?"

"You know people play a betting game with dies. Has he been losing money in that way?"

"No, I am sure of that. I know all about his money matters. He has lost nothing. He never bets, if that is what you mean."

"Oh! I was trying to follow out a possible line of thought" said Mary.

"No—He was not in any financial trouble. You are thinking that he took the poison himself" asked Agnes.

"But tell me, was he in any other kind of trouble?" asked Mary.

"He had been a little worried and anxious about something for a few days. But he did not tell me what it was" said Agnes.

"Anyhow" said Mary "don't give way to despair. I am sure something will turn up and enable us to find out the truth." But she said this without much conviction. Agnes did not share her optimism She was really in despair, since it was evident that Mary had no solution to offer.

Agnes was brought before the Madras High Court a week later. Mr. Srinivasan had put up a strong defence, but the government pleader had easily smashed his arguments, and had demanded the death penalty. It now remained only to pronounce the judgement.

But Mr. Srinivasan got up and said: My Lord I have some fresh evidence, which is relevant to the case. Please allow me to bring it.

"Why did you not bring it before," asked the judge.

"My Lord, it came into my hands only yesternight."

"All right. Let us have it" said the judge.

Mr. Srinivasan took out a small red book, which was obviously a diary. He read out a page. It had been written the night before Mr. Fisher died.

"I have decided to put an end to my life. I cannot endure blindness. Dr. Zachariah has definitely pronounced my case to be Glaucoma. There is no hope. I will take a dose of Cyanide in my coffee to-morrow morning. It is a good thing that Agnes has a little Cyanide in her drawer."

The judge acquitted the accused and she was led out by her friends, in a dazed condition.

"Mary, darling, How did you come to

think of the diary?" asked James. "You have saved my poor sister."

"Oh! you know what M. Poirot says. It is the psychology of the individual. I found out that Agnes loved her husband, and therefore was certain that she would not murder him."

"But how did you think of the Diary?"

"The words see my di........" He could not finish the word and he struck his hand on the table. So I thought there must be something inside the table. I opened the drawer and saw the diary. It is a mercy that he kept one" said Mary.

"You see," she continued, "the trouble with the police is that they begin by disbelieving all that the accused says."

Mrs. Fisher said that the cat did not eat the fish. "Well, I myself once tried to give Potassium Cyanide to a cat, in dried fish, and it did not eat it. The inspector never cared to try and see whether what Agnes said was true."

"I have one difficulty," said James. "You say that Mr. Fisher and Agnes loved each other. In that case, would he not think that Agnes would get into trouble if he committed suicide in this way?"

"You see" said Mary "a man does not think rationally when he commits suicide. If he does he will not do it. But when Mr. Fisher was about to die, he thought that Agnes might get into trouble, and so called her and tried to say that she must look at his diary. It is a blessing that he kept a diary.

"But why did Jacob tell all these lies?" asked James.

"Oh! you know, servants have usually very little love for their mistresses. He hated her and saw a good chance to put her into trouble. That is all."

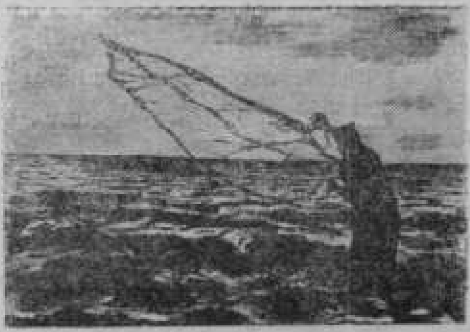

The toiler of the sea

By P. N. Chandran,
Cl. II Physics

GEOMETRY–THE FRIEND OF CARPENTERS AND BUILDERS

M. NARAYANAN. Class I Maths.

The first practitioners of geometry were some Carpenters and Builders. We can see the impact of this practice on the very words used in Mathematics, particularly in Geometry. For example what is a straight line? It is said in the dictionary, that the words 'straight' and 'line' came from 'stretched' and 'linen' or 'linen thread' respectively. So an ordinary man can define a straight line as a 'stretched linen or linen thread' But Euclid, in his book, defined a straight line as 'the shortest distance between two points'. To measure this distance there are easy methods at present. But in ancient times, when there were no such easy methods, people stretched a string tightly from one point to the other, as our present Builders do. They used this string not because of its usefulness, but because of its cosy size, to take with them from place to place.

Suppose, we are asking a carpenter to construct a rectangle geometrically. He will be confused! A rectangle is one of this shape □. But if we are asking him to construct a table he will soon take his implements and begin to construct. He cannot make a table without knowing the shape of a rectangle. Imagine a carpenter making tables of these shapes M, TT, ╤. How funny it will be! Just like this a Builder cannot build the walls of a building without knowing the shape of a rectangle.

In olden days Egyptians, when they built Pyramids, used an instrument like

this ◁, to get right angles, between two walls. They made this instrument by attaching three rods of length 3, 4 and 5. They did not know why they took this 3, 4 and 5, why not 7, 8 and 9, or 9, 10 and 11? They did not bother about its geometrical construction; they used it because it reduced their task.

The use of this instrument can be explained. Suppose we want the angle

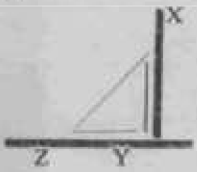

formed by the two walls X & Y to be a right angle. Place the instrument as shown in the figure. If the instrument fits there perfectly, the angle formed will be a right

angle. That is, the wall X will be perpendicular to the wall Y. If there is another wall Z, formed when Y is produced, the angle between X & Z also will be a right angle.

When the Greeks saw this instrument, they began to harp upon its geometrical construction. They began to ask, why?, Why this 3, 4 and 5 gives a right-angled triangle? Why other numbers like 7, 8 &9 or 11, 12, 13 do not give such a right angled triangle ? They began to make triangles of different numbers. They didn't get a triangle of the former shape. Thus they came to the conclusion that any figure, formed by any numbers will not be a right-angled triangle.

When Euclid experimented, he found out the truth. He said ' If we want to get a right-angled triangle, the numbers should obey a particular law. That is, the square of one of those numbers must be equal to the sum of the squares of the other two numbers. These were built in 3900 B.C. This law came to be known only after many years.

By all these, we are coming to the conclusion that in ancient times Carpenters and Builders used geometry in their everyday life unknowingly. So, we can call geometry as the friend of Carpenters and Builders. They used not only geometry but also other branches of Mathematics as well.

All men use Mathematics in their everyday life. Even then many people dislike Mathematics. It is because, they say, of the difficulty in advancing the subject rapidly. They are reluctant to spend their whole life for experiments; which is very essential for the progress in Mathematics. Mr. W. W. Sawyer says " If you have a problem which puzzles you, the first thing to do is to try a few experiments: when you have found out a method that seems to work, you may be able to find a logical 'exact,' 'perfect' justification for your method: you may be able to prove that it is right. But this perfection comes at the end: experiment comes at the beginning." The dislike of Mathematics is a tradition handed down from generation to generation, because of the illiteracy of human nature and of Mathematics itself. From my experience I can say, that, although the subject is not very easy to advance rapidly, it is not an unfathomable one. As J. Willard Gibbs said 'Mathematics is a language.' To study that language the earliest way, as Sawyer says, is "Do things, make things, notice things, arrange things, and only then-reason about things".

"I SHALL REST BY HER SIDE IN THE TOMB"

BABYKUTTY VERGHESE [Class III Physics]

I walked hard, feeling nothing but a sort of brisk interior emptiness until after I had pushed past my room-mate at the door. It was twilight and I was sure that Neena would be in the house. With stumbling step but buoyed up in spirit I scrambled up the half-wooded, half-naked hill, glancing over the mysterious sheet of fathomless shade. The thin grass, coating the hill, were touched by the wind in breezes of differing powers, and almost of differing natures. The instinctive act of humankind was to stand and listen, and learn how the trees on the left wailed or chaunted to each other in the regular artiponies of a cathedral choir. But time did not allow me to drink down the simple beauty of Nature. I turned aside and looking ahead, saw Neena standing like a grief-stricken monument, her whole attention being concentrated on the tomb in the graveyard beyond. She had the attitude of a person who listens, either to the external world of sound, or to the imagined discourse of thought. A close scrutiny might have detected signs proving that she was intent on the latter alternative. I also beheld the tomb in the valley, its delicately veined surface splashed and stained, and the cross projecting up on the east side. My arrival having been noiseless, I had not yet attracted her attention. Taking advantage of that, I retreated to the clear-cut rock a few yards behind, leaving her alone again.

*   *   *   *   *

Remembrance flashed upon me, and I slipped back in memory to our college, two months back. Our class was the rendezvous of various types. There were the tall ones gliding sedately in superior dignity and the plump luxurious-looking "puddings" who took a pleasure or did not take a pleasure in seeing their slim and lithe companions. There were the ultra-modern fashionable young misses who had implicit faith in the saying "The great source of pleasure is variety" and who cared more about their poise than anything else. There were also the studious bookworms who found hardly any time for fashions, flipperies, cosmetics and hair styles. But only in Renu, Neena's sister, I found a happy blending of all these varieties. She was the type found very rarely in colleges, and had the charm and personal attraction of the best heroine of Shakespeare. Renu was a jolly type and had a high sense of

The Planning Forum Executive Committee with Sri E. P. Poulose, Minister, Kerala.

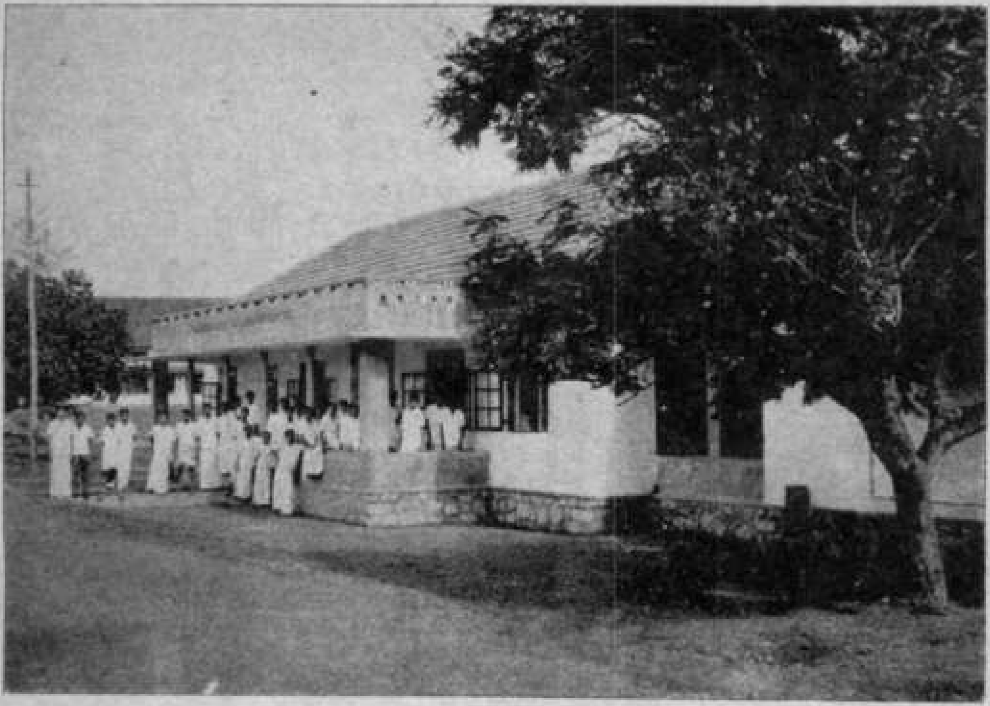

Non-Resident Students Centre.

Minister Sri E. P. Poulose— delivering the Inaugural Address.

Dignity of labour!

" ക്ഷീരബല സഹചരാദി കഷായത്തിൽ "

During the Plan Week the members demonstrated their artistic talents too.

humour which none of us had. Still, she was the most brilliant student in the class. Science was her God, laboratory was her chapel, and Bunsen burner, her censer of incense.

That day she glided into the class five minutes late, clad in immaculate white sari, with well-combed curly hair impregnating the surrounding atmosphere with the rich aroma of some precious lavender cream. Of course her characteristic broad smile and the inseparable umbrella were not missing. During the interval, she sauntered towards her usual clique, and set the ball rolling. After the usual exchange of " Helloes " were over, the topic of conversation was as usual, films and was something in this strain: " Oh! what a film that is! Pradeep Kumar looks like a dream boy and his acting, my goodness-it's superb!" exclaimed Renu. I added, " Did you notice how lovely Meera Kumari's sari was while escaping from the villain?"

" No time for that, the scene was so full of suspense."

"Tomorrow we are having two tests, mind you," reminded someone from the back. The conversation was thus flying on while Renu diverted her attention and encouraged the category of tomboys who were indulging in some tomfoolery. They were enlivening the class by their pranks. With them came " quips and cranks and wanton wiles, and Laughter holding both his sides. " But unfortunately the pandemonium created, brought a lecturer in; who scolded us severely " Is this the way degree students are expected to behave? A hundred lines imposition for every one of you for creating such a din. You must not leave the class without submitting your impositions to me!" The moment the lecturer left the class, all heads turned angrily towards Renu. All the time we were itching to pick a row with this our friend, and here was an ample opportunity. But she was all smiles, and gaily remarked, " Well! it is only imposition, not expulsion, girls. So get busy ".

The punishment being inevitable, the girls sat down in grim annoyance, their pens scratching irritably on the paper. We were so much absorbed, no one saw the mischief maker sneak out. It was a surprise indeed to see her return and ascend the platform. She tapped the table with great authority, adjusted her borrowed spectacles, and peered at the class strangely.

" Dear girls ", she started, " I am just here to announce that our punishment had been cancelled "—and she prepared to get down.

But she was fired with numerous questions, " who said so ? " " what do you mean ?" " Enough of your silly tricks, " some retorted, and " Go away " shouted others.

Renu was not daunted, " so you want an explanation, do you ? " she asked, resuming her position. " Well, I apologised to the lecturer and he has kindly consented to cancel our punishment. Now Quick March, It is dinner-time and the gentleman is waiting hungrily with wide open mouth for your papers " and she pointed to the waste-paper-basket. Our anger found no bounds at that time and we looked at her with some sort of malice. Renu was too delicate to bear it and she repented " I shall no more be joking with you." But none of us then knew that her words would come true.

All of us got out of the class, and Renu

turned home with Neena. They had just passed the college-gate when a car came from behind, and Renu was too near to avoid falling. All of us ran to her in hurry and there was our dearest lying in a pool of blood. She just opened her eyes, looked at everybody, at last at Neena and tried to speak out something. But the attempt was in vain and she fell unconscious again. At once she was taken to the hospital but the doctor could not open the eyes that had closed for ever. The bird had already flown off its nest.— And Renu no more joked with us —.

* * * *

I suddenly woke up from the world of reminiscence to find that Neena had vanished from the scene. Looking down the valley, I could see a slender figure lying beside the tomb, her arms circled round the cross. The sweetest of lines ever heard echoed in the valley then,

" There, close by the side of that loved one,
Neath the tree where the wild flowers bloom
When the farewell hymn shall be chanted
I shall rest by her side in the tomb".

By
K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR,
Class II, Chemistry.

MY DREAMS

(B. VATSALAKUMARI—*Class II, Chemistry.*)

Dreams of all kinds are very familiar to you, aren't they? But I wonder, whether any one among you has ever seen the kind of dreams which I am going to describe. I see them with my eyes open, sometimes when I am amidst the din and boom of the living world. You may call it daydreaming. Well, I am sure, you will not do so, if you listen patiently to what I have to say.

They come to me rarely. But when they come, they come in all their grandeur and fill my heart with pure joy. I sincerely wish I had the power to bring home to you that extreme joy I am experiencing when they visit me. I shall try my best; yet you may not understand. And the very fact that you will not understand, that I alone drink in that heavenly experience, gives me much pleasure. I think of them with all the selfishness of a lover; they are the treasure of my heart; they are mine and mine only.

Perhaps you may feel I am doing injustice to you. Having invited you to my dreamland to share my joy, I am slamming its doors before you. You may think I am too selfish; (to say the truth, I also feel the same). Still, don't judge me so cruelly. You derive pleasure from the living world around you. You drink from the cup of life the wine of joy and its syrupy sweetness intoxicates you. But for me life without my dreams is dull. What is there to seek for, to wish for, on this earth, soaked everywhere in tears of humanity? What pleasures am I to derive from a world which cares only for pretensions and external show? No, nothing is precious to me except my dreams. They are the sole solace of my life. To you dreams may seem lifeless; but, for me, they are living companions, pulsating and throbbing with life.

Why do I call them 'dreams'? They are really not dreams, but a feeling, an experience which certain sights and sounds arouse in the depths of my heart. Yet I call the feeling, the sensation a 'dream.' Because, when it is gone, I feel like being hurled down from a dreamland of beauty and unalloyed joy, from a state of delicious delirium, to the hard reality that is life. The moments I spend in that beautiful world, which my dreams have created for me, in the silent society of my imaginary companions............they are the most blessed moments of my life. True, my dreams are as transitory as yours, they last only for a moment. But I will not let that precious moment pass unheeded. I arrest that moment within the walls of my heart, capture the utmost joy it can give me and then keep the treasure within my heart of hearts. The moment passes; but the impression it made in the recess of my heart, remains indelible. Then after a long interval of weary time it again comes, lifting me to the empyreans of happiness. So much pure joy is crammed into these moments. The moment passes, but it is worth an eternity.

I am sure, such moments of intense significance are frequent in your life also. But you, men of the world, take them for only one of the many states of the mind, whereas I hunger and thirst for their arrival in every cranny of my soul.

And the time and the way in which that celestial feeling comes to me! It comes all on a sudden, dashing into my mind with the swiftness of an arrow and then rushes out with the same speed leaving behind its impressions and memories. It comes, sometimes when I listen to "the wind among the trees play in celestial symphonies," or when I watch a tree, in the full fledge of leaves, spreading its branches against the blue background of the sky, or when I look at the western horizon, coloured with the liquid hues of the setting sun. It is not really joy that I feel, but a sensation tinged with pain, though its source is unpolluted happiness. The beauty of nature attracts and intoxicates me; but more than that her silent grandeur creates in me a pensive mood which may be very much akin to extreme happiness. In the silent hours of a moonlit night, when I sit alone, far, far from the madding crowd's hurry and bustle, gazing into the blue depths of sky, that feeling comes to me, thrilling me to my ribs. Nature presents herself before me in all her beauty and magnificence. I feel the living warmth of her within myself. Completely captivated by her, I give myself to her spell. Inebriated by the splendour of the scene before me, I want to drink more and more of its beauty. I wish to fly aloft to heaven, to pierce its blue depths and to find what greatness lies hidden behind its splendid star-studded curtains. A sad, inexplicable yearning to identify myself with the silence and stillness of nature fills my heart. Oh, how many times I have wished had I been a painter or a poet or a musician, or an artist of any kind who is able to give expression to his thoughts and feelings. Those artistic talents would have served as an outlet for my feeling. But I have none, and I will sit there, gazing and yearning to fathom the unfathomable depths of heaven, understanding nothing—but feeling everything, yet knowing not what I feel or why I feel it. Surging emotions will suffocate me, but I do not know what I must do with them. And in a moment they will disappear, causing my eyes to drop two pearls of tears as a sad relic of them. Yet I call those moments the happiest in my life; because I feel that the tears which I shed in those moments are really those of celestial joy. I may sacrifice all worldly pleasures, but I crave and thirst for the drops of tears which those passing seconds produce in my eyes. My whole self is purified by those tears; and every time when I feel this, I believe I am enjoying the essence of life. The result of every such experience is an inner enrichment. Then I resume life in this world with a renewed love for nature and humanity.

Silently they come and silently they depart. And it is only natural. Noise and bustle remind me of the real world and I hate reality. I fear nothing so much, as the banishment from my dreams to the hard realities of the world. How much I wish to embrace the end of my life in one of those rare moments, so that my soul may become one with the infinite spirit inherent in nature and that it may never return to taste the bitter realities of life. I wish my dreams were the reality itself; or, if they cannot be real, had I never been awakened from them! I wish never to waken out of the shadow of a dream which is my life.

INITIATIVE .... KEY TO SUCCESS

By

V. A. Mathew (U. P. 'A')

What is initiative? It comes from a Latin word meaning "beginning," and initiative is the characteristic of people with ability and drive to start things.

Without initiative, nothing would get done. In almost any situation someone with initiative comes forward, who sees what needs to be done and immediately takes action to get it done. Others stand about waiting to be told what to do.

A car gets stuck on a muddy road, for example, holding up a line of traffic. One of the spectators at once looks round for some gravel or stones, organises a few men to do some pushing, and soon sorts out the difficulty. Or an emergency arises at work when the boss is away. One of the staff decides at once what to do and the others are happy to follow his lead, letting him take both the responsibility and the credit.

In the world of sport, defensive players or teams rarely win major events. The great team captain knows the right moment for bold, attacking play, takes the initiative and seeks to impose on his opponents the pattern which he wishes the game to take.

So one could go on through every walk of life, showing how the self-confidence to act decisively and the ability to justify it are the hall-marks of the natural leaders, the people who achieve big things.

Initiative is your key to a position of leadership in life. Properly developed, it is

the trait which will set you apart from the majority of people and ensure your progress both in your daily work and all other aspects of your life. Without initiative no one can ever hope to achieve a position of authority directing the efforts of others, whether as a manager or supervisor at work, or as an honorary office-bearer of a club or social organisation in a college.

Initiative rests on self-confidence and sound judgement. These twin attributes may be built up in three main ways: by systematically seeking the means to develop them, by fighting unceasingly the big enemies of initiative and by studying the traits which people with initiative reveal most clearly.

We begin with eight effective ways of increasing powers of initiative. First you

must learn how to obtain the confidence of others. You may do this by being reliable and trustworthy. Keep your promises, be punctual, finish jobs by the time stated, be accurate in everything you say. Get a reputation for doing things properly.

Next, you must overcome shyness. Forget about the impression you may be making on others and concentrate on showing them that they are making a good impression on you. Immerse yourself in the matter in hand. Shyness comes from too much concern with oneself. Cure it by turning your thoughts outward to other people and things.

Thirdly, develop your powers of speech. Build up your vocabulary and mastery of English. Set out to make yourself a fluent and persuasive talker. Speak up boldly and convincingly, making sure that what you have to say needs saying. At the same time guard against speaking too much. Do not give the impression of thinking you can cope with everything.

Fourthly, learn to remember people's names. It gives you a great advantage in a discussion among people you hardly know to be able to use their names. Make an effort to remember the name when you are introduced. Get it clear. Have it spelled if necessary, connect the name in your mind with some physical feature ("Miss Ivy has high forehead: Mr. Baby has bushy eyebrows and curling hair.") Address people by name whenever you ask them to do something for you.

The fifth point is to keep your talents in front of people. We have within us the ability to produce many more good works than we realise, but our potential creations remain unborn if we hide away in a corner, our talents neglected and our personalities "out of tune." Usually our inner talents and energy drain away in beautiful day-dreams. Sometimes you hide them, or sometimes you think negative when you know it should be positive. Make those dormant talents wake up and work for you and for others as well, as they have never done before. Let people see what you can do. This does not mean boastful showing off. It means making people aware of your actions, not merely by talk, that you possess certain talents. Your actions, not your words, are what count.

When Opportunity arises...

Sixthly, seek out fresh opportunities to use your talents. Look out for ways of adapting them to new situations. Come forward when something occurs where your special talents may be useful. As a result, you will be called upon whenever a similar situation arises in the future.

Seventhly, develop your particular talents still further. Whatever you are good at, study and practise to become better at it. Try to be recognised among your acquaintance and at work as the authority on that subject. Even if it is only a small subject or apparently of little importance, the recognition by others of your talent will help increase your initiative and develop self-confidence.

Lastly, whenever the opportunity arises for you to take charge of a situation, give clear, unambiguous directions. Give them confidently, in a firm voice without sign of hesitation or doubt. People who can do this are rare and always in great demand. This shortage of real leaders is a major difficulty of the present age.

While you are paying attention to these eight positive means of developing initiative, you must also guard against its four main enemies. Tho first of this is procrastination. The habit of putting things off leads inevitably to loss of initiative. Someone else always steps in while you hesitate and delay. Whenever you see something that needs doing, act at once. Do it immediately.

The second danger is getting in a rut. Regular routine, the following of a daily or weekly habit without thought, without seeking means of improvement or new approaches to old problems means inevitably a failure of both leadership and initiative.

The third enemy of initiative is neurotic evasion of responsibility. Avoid sheltering behind fine-sounding excuses: "I never had any practice," "I've no money," "My health is bad." So we could go on. Excuses are only excuses. Have the courage to recognise that fact.

Then there is the lack of enthusiasm. Initiative is killed when eager concern for the enterprise or activity dies away. No one can show initiative, in any situation where he is apathetic about the outcome. You must, therefore, keep your enthusiasm at a high level.

When you are well practised in all these methods for developing initiative and fighting its enemies, you will find yourself beginning to reveal in your dealings with others the characteristics which mark out the true leader or initiator.

He may be recognised by many enviable qualities. It is he who produces the original and workable ideas for solving problems or improving performance. He always has, or knows where to find, the vital information, and can use it to construct sound advice. It is to him that people turn for the big decisions.

The person with initiative is loyal to the group he is working with, he puts their welfare and interests before his own, he co-operates willingly with others in joint undertakings.

He thinks rapidly, making decisions quickly and competently. He has the drive and will-power to follow through, ensuring that things started are properly completed.

He has the willingness and capacity to undertake extra work, to push up the pace when necessary, yet he remains steady under pressure, reliable and not given to panic.

He has a fluent, commanding manner of speech which inspires confidence in others. He sums up accurately the talents and abilities of others.

Few people are capable of initiative of this order. The capacity marks them out from their fellows, makes them great leaders. Determination and diligent effort will carry you far along the road towards becoming one of these few.

STRAIGHT THINKING

C. A. Hydrose

" One swallow does not make a summer " the proverb goes like that. But who has ever thought of it ? It readily follows that one or two swallows cannot make a summer. So we have to count the number of swallows before we announce that the summer is here.

Suppose you are going through a street in the evening. Then a drunkard comes against you. Presently you see another one. Then you automatically turn to your friend and say : " None but drunkards are here in this street."

You proceed further and enter a narrow but busy street. No sooner do you pass the entrance than a man hits you. You proceed further again and another man comes from the back and hits your friend. Then your friend tells you. " All the pedestrians in this street are crazy."

These are instances of announcing the summer without counting the swallows. You are using only one or two swallows to establish a 'sound generalisation: This kind of thinking has been around us for a long time. According to Aristotle this is a kind of 'reasoning by examples.' This kind of generalisation which very often leads to delusive and false conclusions was called " SECUNDUM QUID " by the Romans.

In a gossip with a group of students one says : " I got high marks in the pre-university examination. But I did not get admission for the professional course because of the reservation fo the backward class. Reservation really is a curse." So far as

the speaker is concerned, he may be correct but he is making a generalisation on his case. For a man in the backward class, it is never a curse but a grace.

Recently I was Involved in a heated argument over the equality of women. One of my friends cited statistics to show that heroines like Joan of Arc in the West and Chandbibi and Rani Lakshmi bai in the East were born and no doubt, they were equal to men. To this the other man replied " It is only the exception. Women are usually weak and frail. Shakespeare himself has said " Frailty thy name is woman." Arguments of this type may go on for hours and hours without leading to any conclusion. For every example one man cites, his intelligent opponent finds a suitable contradictory example. Therefore whenever such an example is to be faced, the better way to answer is to stop him and ask : " How far

First shot at the ranges
by Commander K. R. Rao, I. N.,
NCC Hq. Commander.

THE
PRINCIPAL
IN
ACTION

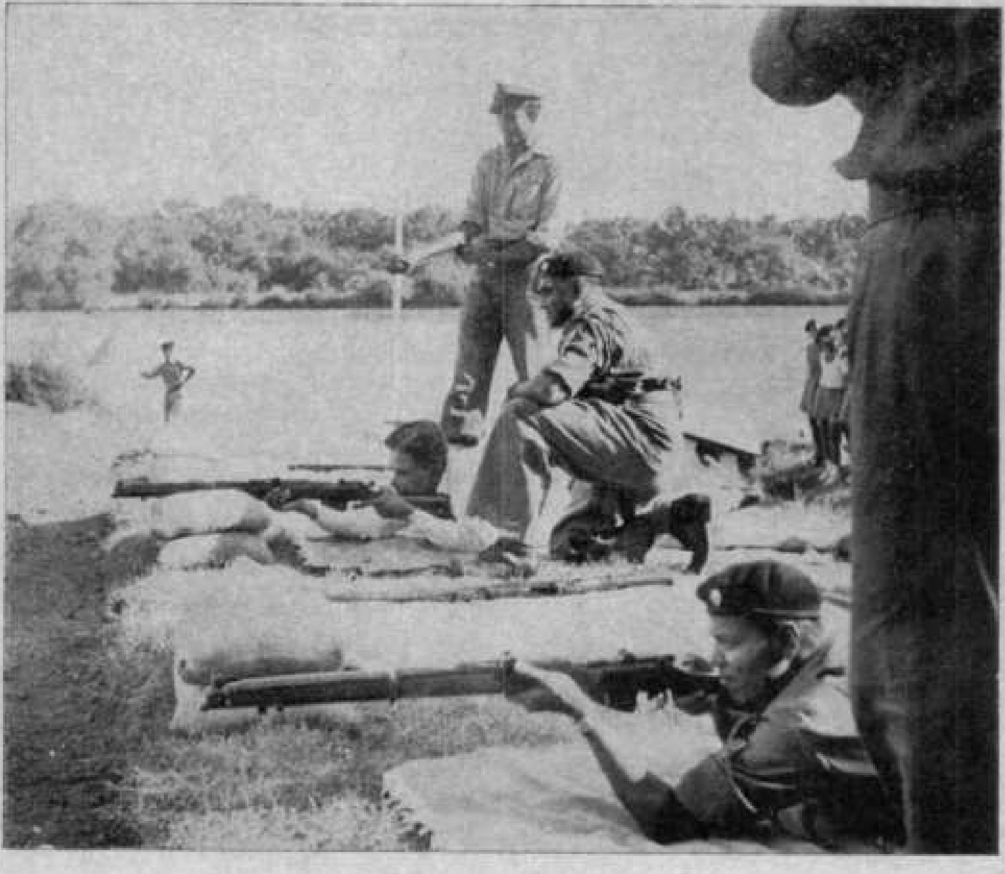

A short shooting range was inaugurated
in the College on 13-11-'63.

Shooting range coming up.

Cadet M. Philip Mathew
Selected to Army E. C.

Sgt. P. A. Moorthy
Sgt. of S. D. Platoon.

Cadet K. P. Dinakaran
Selected to IAF. GDP.

Cpl. George Philip
Selected to OTU and took part
in Republic day Parade, Delhi.

SUO. M. K. Raghavan
Selected to IAF. GDP.

Cpl. M. T. Philip
Participated in All India
Summer Camp, 1963.

NCC Rifles Field Exercises

Sgt. R. K. Velayudhan Pillai

NCC Rifles Field Exercises

is this typical? Does it prove your point or merely illustrate it "?

Sometimes this kind of reasoning by example does harm to a party or it turns out to be dangerous. For example take the case of the Jews. You can constantly hear your friends telling you "The Jews are nasty fellows? You can't trust *any of them.*" But if you try to reason with him, he will be too angry to listen to your words. The truth is that he has built up a nasty case of prejudice based on one or two unfortunate experiences with the Jews.

Another type of generalisation is over-generalisation called 'extrapolation.' This is to mark some points in a chart and draw a curve through them, then produce the curve beyond the data. If we plot a graph showing the population of U. K. from 1800 to 1860 it will be found that the population doubled every 20 years. So our tendency goes to produce the curve upto 1940. Then, according to the graph the population would come up to 503 millions. But the actual population was only 131 millions. Our calculation has been thrown off by 300 per cent! The mistake was that we generalised from the graph that population of U. K. 'should' double every twenty years. Is it true?

We have seen that the human tendency is to generalise. But false generalisation is harmful. We have to wait until sufficient materials are got before generalising a fact. Seeing the mason starting to build a house with bricks, nobody would say "This house is going to be a brick house." In such cases we wait until enough material is at hand or the operation is over. Collecting sufficient materials leads to a 'dependable thinking.' Nothing but this dependable thinking will give us useful knowledge.

"You are lucky, boy! Now you can miss your examinations."

By P. N. CHANDRAN,
Cl. II Physics

ADIEU !!!

CELINE K. J., iii. CHEM.

O! Adieu! Adieu Alma mater!!
Alas! At last, I've to part from thee mother dear.

Yesterday—

A wandering cherub had I been, in the world of knowledge wide,
When thou, Wisdom Incarnate,
Opened the gates of thy temple,
For me, a poor wretched thing little.
Caressed was I, with loving embraces,
Covered was I, with ardent kisses.
From the bowl of knowledge was I fed,
With the melodies of wisdom was I lulled.

Today—

Learned as I am,
To row my boat, thro' life's rushing stream,
In silent grace, thou closes, the sanctum sanctorum,
With the solemn messages, in thy eyes
" Go and be victorious !"
And farewell to thee, going as I am, Mother goddess,
With the chants of thy praise, in my heart's warm valleys,
And the candles of thanksgiving, on my heart's lofty cliffs.

And Tomorrow—

Ups and downs may I traverse, in my life's daily road,
But sure am I, both wilt thou watch, with motherly solicitude.
My gains shall I ascribe to my lessons at thy feet,
And losses, to the wrongs I did to thy loving heart.
And ever sha'l I be, a prophet of thy messages,
Which had'st been thou, spreading thro' long ages.
And cherished shall be, in my heart, thy loving memories,
Dead or alive be I, through long centuries.

RELIGION AND REASON

ITTOOP CHERAN, *Kunnamkulam*

["A little of philosophy inclines a man into atheism, a depth of philosophy brings him to religion."]

"The student council committee of Harward University recently polled its students' religious beliefs and attitudes. Of 190 students polled forty refused to commit themselves. Of the remainder forty attended the church and seventy-nine per cent thought the question concerning the existence of God important." This report which appeared in an American monthly some six months back attracted my attention very much. It is a clear indicator of the interest the young generation takes in the religious affairs in the western world. In the east too the situation is not much different. In these days when materialism develops as an attractive philosophy and communism is getting popularized as a political ideology, we have to focus our attention on one important matter; that is to save our faith from the overwhelming power of these poisonous thoughts. For this it will be useful to attempt to analyse the pros and cons of the issue whether religion divorces reason or they coincide.

The hunger for God is shared by all human hearts, yet some of the most brilliant intellects today have very foggy notions about Him. The question asked in the Bible is most appropriate; "Nevertheless when the son of Man cometh, shall he find faith on earth."

What has gone wrong? Why is the world saturated with so much unbelief and

secularism? Why is not our culture vitally religious? Why do we lack moral strength and purpose? Why is there a great gulf between religion and science, life and religion? These are some thorny problems before us.

The history of different religions, especially of Christianity, makes it clear that too often religion has been separated from reason and it has been brought to people by force and authority. This type of divorce is rejected by spiritual instruction. But St. peter asks the Christian fold to "sanctify the Lord in your hearts and be ready always to give an answer to every man that asketh you a reason of the hope that is in you with meekness and fear." Experience of heart and exercise of mind must go hand in hand. "Religion begins with knowledge, proceeds with temper and it ends with practice."

Human reason can support and reinforce religious experience. Suicide of thought means suicide of genuine religion. Religious literacy is essential for every individual who follows a religion and he should exercise his mind, and probe deeper and deeper into its thought.

Unless our faith is grounded in human intelligence and reason this faith is not likely to be accepted by men and women who are constantly being intellectually challenged. We cannot ask a person to commit intellectual suicide in order to follow a certain religion and still have him find that religion meaningful.

Since the middle ages the revolt against reason has been active in religious circles. At that time religion began to follow one road, while science followed another. The flight from reason has eroded the vital nerve of genuine religious experience, releasing a vein of anti-reason in religion, which is most unfortunate. Religion has become a matter of emotion rather than reason. But this kind of religion gives no stability to the lives of those who accept it. Students eager to explore deeper spiritual truths have been warned that if they study too much they will lose their ardour and faith. The result is that the mind begins to work on something vastly different from the belief which eventually will eclipse it completely.

Religious experience has to be reasonable *if it* is to be lasting. In fact God's existence can be apprehended by reason. One need not park his intellect in the vestibule when he enters the sanctuary of religion for reason is the true route towards the certainty of knowledge ; it is preferred to unreason. Lord Kelvin expressed himself aptly " I cannot admit that with regard to origin of life' science neither affirms nor denies creative power. Science positively affirms creative power which it compels us to accept as an article of faith."

Science and religion can be reconciled. Only timid and ill-informed followers of certain religions tend to regard science with mistrust. Some people think that anything that has to do with the highest competence of human mind must necessarily be detrimental to the human spirit. This notion however is false.

Reason will save us from the cult of irrationality in religion which so often leads us to lose morality and fanaticism which are poisons to real spiritual life. It is necessary to put reason and revelation together, without tearing them apart. Reason points us to the existence of God ; revelation helps us to understand the nature of God. The use of reason precedes faith and with the help of revelation and grace it leads to greater faith. Faith is the ground of proper religion. Faith and faith alone is the quintessence of religion, and without faith religion has no moorings. This faith, to quote St. Paul, is " the substance of things hoped for and the evidence of things not seen."

There is only one truth and so truth of faith and of reason are not separate truths but a single truth and a single operation. In the search for truth the guide should be reason, not emotion. Justification by emotion should never become a substitute for reasonable answers concerning the faith. In religion heart and head should be united. We have to love God, follow him not only in our heart and soul but also in our mind.

We cannot believe in an unreasonable universe, because everything in the universe,

shows a definite design, intelligence, order and purpose. It is not an illusion but a reality. The wonder of nature occurred not accidentally out of nothing but systematically by a divine power. Science never disagrees with this strong proof. Bacon aptly comments that "A little of philosophy inclines man to atheism, a depth of philosophy brings him to religion."

An organizing intelligence is behind the universe. Think of the intricate design of the human body, the brain with its unbelievable abilities! Can the advanced scientific knowledge of mankind ever dream of constructing a human body or even a cell?

Thus reason demands a supreme being who created the universe, for out of nothing nothing comes. No material can create it. Max Planck has said "Religion and natural science are fighting an incessant, never relaxing crusade against skepticism, against dogmatism and against superstition, and the relaying cry in this crusade has always been and always will be "On to God." True faith and True Science are ever in harmony.

"He belongs to the ages"

by P. N. CHANDRAN
Class ii Physics.

"FRAILTY, THY NAME IS WOMAN!"

By Miss Saramma Jacob, *Class iii Physics*

As the bell rang, perfect silence prevailed in the whole class. Boys who were laughing, shouting and making fun of the girls became calm all of a sudden. Even the girls who could not help] talking a little stopped to do so, in fear of the terrible lecturer who was well-known by his nick-name "Bomber Sir." Even Renu who was not afraid of anybody in the whole world, was a little afraid of him. But she could not bear the dead silence and she began to laugh at the boys who were sitting like mild cats. As the heavy footsteps were heard distinctly, her voice also faded away.

In the midst of absolute silence the elegant figure of Mr. Roy Peter marched to the platform. His grave voice sounded,

"Please give your attendance."

... ...

... ...

"Renu Pothen."

No answer. Renu was trying her best to suppress laughter but she miserably failed in her effort. An extraordinary sound escaped from her and the whole class responded to it by a loud roar.

The face of the lecturer turned red and he shouted,

"Are you not ashamed to behave like street boys? You, degree class students are expected to be more decent. Renu Pothen, your misbehaviour in the class has become intolerable. If you repeat this any more, I will report you to the principal."

However stern he might be his lecture was interesting. As he reads the poems of his favourite poet Keats, he forgets all about himself, about the class and about the whole world. His whole face will be beaming with a heavenly joy. All the class will be listening breathlessly. But any disturbance from the students will make him mad. All his harshness will return and soon he falls from the beautiful world of Keats and Byron down into the hell of anger and violence.

After finishing the poem of Keats, he made a remark on the fickleness of women. He said enthusiastically.

"Do you know what Shakespeare says in 'Hamlet,' Act III, 'Frailty, thy name is woman!" Again in 'Taming of the Shrew' he says, 'O despiteful love unconstant womankind!' As another poet puts it 'woman is as false as a feather in the wind? It is said that between a woman's 'yes' and 'no' there is no room for a pin to go. No

wonder that Shakespeare and other poets call women fickle." Then he went on abusing women in strong language. All his anger was reserved for women who according to him were created just to lead men astray. As he sternly said, 'there is a serpent behind the attractiveness of a woman and 'she has a tiger's heart wrapped in woman's hide.' All the women students showed their resentment by putting on a grave appearance. But the boys swayed their heads in perfect agreement with him. All of a sudden a burst of laughter was heard from the front and to his surprise, "Bomber Sir" found that it was from Renu.

"Stand up there," he cried to Renu. Renu stood up still laughing.

"What made you laugh? Speak out what has happened?" he raised his voice.

"Nothing Sir," came the answer in a sweet voice.

"Then why are you laughing?"

"For nothing Sir," she replied.

"You should behave more decently in the class. Please meet me after the class. You understand?"

"Yes Sir" promptly she replied.

"Then sit down."

When everybody had gone after the lecture, she slowly walked towards his room. He was standing at the door waiting for her. She stood fearlessly before him, watching the mad light in his eyes which spoke of a wild nature. With his large well-built figure he was handsome. But there was something unmistakably cruel in his face. She found some fun in watching the handsome face becoming the playfield of devils. "Poor man," thought Renu, "always barking like a mad dog. Perhaps he may have nobody to care for him, nobody to love him—no friends, no relative." She felt sorry for him. "If you are not going to explain the reason for your laughing, I will not allow you to sit in my class from next day onwards."

"Sir, have you no mother or sisters?" she asked sympathetically. He was amazed at the innocent question from the sweet and lovable girl. He looked at her in silent wonder. She looked as innocent as a harmless dove. For a time he forgot that the tall, slender, figure before him was a representative of the 'fickle sex' he despised. Sweet thoughts rushed into his head for the first time.

"No, it cannot be allowed," he tried to control himself.

"No, mother or sisters?" the puzzled voice of Renu was heard.

"Mother?" he thought with anger and hatred.

Can that woman be called his mother? Does she, who left him most unkindly on the roadside when he was only a boy of seven, deserve the name mother?" It was poverty that cradled him, hunger that sang the lullaby. Yet he grew. Fortune caressed him with its gentle hands and he had grown up to be a respectable man in society. But he could not forget his dark past. He could not forget the days when he cursed the woman who gave birth to him.

"Cursed be the whole of womankind," he muttered.

The very thought of woman made him all the more violent. All his tenderness was gone and once again he had become the cruel "Bomber Sir."

"Renu Pothen, dare you speak to me like this. Answer, my question. What was

it that made you laugh in the class? I have no time to chat with you," he angrily said. She was wounded by his words. But she gathered up courage and said in a mild tone, "Sir, I laughed thinking......," she paused.

"Thinking what?"

"Thinking of your rather misplaced eloquence in abusing womankind as a whole. The thought that you had contact with only 'woman serpents' made me laugh, Sir. Are all men fallen from heaven? Can't we quote from the same Shakespeare,

"Sigh no more ladies, sigh no more,
Men were deceivers ever,
One foot in sea and one on shore
To one thing constant never."

Some men are bad. Some women also are bad. But you are not right in arguing that all women are like that. To see a man like you arguing like a little boy, about things you know so little, made me laugh. Sir, please excuse me, if I have offended you."

He stood dumbfounded. These were not the words of a mischievous girl, but the words of a mature and sensible woman!

He looked at her with wonder and admiration. He felt that all the ideas he had built up of women were crumbling to pieces. But hiding his weakness he thundered at her,

"You may or may not agree with my point of view. But in class you are expected to listen to what I say. Remember, this is the second time I am warning you. Next time you behave like this, I will be compelled to send you out of the class. Do you understand?"

"Yes Sir," she said in a gentle tone.

"Then you can go."

A pretty smile spread across Renu's lips. She went out with her head held high.

For the next two or three weeks Renu was absent. Roy wondered what had happened to her. He thought that she might have been wounded by his words. But she was not the person to be offended so easily. She laughed and she thought that the world was laughing with her. Everything was just fun to her.

After the long absence, he was surprised to see her again in the class. She was not the old Renu. Her pretty face was filled with sorrow. She looked as cheerless and gloomy as the moon at the daybreak. He could not believe that it was Renu herself. She was silent; no laughing, no whispering, no merriment. He felt sorry for her.

Days and weeks passed. He found Renu, as gloomy as ever. Her cheerful voice never echoed in the class. Her lovely face was never lightened by pretty smiles.

One evening, Roy with his friend was walking along the road enjoying the beauty around him. He looked at the palm trees which silently welcomed the passers-by, to share their sense of happiness. His friend drew his attention to the world around him, saying, "Roy, look at the man standing under that mango tree. I have seen him watching you for a pretty long time. Look, still he is staring at you."

Roy stared back at the respectable old man before him. As they came near, the old man walked towards them and smiled at Roy.

"Roy, can't you recognise me? Oh, I'm puzzled" he remarked still gazing at Roy. Roy felt ashamed. He could not recognise his teacher who had helped him most when he was in the high school.

NCC OFFICERS, SENIOR CADETS OF 46 RIFLE COMPANY AND PERMANENT ARMY STAFF WITH THE PRINCIPAL

Sitting (L. to R.): Warrant Officer P. K. Sunny, 2/Lt. K. Govindankutty Menon, Dr. P. M. Mathai (Principal), 2/Lt. David Jayakar Daniel, Subedar Neelakantan Nair.

Standing (L. to R.): Sgt. K. T. Nanu, Havildar Sankaran Nair, Havildar Kunjunny, Havildar Joseph, Havildar Gulab Singh, UO. P. Mohanachandran Nair, Sgt. Benjamin John, UO. T. G. George.

SENIOR CADETS OF 47 RIFLE COMPANY WITH PRINCIPAL, NCC OFFICERS AND PERMANENT ARMY STAFF

Sitting (L. to R.): W/o. P. K. Sunny, 2/Lt. K. Govindankutty Menon, Dr. P. M. Mathai (Principal), 2/Lt. David Jayakar Daniel, Sub. Neelakantan Nair.

Standing (L. to R.): CPL. Joseph Skariah, CPL. Philip Mathew, Havildar Sankaran Nair, Hav. Kunjunny, Hav Joseph, Hav. Gulab Singh, CPL. George Thomas Varghese, CPL. Indushekaran, CPL. Abdul Aziz, CPL. P. Poulose.

NCC OFFICERS, SENIOR CADETS OF 46 RIFLE COMPANY AND PERMANENT ARMY STAFF WITH THE PRINCIPAL

SENIOR CADETS OF 47 RIFLE COMPANY WITH PRINCIPAL, NCC OFFICERS AND PERMANENT ARMY STAFF

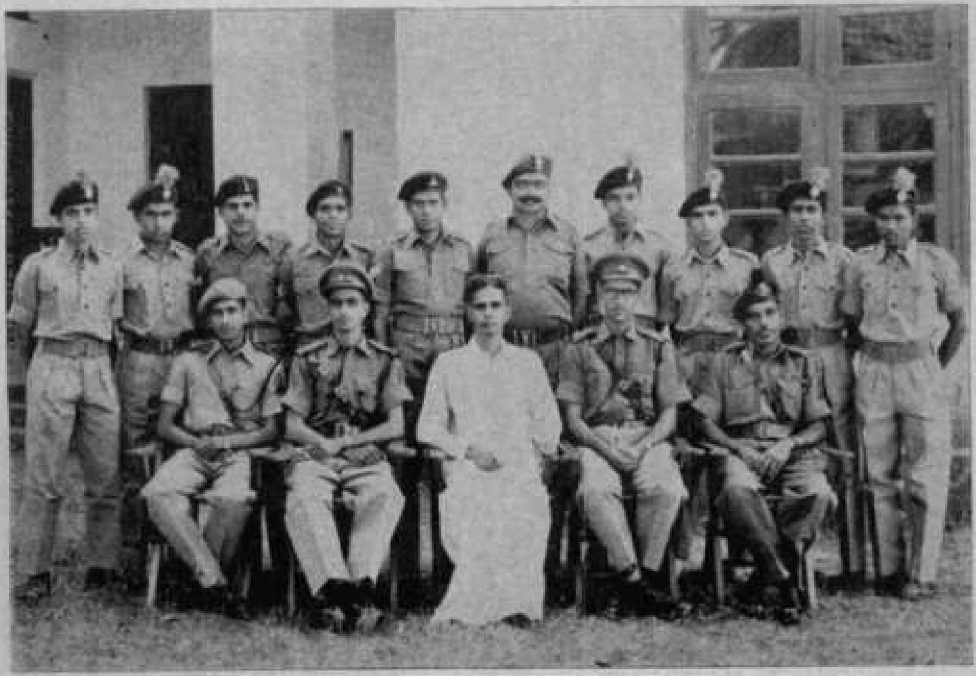

EXCURSION TO THEKKADI UNDER THE AUSPICES OF THE MATHS. ASSOCIATION.

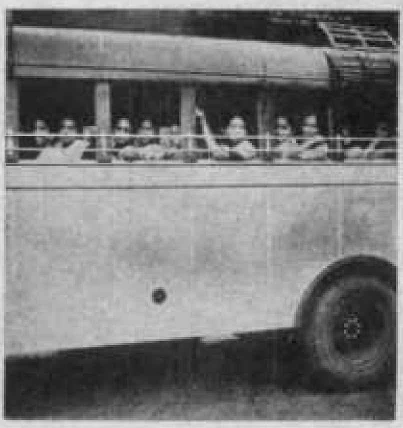

Off to Thekkadi with songs & smiles.

Posing on the way—with a sounding cataract in the background.

Glimpses of wild life. Herds of wild elephants sporting on the banks of the lake.

'Mock U. N. O.'

"Really sorry, Sir. You have changed so much that I could not recognise you at first sight."

"All my students are there in my memory, as fresh as ever. When Renu spoke to me about you, at once I concluded that it was you, my boy and......"

"What Sir, is Renu your daughter?" he asked in great surprise.

"Yes, Renu is my eldest daughter. She always finds pleasure in praising you as a silver-tongued orator. She always says something or other about you."

Roy could not believe his ears. He thought of the day he had scolded her in the most severe language he knew. Yet that mysterious girl praises him!

"As you have come this far, do come into our house. Renu will be very glad to see her favourite lecturer."

Roy could not refuse the request of his beloved teacher. He took leave of his friend and walked with Renu's father.

As they were nearing the house, Roy saw Renu with her young brother in her lap. She was gently washing the wound on the boy's leg with the care of a nurse, and the tenderness of a mother. The boy was crying aloud and she was comforting him with soothing words.

"Renu, Renu, look, who is coming with me?" her father cried.

Renu looked around to see her father with "Bomber Sir." She was taken aback. She stared at the two as if they were strangers to her. Soon she recovered from the shock and stood up with her brother in her arms.

With all her pretty long hair tied in a knot, and dressed carelessly, she looked like a housewife.

"Sir, you are very kind indeed to visit mo house. I wonder, how you could recognise my father," she said.

"It was the other way round. He was the first to recognise me. He has a keen memory," he remarked with a smile.

She too smiled and went to the house with her crying brother.

As he entered the house, Roy looked all around. It wa: a small but neatly-kept house. Every corner of the room spoke of the artistic mind that worked there. The simple arrangements of things in the room had a loveliness of its own. Renu's father talked to him about his school-days recalling to his mind all those funny incidents that were buried in the past. As they were talking, Renu entered with a tray in her hands and a pretty smile on her lips. As he was drinking the coffee, she introduced her two sisters and brother to him.

"Where is your mother Renu?" he enquired. Her face all of a sudden became sad. Her eyes were filled with tears. She left the room without a word.

"She has gone to her eternal rest, Roy," her father said quite unable to conceal his feelings. Neither of them spoke for a time. Renu's father broke the silence.

"Roy, five long months have passed since that incident. Till then Renu was a merry girl, always making us laugh by her funny words. It was her voice that poured new spirit into my tired body" he stopped.

"Well, well, I do remember how merry she was, a few months ago. I was wondering what had made her look so unhappy the last few months," Roy said.

"After her mother's death, all of a sudden she became silent. Her voice never rose above a mild whisper. When I returned from school, it was a house as silent as a tomb, that greeted me. Seeing all of us sad, Renu felt sorry. She knew she was the only one who could make the house cheerful once again. Poor girl! Hiding all her sorrows she pretended to be cheerful. She laughs so that others may laugh; she pretends to be merry, so that others may be merry. She is a loving and gentle mother to her younger ones and an obedient daughter to me."

It was too much for the old man. Roy was all this time listening to the story of Renu, poured out by her old father. It touched him very much.

As he came out of the house, he could not help looking back at the house. Renu was standing at the door like a statue. Her brother was standing near her, holding her hand.

Days passed by, and Roy was head over heels in love with Renu. Across the gateway of his heart, he too wrote "No thoroughfare" as did Herbert Shipman. But love came laughing by and cried "I enter everywhere." Roy found that all his enthusiasm was gone on a day when she was absent. Only when her sweet face greeted him he could lecture in high spirits.

But he was not the man to admit that he was a victim of love. In the seclusion of his room, he would ask himself,

"Am I in love with Renu? can I ever love a woman?"

"No I can't" he comforted himself. Soon he would regain his strength and try to push away these "bad" thoughts from his mind, once and for all.

At the close of the term, he was surprised to see Renu waiting for him outside the examination hall. Her face was as pale as death.

"What, what has happened Renu?" he asked in surprise.

", Sir, I may not be continuing my studies next year. My father........"
She was about to cry.

"Your father?" he asked earnestly.

"My father said that he had settled a marriage for me," she sobbed.

Roy's heart sank.

"With whom?" he asked mechanically.

"With a man from Bombay. I had pleaded with my father not to send me away until my sister was old enough to manage the house. But he did not listen to me. I cannot even imagine how my brother will get on without me" she cried like a little child.

Roy was standing speechless. It was a great blow to him.

"Sir"

He raised his head as if from a dream.

"Sir, I have come to ask your pardon for being mischievous in the class last term, for being a nuisance to you."

"Oh, never mind. I did not take it seriously. Well, Renu, wish you a happy and prosperous wedded life," he said in a deep tone.

"Thank you Sir," she said cheerlessly.

Renu who could create a tender corner in his heart was gone and he became once again the old "Bomber Sir," hating all womankind. He stamped his foot on the ground and said resentfully,

"Frailty, thy name is woman!"

ANGELS ALONE WEPT

MARY T. MATHEW, class iii (Physics)

Another wave leapt up and hissed as it gathered strength. Its whitening crest flattened against the rocks and broke into a silvery shimmer. The grim icy hand of death was shaking up the sleeping sea to new life. Only the solitary figure silhouetted against the dull-grey of the horizon from yonder cliff-top remained to add life to its frightening stillness.

Joan knew she could not stand it for long. It was hope that had pushed her here from a lonely cottage- but even that had snapped. Only the cruel waters now heaved around with their devilish grin. Its endless unbroken blue stared back at her from everywhere—only the same emptiness-the same threatening emptiness. O! would this torture never end ?

Their red brick-house was no longer visible in the closing mist—the house that once meant paradise to young Farmer Dick's family of two. People used to swing round for a second glimpse as she stood there beneath their rambler roses, waving 'bye' to Dick and Rennie. Once when Old Bill was invited over to Little Rennie's Birthday party, he left them with an honest compliment as she saw him to the door.

" Well Joan " —he had said—his voice charged with feeling— " I believe I've never come across a happier family. God bless you."

And this .... oh this—— was the end !

A burning tear splashed on the snow beneath her feet and melted a tiny hole. She could not help it now. Those familiar fits of agony were once again returning—each with a biting pang that went straight to the heart and crushed it.

Joan tried to remember. Yes, it was now a full week since Dick and Rennie had gone out together for the fishing trip they had so longed for. It had been the day Rennie brought home his prize Teddy Bear after the freshers' Nursery Rhyme Competition.

" Suppose we give him a treat just to show how happy we are ? "

Dick whispered in her ear as Rennie dashed next door to display his treasure.

" Of course. Why not take him in your boat and cruise round a bit ? You know he'd love it."

So it was planned. Their tiny sea-green boat was piled with snacks and everything slid on smoothly until Little Rennie suddenly let out a sob in the last moment.

" You come mummy—Renn wants you."

"Of course we'll take mummy then. Come on Joan " – Dick shouted from the porch.

Oh ! if only she had obeyed her instinct and gone with them ! Would she then be left to drain this cup of anguish all alone ? ?

Perhaps Fate's unseen hand had already designed another wreck. The Sudden excitement of the trip had strangely subsided when a new idea dawned on her on the spur of the moment. The blue sweater she had been knitting for Rennie's sixth Birthday was still unfinished. She would keep at home and finish the rest before the two

came home at evening. What a glorious idea!

Rennie's protests grew louder. Still Joan won't budge an inch. Dick perhaps smelt what was in the air and cleverly diverted the child's attention to a gold finch feeding its chicks.

Before they bade good-bye at the gate, Joan bent and kissed the tiny hand that clung to her.

"Be sure you help Dad with the fish. Mummy's going to make a nice big jelly for my baby when you come back."

"Clever hook indeed—!" Dick added with his sudden boyish smile. When he threw back his head and laughed, his eyes reminded her of the mediterranean depths.

And she remembered how—long after they had disappeared among the rocks—she had stood listening to Dick's fine baritone voice floating over the waves to her—"O! come from Alabama........."

Beyond the seas and beyond the skies Dickie, while you finish your chorus with angels and cherubs—your Joan will be treading the desert highway of life—a lonely broken pilgrim. Her feet will bleed to sweeten your celestial harp's melody in heaven.

The faint snore of the surf was rising to a shrill scream. An icy wave of terror seemed to sweep over her. Far above, the house towered through the mist like an angry ghost, but she couldn't go back. She could not face the lone misery lurking behind those deathly walls. She must turn and flee before its monsters strangled her. Dick and Rennie were not there—only the bleak tragedy of their lives. If only she could escape— from herself, from the world—

She could not. Dead moments were flying back to life, on wings of pain. Their memory had a stinging warmth in them that wrung the soul. Even now, it seemed only yesterday when she had waited at home for the two—the finished sweater safely tucked-off, the jelly awaiting its little owner on the table. For a final touch, she put on the mauve gingham she always wore on such family ceremonies. It was one of those days when life seemed so full—so beautiful—one almost choked with joy.

The gate clicked and footsteps crunched the gravel on the drive. So they had come—! Perhaps little Rennie could not resist his promised jelly for long. She stole a glance as she brushed past the hall mirror. Was she looking alright?

Joan smiled to herself as she unlatched the front door. Dick was going to be tremendously pleased at this excellent housekeeper of a wife. Well, she must give him an extra welcome if his catch was fine.

But it was Old Bill who greeted her. The flush under his tanned cheeks mounted as he forced a smile.

"Hallo Bill—" Joan held out a welcoming hand, trying to fight back disappointment— "How's everybody? Come in please."

Bill shifted uneasily in his shoes. A moment's silence — then he spoke. "I'm afraid I've brought unlucky news for you, child."

In the fading twilight, she saw a moist glare welling over his eyes. Something in their expression startled her.

"You don't mean my family——?"

Bill grabbed both her hands in his big comforting palms, and kissed them. His beard was wet with tears. When he spoke at

last, his eyes were carefully averted from her. "I'am terribly sorry Joan. Their boat crashed on the coral reef near Devil's Deep.

* * * * *

The days from then onwards had been one long blank. She knew nothing, felt nothing. The blow was too quick, perhaps too shattering, that even the sense of hurt was gone.

Friends and neighbours rushed to the little house with comforting messages. She heard people whispering in hushed voices of the boat-crash — but nothing could now reach her. The aged parson came and sat by her bed all day long.

"It is the will of God, child-" she heard him say—" you must learn to accept it in silence"

Words failed Joan. Only a big tearless sob broke out from her heart.

As days wore on, fewer and fewer friends dropped in, until at last she once again found herself all alone in the cottage. It was then that this strange yearning had crept in— just a casual visit to the cliff nearest to the Devil's Deep. Yet, Bill would not let her. Pleadings failed to persuade him.

Today when Bill at last left her alone, the long-awaited opportunity came. Fear lent wings to her feet as she ducked out of that cursed house and made for the cliff. Under her arm was tucked Rennie's present—sweater. The howling gust blew a spatter of rain in her face as she scrambled up the slimy precipice. God-help me!—

Something soft twined itself round her ankle. She stooped to tear it off. It was an ice-daisy.

A terrific pain gripped her chest as another memory unrolled itself. Months ago, when she had been up there with little Rennie to visit his favourite ice-daisies, the child had suddenly remarked gazing at the waves.

"Why mummy, this water looks better than my blanket to sleep in. Mine's not quite so blue."

Back at home, his parents had laughed over the child's habit of falling in love with anything blue. The cruel prophecy in those words failed to reach them. Now it leapt to life and grinned at a heart-broken mother.

As she raised those smashed petals to her lips, that sickening giddiness once again began creeping up. O! God—

The starless sky dripped darkness. Another wave towered and roared. In its deathly stillness, an orphan fledgeling squealed from somewhere afar.

Was it Rennie?— O was it her darling Rennie crying for mummy?? The mist seemed to clear off as she reached forward. Dick and Rennie beckoned to her from behind a foggy veil. Their hands were stretched to her with a pleading look.

"I'm coming...... Joan's coming." She sprang forward to those waiting arms.

There was a splash.

× × × ×

Days afterward, when the sea calmed down, the breakers tossed ashore an unrecognised corpse. As the little knot of villagers gathered round it were about to leave—the sky suddenly blazed with a million stars to lighten a forlorn grave. And they saw—folded over that dead heart in an undying clasp—— a beautiful baby sweater.

THE COIMBATORE SUGAR-CANE RESEARCH INSTITUTE

(By C. Sylum, *Class III, Botany*)

An admirably fine and very instructive exhibition is provided for the visitors in the fine buildings of the Sugar-cane Breeding Institute. "Far from the madding crowds" of Coimbatore in a quiet and pleasant lowland is situated the 'Sugar-cane Breeding Institute. On 19th of August, 1955 Sri. Ajid Prasad Jain (then the union minister for food and agriculture) laid the foundation-stone for the palacial buildings of the Institute. During the last 50 years valuable works have been carried out at this sugar-cane research station and the world had attained much from there. The Sugar-cane Breeding Institute of Coimbatore now supplies disease-resistant varieties of sugar-cane like the 'CO 314' which is very popular. The exhibits are so systematically arranged that a clear study on sugar-cane is possible. Moreover, efficient and helpful guides accompany the visitors.

Coming to the study, we may be informed that, sugar-canes are of two types—thicker and thinner. The delicate thinner types originated in India. Thicker, otherwise known as 'noble' types have their origin in the Polynesian islands. Later, the noble types were introduced to India and grown in the farms of Bengal and U. P.

The commonest sugar-cane is Botanically named as Saccharum officinarum. The genus Saccharum comes under the family Gramineae of the class Monocots. Most of the species of Saccharum produce sugary

juice. The plant is a herb growing up to about fifteen feet in height. It produces flowers in terminal inflorescence. Its root-system is fibrous. Loamy soil, proper irrigation and drainage, heavy manuring and a rather wet weather are the requirements for the healthy growth.

Saccharum officinarum, S. spontaneum, S. robustum, S. barberi, and S. synensis are some of the species of the genus Saccharum. S. spontaneum and robustum are wild types and they are very poor in sugar contents. These plants having long internodes are, however resistant to diseases. The other three "noble" types are rich in sugar contents. Susceptibility to diseases is a disadvantage for them. Many scientists worked on this fact and they tried to develop better disease-resistant varieties. Dr. Barber

understood that disease-resisting quality of Saccharum spontaneum can be transferred to Saccharum officinarum by crossing the plants. Thus breeding works on sugar-cane started in India for the first time in 1912 by Dr. Barber.

Before understanding the process of breeding it is necessary to have an idea of physiological, cytogenetical and pathological aspects of the plant. It is a short-day plant. Long nights and short days help the rapid production of flowers. Long day-light or even normal day-light may cause the flowerless condition. But 4 hrs. extra darkness increases the rapidity of flowering to the maximum. At Coimbatore S. B. Institute scientists artificially produced 4 hrs. extra darkness for the plants and they studied the nature of the flowers thus produced. They observed individual flowers with long anthers having long filaments.

The cytogenetical studies on sugar-cane play an important role in the breeding process. Chromosom number is not constant in all species or even in plants of the same species. In Saccharum officinarum species KAJLA types have 68 chromosomes in the deploid condition. While other types have 80 chromosomes. The species Saccharum barberi has 4 varieties with 48 chromosomes in the haploid nucleus But SARETHA type of this species has 96 chromosomes in the deploids. SUNNABILAV has 118, MUNGO 82 and NARGORI 124 in the deploid nucleus. In the species of Saccharum synensis, the PANSAHI groups have 118 chromosomes in the deploid. Saccharum spontaneum species have 40—128. In short a series of polyploidy is noted in different species of Saccharum. This condition will help in the mass production of sugar. To a very small extent polyploidy may increase the resistance to diseases. Research works are still going on regarding polyploidy in sugar-cane.

Most of the species of saccharum are susceptible to diseases. The commonest diseases are caused by various fungi. Ring spot, yellow spot, black spot etc. are fungal diseases. Red-rot disease is caused by a fungus colletotrichum falcatum. Wilt, smut disease and rust disease are also the result of fungal attacks. The only bacterial disease in sugar-cane is stinking rot. " Mosaic " is a disease caused by a virus. Application of Bordeaux mixture and other fungicides are common preventive measures. Breeding varieties like 'CO 314' are disease-resistant; especially to red-rot disease. The high yielding varieties such as co. 785 and co. 749 are also disease resistant varieties. All these are readily sold in the markets.

Now we may think of the breeding works. Mendelial hybridisation forms the very basis of the process of breeding. Desired plants are artificially cross-pollinated and the seeds thus obtained are used for better varieties. By means of this, desired characters are brought together from the different parental types.

October-November is the season for crossing. Seeds are planted in experimental plots. Even though flowers are bisexuals, pistil plants and pollen plants are cultivated in separate plots.

Early in the morning flowers of pollen plants are taken to the laboratory. The flowers are then spread on flower-beds and high power light is applied on them in order to dehisce the anthers. These pollen-grains are collected for fertilizing the experimental pistil plants. Stamens of pistil

flowers should be removed in order to check self-pollination. Pollen-grains collected from pollen flowers are brushed to the stigma of the pistil flowers. Thus cross-pollination is effected. The seeds produced by them are collected and studied.

The hybrids thus obtained are planted in flat grounds. A temperature of 35—38°c helps the rapid germination of seeds. Afterwards the germlings are taken to nurseries. This is done in the month of February. There they grow for about three months. Then they are transplanted to the second nurseries and then to primary trial plots. At last they grow in the final trial plot. During all these stages the plants are under close observation and careful study.

Some of the common hybrid varieties of this Institute are co-749, co-785 and co-314. The first two are famous for their mass production. These are supplied to various parts of India.

Thus in every respect the exhibition hall is a house of knowledge. When we see the exhibition carefully we get a lot of information about the history of sugar-cane research which has led to the development of many valuable new varieties and strains, now cultivated in the farms of different parts of India.

---

by K. BALACHANDRAN
III Chemistry.

UNIVERSITY PREVIOUS—A

UNIVERSITY PREVIOUS—B

UNIVERSITY PREVIOUS 'D'

DRY-CLEANING

K. A. VALSALAN, *Class II Chemistry*

The term dry-cleaning implies the method of cleaning clothes with certain organic liquids which act as the solvents of grease.

The dirt (in the form of grease) on fabric is dissolved in a solvent (organic liquid) and the fabric will not get wetted. Another advantage of dry-cleaning is that colour of the fabric will not be affected by the solvents.

Theoretically, any liquid which has a solvent action can be used for the purpose of dry-cleaning. The choice of liquid depends on the practical considerations. If an extremely volatile liquid (eg. ether Boiling point 36°C) is used there would be considerable loss of solvent due to evaporation. If a high boiling-point liquid is used, prolonged heating is essential to remove the traces of solvent from the fabrics. So it is advisable to use liquids whose boiling points are between 80°C and 120°C with a small range of Boiling point.

The solvents used for dry-cleaning can be divided into two groups

(1) Inflamable solvents.

(2) Non-inflamable solvents.

1. When inflamable solvents are used, the process should be done well away from flame or open light.

Ether, Diethylether C_2H_5. O. C_2H_5 B. P 36°C is used as solvents for fats,

but is too volatile and inflamable. So they cannot be used satisfactorily as a dry-cleaning solvent. Benzine (not Benzene), light petroleum is used for large scale dry-cleaning. It is obtained by fractional distillation of petroleum and is composed of the hydrocarbons of the paraffin series and heptane C_7H5 is a constituent.

Commercial Benzene or Benzol C6H6

Benzene is a very effective solvent for grease also for tar and paint. The Boiling-point of Benzene is 80°C.

Non-Inflamable solvents

Chlorine derivatives of some of the hydrocarbons act as solvents for grease. But they possess anaesthetic properties and therefore should be handled with care.

1. **Chloroform** or Trichloromethane $CHCl_3$ B. P 61°C

This substance can be used as a dry-cleaning solvent but unsuitable due to its anaesthetic action.

2. **Carbon Tetrachloride or Tetrachloromethane** Ccl. B. P 76°C. can be used as a dry-cleaning solvent. But the anaesthetic action is a major drawback.

3. **Ethylene Trichloride or Trichloroethylene**

CHcl : ccl_2. B. P. 88°C the commercial name of this substance is "Westrosol" and is suitable for this dry-cleaning purpose. This has only slight anaesthetic properties and its special advantage is that its cleansing action is not injuriously affected by the presence of moisture on the fabric.

4. **Tetrachloroethane** C_2H_2 Cl_4 **B. P 146-47°C**

The commercial name of this substance is "Westron." It dissolves fats and oils readily. But its high boiling-point is a drawback.

Examination of liquid sold for dry-cleaning

The solvent may be labelled Inflamable or Non-inflamable, but it is however good to test it. Pour a few drops of the liquid into a china dish placed on a metal tray and ignite it with a lighted taper. If it does not ignite warm it on a water-bath for a few minutes and ignite. If it fails to ignite it may be classified as non-inflamable at ordinary temperatures.

Inflamable liquid. Benzene and petrol can be recognized by its smell and boiling-point. But care should be taken to see that it should not be ignited.

Non-Inflamable liquid can be examined for the presence of cl. A Copper wire is heated until its green colour disappears ; cooled and dipped in the liquid and again brought to the flame. In the presence of chlorine a green colouration is produced.

Dry-cleaning Soaps

Soaps are added to the solvents to increase its power. The soap used for the purpose must be dry or it will not readily dissolve in solvents and should not contain any free alkali. Preparations of soap dissolved in solvent is known as dry-cleaning soaps or "SPIRIT SOAPS." A preparation of "tetrapol" is composed of soap and carbon tetrachloride. The preparation "Westropol" contains soap dissolved in "Westrosol." Many other substances are used for the purpose such as Xylene, naphta etc. and sometimes alcohol is also used.

These soaps can be used for the removal of grease stains. The undiluted soap is well rubbed into the stain and washed off with water.

Removal of grease marks. When dry-cleaning as a whole is not required the grease marks can be removed by local application of one or other solvent mentioned above or by the spirit soap. To prevent the spreading up of grease, the solvent at first should be applied around the mark. The Fabric around the mark should be saturated with the solvent and then it is applied right on the mark.

Application of surface tension in teh above method. As the fabric round the mark is saturated with the solvent, the tension will be greater in the middle of the mark. So the grease will be drawn towards the centre of the mark, when it can be absorbed by a blottingpaper or an absorbant material.

On the other hand if the solvent is applied in the middle of the mark, the grease followed by the mixture of grease and solvent will spread on the sorrounding fabric leaving clear solution in the middle.

Removal of grease mark by the application of heat

Grease marks sometimes be removed by the application of heat and here also the surface tension plays an important role. When a hot iron is applied to the grease on a fabric, the grease will tend to move away from the heated surface towards the cooler parts of the fabric. So place the fabric right side downwards on a pad of blotting-paper or on an absorbant rag. Gently warm the material in the neighbourhood of the mark with a hot iron. The grease will be driven away from the heated surface and collect in the absorbant material underneath.

Removal of mark made by machine oil

The removal of such mark is done by first to rub more fat or oil into the mark to loosen the dirt and then to remove both the grease and dirt by washing a good lather of soap and water.

Procedure

Apply a little obic acid to the mark and rub it well into the fabric. Dip the material in a dilute solution of amonia (NH_4OH), rub gently: a good lather is obtained and continue to wash until the mark has completely disappeared. Rinse well in clean water and dry. Another effective method is to rub with spirit, soap and wash with water.

Theory behind the Obic acid process

The obic acid is converted into amonium obate by neutralisation with amonia. When amonium obate is formed on the cloth a copious lather is also produced and the mark can readily be washed out.

Paint and Tar mark

For this purpose benzol or turpentine is most suitable solvent. In order to prevent the spreading up of mark, the solvent should in all cases be applied in similar manner described for the removl of grease marks. In all cases the mark should be removed as soon as possible.

FUN AND FROLIC

In a South Indian College, the boys and girls were boasting about their superior performance in the previous drama. On the fringe of surrender a coquettish girl launched a grave question.

She asked ' do you know a man with-

COLLEGE SOCIETIES

Report of the College Union 1963—64

I have great pleasure in presenting before you, this evening, the report of the activities of the college union for the year 1963-'64.

The speaker and secretary of the college union were elected early in March 1963. Sri. K. P. Dinakaran was elected President of the College Union and Sri Philip Mathew was elected Secretary. Messers Samuel Thomas of the post-graduate class, Koshy Ninan of I D. C., C. A. Hydrose of II D. C. and V. F. Isaac of III D. C. were elected to the college union committee. Miss K. J. Celine was elected representative of the women students. In the course of the year Sri Dinakaran was selected commissioned officer in Air Force and Sri Philip Mathew was selected to the emergency commission and they left the college.

The college union was inaugurated by Sri M. P. Govindan Nair, Minister for Public Health, in the Kerala Cabinet and a distinguished old student of the College.

The Speaker's Training Club, which is an integral part of the College Union was inaugurated by Sri E. Narayanan Nambiar M. A. The club provided ample opportunities to young speakers to cultivate and develop their talents, especially in the art of speech-making.

A special meeting of the College Union was held when Prof. Sundaram of Madras, noted Shakespearean mono-actor, acted different Scenes from the plays of Shakespeare.

A mock-session of the U. N. O was held in connection with the United Nations Day. Several members from the staff also took part in this interesting function. It discussed the proposition that the Communist China should be given representation in the U. N. O.

Under the auspices of the College Union a special meeting was held to place on record the deep regret and great sorrow of the staff and students of this college at the assassination of President John F. Kennedy. A resolution of condolence was passed by the meeting. Another meeting was held to condole the untimely death of Sri Sebastian, an old student of this college, while picketing a bus.

---

out a woman is nothing'—hardly she finished so, when a boy from the company completed her sentence by adding 'but a man.'

* * * *

Recently we had week-end exercises conducted by the N. C. C. Unit of the College. After an unsufficed lunch the Commanding Officer came and delivered a great speech. At length he said, "Now you are here to serve the nation, aren't you?" "No, Sir," retorted a cadet, "We are here to starve for the nation."

* * * *

Think it over

"When man perspires
Woman aspires."

VALSALAN K. A.
II Chemistry

A debate was held under the auspices of the Union. The subject discussed was "കാമരാജപദ്ധതി ഭാരതത്തിന്റെ ഭാവിക്കു വിഘാതമാണ്"."

The College Union held a meeting to congratulate the members of our Basket ball Women's Team which won Inter-zonal match. Another meeting was held to congratulate the members of the Women's Hockey Team of the college, which won the university trophy for Hockey.

We are extremely thankful to the teachers and students for their earnest co-operation and helpful support for the successful working of the College Union. We are very grateful to the Principal and also to Prof. A. K. Baby, the staff representative, for their valuable guidance in all our activities. We wish the College Union every success in the years to come.

SAMUEL THOMAS N.
Representative, Post-Graduate class

Report of the Planning Forum for the academic year 1963—64.

The Planning Forum had a very useful period of activity during the academic year 1963—64. 150 students enrolled themselves as members of the Forum this year.

The activities of the Forum began with the unanimous election of Sri. Thomas E. John (class I Chemistry) as the Secretary on 18th July. Later Misses Susan Koshy, M. Sc. and Mary Kurien were nominated Vice-President and Joint-Secretary respectively.

The formal inauguration of the Forum took place on 29th July 1963. Sri E. P. Paulose, Minister for Food, Kerala State, delivered the inaugural address. In his speech, the Minister exhorted the students to shed their out-dated concepts about manual labour and take up farming as a profession.

On October 2nd, the Birthday of the Father of the Nation, the Forum organised a Shramadan in the Y. M. C. A. Camp site, Alwaye. More than 100 members of the Forum and a few members of the Staff participated in the programme. The Camp was continued on 16th October also. It was a grand success and it contributed much towards creating an interest in developmental work in the minds of the participants.

The National Plan Week was celebrated in a befitting manner between 20th and 26th October. The formal inauguration of the plan week was held on 21st October. Rev. A. A. Pylee. M. A. who delivered the inaugural address stressed the need for planning and pointed out the outstanding achievements of planning in India. The meeting was immediately followed by a symposium in which Messers. M. T. Philip, T. S. Raman Nair and P. C. Kunjumon and Misses B. Vimala kumari and Rani Thachil spoke on the various aspects of National integration. The other activities undertaken during the plan week included an exhibition depicting the progress attained through the plans, sale of Prize-Bonds, a debate on the achievements and failures of planning in India, a quiz programme, variety entertainments etc. The celebrations were concluded at a public meeting organised on 26th October. Mr. V. R. Krishna Iyer M. L. A. who spoke on the occasion called upon the students to contribute their physical and mental energies for the successful implementation of the five year plans.]

The activities of the Forum are not yet over. The Forum hopes to do much more in the period ahead. On the whole, it will not be an exaggeration to state that this year the Planning Forum has done substantial work to promote plan-consciousness among the students and the public.

Before concluding this report, I would like to place on record our deep-felt gratitude towards our revered principal, Dr. P. M. Mathai whose prudent guidance and active interest in the Forum were mainly responsible for the creditable achievements of this year. I also take this opportunity to express my heart-felt thanks to the members of the staff and the students who co-operated with me in all the activities of the Forum.

Jai Hind

Secretary. THOMAS E. JOHN

President. K. A. MOHAMMED

NCC Sub-Units of the College 1963-'64

During the year under report three sub-units were functioning in the College, Senior Division Platoon No. 3 of III Kerala Bn. NCC, Ernakulam and Rifle Coys. No. 46 and 47 of 55 Kerala NCC Rifles Bn. Alwaye. The total authorised strength of 466 covered 96% of eligible men students of the College.

The training year began with the re-opening of the College after Summer vacation. 2/Lt. David Jayakar Daniel, Commissioned after the pre-Commission course at Madras took charge of 47 Rifle Coy. Enrolments were completed and regular training started from 1st July. Position of arms and equipments was better this year and almost full strength of permanent instructional staff was available throughout the year and therefore the training programme could be carried out effectively this year. Provision of one regular period for NCC and re-introduction of refreshments at parades were real incentives to cadets. The average attendance at parades remained at about 30% and in case of a good number of cadets it was above 90%. Keen interest was shown by cadets in all the activities especially on the field training days and camps.

I record with gratitude the excellent work done this year by permanent army instructional staff attached to the College NCC.

During the year Sgt- P. K. Velayudhan Pillai, Cpl. M. T. Philip and L/Cpl. V. N. Velayudhan Pillai attended All India Summer Camp. 34 cadets of SD Platoon attended Annual Training Camp, Kalady. The platoon was awarded Second prize in Battle Course, Physical Training and Shooting. Cpl. George Philip was selected and attended Republic Day Parade 1964 at Delhi. NCC Rifle cadets attended 4 week-end exercises during the year. In the 'B' Certificate examination 1963, nine cadets passed from the College.

Some of the cadets distinguished themselves and brought credit to the sub-units by getting selected to Defence Services. UO M. K. Raghavan and Cadet K. P. Dinakaran joined I. A. F. as Commissioned Officers in G. D. P. Cadet M. Philip Mathew was selected for Emergency Commission and Cpl. George Philip was selected to NCC (OTU). I extend our congratulations and best wishes to all of them.

Independence Day, formal inauguration of Compulsory NCC Training, NCC Day and National Solidarity Day and Republic Day were marked by ceremonial functions.

One of the important events of this year was the construction of the Short Shooting Range. I am happy to record that it was completed in time and was the first of a series of its kind in Kerala, under the U.G.C. Scheme. The range was formally inaugurated by Commander K. R. Rao I. N., NCC Headquarters Commander, Ernakulam at a function presided over by our Principal Dr. P. M. Mathai on 13-11-1963.

During the year we had every help and guidance from NCC Headquarters Commander, Ernakulam and the Officers Comanding, III Kerala Bn. NCC and 55 Kerala NCC Rifles Bn. May I express our thankfulness to all of them.

Our Principal took real interest in all the NCC activities and provided all facilities for

good training. May I record our heart-felt gratitude to him.

Wishing the best to all cadets.

JAI HIND

GOVINDANKUTTY MENON
2/Lt. NCCR.

BOTANY ASSOCIATION

President: Prof. T. C. Joseph, M. A.
Secretary: Miss Rebecca Hemdah
Class Representatives:
Class I Miss M. Lathika
Class II Mr. Stephen, M. A.
Class III Mr. Sunny Mathew

The Botany Association began its activities by the middle of the 2nd term. A special meeting was arranged to be held to bid farewell to Mr. T. K. Joshua, a lecturer in Botany who left the College in October 1963. Dr. O. M. Mathen who rejoined the College from the North Carolina University, U. S. A. was given a hearty reception by the association. Meetings were also held at which subjects like:

"Recent advances in Botany." "Genetics of yesterday and to-morrow.

"Plant Hormones" etc.. were discussed.

Two excursions were arranged, one to Malayattoor hills and the other to Coimbatore Coonoor and Ooty under the auspices of, the Botany Association and most of the senior students took part in these excursions. The association is looking forward to more activities during the 3rd term.

Secretary,
Rebecca Hemdah.

MATHEMATICS ASSOCIATION

Report of the year 1963—'64

President: Prof. P. Achuthan Pillai
Secretary: M. S. Viswambharan
Class Representatives:
Rachel George class III
A. P. Ramankutty class II
George Varghese class I

This year's activities as usual started with the election of the Office-bearers of the Association. The inaugural meeting of the Association was held on 17th August 1963 with Sri T. B. Thomas, our former Principal in the chair. The inaugural address was given by Sri T. S. Venketaraman, our former Prof. of Mathematics and he spoke on "several interesting incidents connected with the life of certain eminent mathematicians" on that occasion.

This year we were able to conduct several meetings and an excursion to Thekkady. On 9th September 1963 we held an ordinary meeting. Mr. A. K. Damodara Menon of class II read a paper on "Isaac Newton and Mathematics."

On 30th October 1963 Mr. N. S. Neelakantan of class II read a paper on "The 19th century Mathematicians" in an ordinary meeting of the Association.

On second November 1963 an excursion party of 50 members of the Association including five members of the staff visited Thekkady, the wild animals preservation centre, Periar lake and dam and we have pleasant memories of that interesting and valuable excursion.

On 27th November we conducted a symposium on "Ancient Indian Mathematicians." On that occasion Rachel George and P. P. Dominic of class III and N. S. Neelakantan of class II read papers on "Baskaracharya, Aryabhata and Ramanuja" respectively.

On 14th January we conducted another meeting. S. Saraswathy Ammal of class II read a paper on "History of Ancient Mathematics." The functions of the Association of this academic year are not yet completed.

Before I conclude, I take this opportunity to convey my hearty gratitude to our respected Principal. I thank our honourable president, head of the department and lecturers of Maths. for their valuable guidance and help. I have great pleasure to thank the members of the Association for their hearty co-operation and active participation. With happy and pleasant memories

I wish the Association a successful and glorious future.

Secretary,
VISWAMBHARAN

REPORT OF THE PHYSICS ASSOCIATION FOR 1963-64

President : P. G. Kesavan Potti
Secretary : Jacob George

The activities of the physics Association started with the election of the Secretary and the representatives from B. Sc. classes I, II and III, M. Sc. previous and final. The Association was inaugurated by Prof. Sivaramakrishna Iyer of Maharaja's College Ernakulam. The inaugural meeting was presided over by Dr. Venkiteswaralu, University Physics Professor. In one of the meetings held under the auspices of the Association Prof. P. Achuthan Pillai gave a talk on 'The Principle of indeterminism and the Theory of Probability in scientific measurements. The M. Sc. students had regular symposia every alternate week.

The Association arranged an excursion to the Sholayar and Peringalkuthu projects for the members of the Association.

The Association owes a lot to Prof. T. B. Thomas and Sr i P. G. Kesavan Potti, he Presi dent, who were very much interested ɱn its various activities,

JACOB GEORGE
Sec etary

PHILOSOPHY ASSOCIATION

Report of the year 1963-'64

President : Dr. V. K. Alexander M. A. Ph. D.

Secretary : Thomas P. Mathew

The inaugural meeting of the Philosophy Association was held on Friday 13th September 1963. Dr. V. K. Alexander M. A. Ph. D. presided over the meeting. Every Friday we used to conduct meetings. At each meeting a paper related to either a Philosophical or a Psychological subject was read by a student.

The following were some of the subjects read by students.

1. Case Mystery of Multiple Personality.
By, Miss Mary Jacob. Class III.
2. Role of Maturation in the development of the personality.
By, Mr. V. C. George Cl. II.
3. Dreams and its Reasons.
By, Mr. Jose Eapen Cl. I.

Miss Jagatambika M. A. research scholar in Psychology, made a very interesting speech on 'Multiple Personality.' Mr. K. Jacob M. A, retired professor of Philosophy of our college, also gave us valuable talks on different subjects.

THOMAS MATHEW
Secretary

ATHLETIC ASSOCIATION

Football Club

Our club began functioning soon after the re-opening of the College. Our players showed keen interest in practising every day. It goes to our credit that we played the Inter-collegiate zone finals.

We are extremely grateful to Dr. P. M. Mathai, the Principal, Sri. C. T. Benjamin the President and Sri. C. P. Andrews, the Lecturer in Physical Education for their encouragements. We wish the club every success in the years to come.

K. J. PAUL
(Captain)

The Basket Ball Club

The Basket Ball Club started functioning from the very beginning of this academic year. With great zest and zeal the players began practising every day and as a result we were able to win several matches in and outside Alwaye.

This year we had the opportunity to participate in The Mar Thoma Trophy tournament held at Thiruvalla and The Barthoomia Trophy tournament at Thevara. Our performances in the Inter-Collegiate tournaments were laudable and we came up to the finals.

COMMITTEE OF THE DAY-SCHOLARS' ASSOCIATION

Sitting (L. to R): M/s. G. Soman (Secretary); K. V. Mukundan Menon (Secretary); K. Govindankutty Menon, M. Sc. (President); Dr. P. M. Mathai (Principal); P. K. Narayana Menon, M. A. (President); Miss Annie M. Thommen, M. A. (President); Miss Accamma Philip (Secretary).

Standing (1st Row): Susy Thomas; Saramma Kurian; Indira; Savithry; Suseela; Rosy Thomas; Saraswathy.

Standing (2nd Row): M/s. Saseendran; Jayakumar; Ramachandran; Kunjumuhamed; Joy; Sugathan.

THE COLLEGE HOCKEY TEAM—1963-64.

Sitting (L. to R): M/s. C. P. Andrews (Physical Director); Boobily Oommen (Captain); Dr. P. M. Mathai (Principal); E. Thomas John; Abraham Philip (President).

Standing 1st Row (L. to R): M/s. Mohamed (Games boy); Joseph Philip; Thomas Varughese; George Mathew; Sunny Mathew; Sayeed; Supran (Games boy).

Standing 2nd Row (L. to R): M/s. V. Mathew; Oommen Kurian; T. C. Abraham; Simon Peter; A. J. Abraham.

COMMITTEE OF THE DAY-SCHOLARS' ASSOCIATION

THE COLLEGE HOCKEY TEAM—1963-'64.

MEMBERS OF THE HOBBY WORKSHOP

MEMBERS OF THE HOBBY WORKSHOP

Sitting (L. to R): M/s. M. T. Philip; K. V. Das; K. M. Koshy, M. Sc; Simon Thomas, M. Sc; Rajan Abraham, M. Sc; K. Govindankutty Menon, M. Sc; Dr. P. M. Mathai (Principal); Prof. T. B. Thomas, M. Sc, (Dnelm) A. Inst P., (President); P. G. Kesavan Potty, M. Sc; Abraham Philip, M. Sc; K. Damodaran; K. Sasidharan.

Standing 1st Row: M. J. Chacko; Miss Mary John; Sathi Devi; Chinnamma K. C; Elizabeth M. Mathew; Emily Xavier; Celine K. J; Mary John; Gracy Thomas; S. Ruthamma; Sophiamma Thomas; Sally Kuruvilla; Jameela M. M; Susan Jaya Koshy; Aleyamma Philip; Varghese V. D.

Standing 2nd Row: M/s. Dharmaraja Iyer; M. V. George; Joy K. Paul; Suleiman; P. M. Poulose; Durga Das; Balachandran Nair M. S; Thomas Philip; Jacob M. V; Johnny P. J; Muthukrishnan Nair; Ramachandran P; Jacob George; Samuel Varghese; Surendranath P. B; Hydrose C. A; Sasindran E. P.

Mr. V. I. Jacob had the privilege of representing the University team and Mr. James V. Cherian got selection in the State boys team, thereby bringing credit to the club and to the college at large. Mr. John Ninan Varghese, captain of the District boys team is also a recipient of the sports scholarship. All of them bear ample testimony to the high standard that the club maintained.

I express my deep sense of gratitude to Dr. P. M. Mathai, Sri. T. B. Thomas and Sri. C. P. Andrews, who encouraged and instilled a volcanic vigour in the activities of the club.

Wishing every success to next year's club.

K. V. Abraham
(*Captain*)

Cricket Club

The activities of the cricket club started from the very early days of this academic year. I record with pleasure the whole-hearted co-operation rendered by the members of the club and their keen interest in the game. We could play only a few matches this year. The reason may be attributed to the lack of holidays. Since we had to meet a very strong team we were sent back even in the first round of the Trichur zonal intercollegiate cricket tournaments.

It is with a deep sense of gratitude that we remember Mr. C. P. Andrews the lecturer in physical education. Our president Mr. David Jayakar Daniel had been a source of inspiration. Our principal Dr. P. M. Mathai was really a guide to us.

I wish all the best for the young cricketers of the club in the years to come.

T. G. George
(*Captain*)

Report of the Hockey Club

The club was very active from the very beginning of the academic year. We played friendly matches against a number of teams in and outside Alwaye. Apart from this the team participated in All India Hockey Tournament held at Ernakulam. In the Cochin District Hockey League Tournaments we were able to collect five points out of six matches.

In the Trichur zone Intercollegiate tournament unfortunately we lost to Maharajas College, Ernakulam.

I express my deep sense of gratitude to the principal Dr. P. M. Mathai, Sri. C P. Andrews and Abraham Philip for their guidance and help given to us.

Wishing all success to the next year's club.

Boobily Oommen
(*Captain*)

Volley Ball Club

The volley ball club started functioning in full swing immediately after the opening of the college in June. The college authorities and the students took active interest in arranging a Coaching Camp under the leadership of State Coach Sri. V. J. Joseph and thus bettering their standard in the game. Our thanks go to Sri. V. J. Joseph. We took part in the Intercollegiate tournament but lost against Veterinary College.

May I take this opportunity to thank Dr. P. M. Mathai, the Principal, Sri M. V. Kurian, the President and Sri. C. P. Andrews, the Lecturer in Physical Education for their encouragements.

Wishing all success to next year's club.

V. K. Skariah
(*Captain*)

Tennis Club

The club started functioning from the beginning of the second term. The club has a strength of nearly 20 members and all of them took keen interest in practising, thus bettering their standard in the game.

We participated in the Intercollegiate (Davis Cup) tournaments and came up to the finals. In the zone finals we lost to Mar Athanasius Arts College, Kothamangalam.

I express my deep sense of gratitude to the Principal, Dr. P. M. Mathai, Sri. A. K. Baby and Sri. C. P. Andrews for their guidance and help in all our endeavours. I will be failing in my duty if I do not place

on record my deep appreciation and gratitude to each and every member of the Club for the co-operation offered to me.

Wishing the very best in the years to come,

JACOB JOHN. K.
(*Captain*)

Volley Ball Club (Women)

We started our activities from the beginning of this academic year. A coaching camp was conducted by Mr. V. J. Joseph, State Volley Ball Coach. We are really grateful to him for his efficient coaching and advice.

In the Intercollegiate match we came up to the finals, but lost against Kerala Varma College. In the District Tournaments we secured the trophy. Our team was sent to take part in the State Championship at Trivandrum. Though we missed the trophy, we got a shield for our performance. I am very glad to say that four of our players, Anne Bessey John, Mary N. V, Ramani P. Joseph and Saramma C. I. were selected to represent the Kerala State in the National Championship at Gwalior. Miss Ramani P. Joseph is the Captain of the State Team.

May I take this opportunity to thank Dr. P. M. Mathai, our Principal, Mr. C. P. Andrews and Miss Mani for their encouragement.

I wish the Volley Ball Club all that is best for the ensuing years.

RAMANI P. JOSEPH.
(*Captain*)

Tennikoit Club (Women)

Our club began to function from the very beginning of the academic year, 1963—'64. All the members actively participated in the game.

We conducted the Interclass Tennikoit match and Class ii won the game. We took part in the District Tennikoit tournament held at the Maharajah's College, Ernakulam. In the Intercollegiate Tournament we lost to the Little Flower College, Guruvayoor.

I take this opportunity to express my heart-felt gratitude to the Principal, Mr. C. P. Andrews and Miss Mani for the encouragements and help rendered to us. Now I wish the best of luck to the junior players.

ALICE VARGHESE.
(*Captain*)

Badminton Club (Women)

Our club began to function from the middle of July. Many of the members were new and energetic and they took a keen interest in the game.

We participated in the District Tournament held at Ernakulam. The Kalady Team with which we had to compete did not turn up. Unfortunately we could not win the match against the Maharajah's College Team. We could not go for the Intercollegiate Tournament as Miss. Mani, Lecturer in Physical education was away with our Volley ball Team. In the intramural match, the Women's Hostel carried off the trophy.

I avail myself of this opportunity to express our most hearty thanks to the Principal, Mr. C. P. Andrews and Miss. Bava Mani for all the advice and help rendered to us. Wishing all success for the next year's club.

M. M. JAMEELE.
(*Captain*)

Basket Ball Club (Women)

We are glad that the keen interest shown by each member was able to remove the clouds apart and thereby bring back the old record. In the intercollegiate tournament held in our college, we gained an "unexpected victory" thereby winning the university championship.

Six members of the college team were selected for the Ernakulam District basket ball team and four of them took part in the Inter-District basket ball tournament held at Trivandrum. Miss M. V. Aisha Beevi was selected as the captain of the state basket ball team. In the National basket ball championship held at Calcutta, Miss Aisha Beevi and Miss Kusum Annie Abraham represented Kerala state team.

I wish the best of luck to the Junior players.

DAISY VARGHESE
(*Captain*)

Hockey Club (Women)

Captain: Anna Mathew

Hurrah! to our Hockey club. It is with a sense of pride that we present a condensed account of the activities of our club.

In the "state championship" held at Kottayam during the 1st week of October, we took part and I am glad to say that four of us were selected for the State Coaching Camp. Among them Mini Andrews was the only one who represented the Kerala team in Jabalpur.

In the Intercollegiate, we beat Kothamangalam Engineering College by one to nil. And in the finals, held at Ottappalam, we defeated C. M. S. College team, after a tough fight, by a single goal.

In the Intramural match, the Women's Hostel team carried off the trophy.

Concluding this brief report, let me utilise this opportunity to thank Mr. C. P. Andrews, Miss Bava Mani and also Mr. Cheriyan, the local coach, who took keen interest in our well-being and under their able guidance, we succeeded in becoming the "Runners-up" last year and the "University Winners" this year.

I wish to record my sincere gratitude to all the members of the team who have co-operated in fulfilling the work.

Wishing all success to our youngsters,

ANNA MATHEW,
(*Captain*).

Report of Sports Club

President: C. P. Andrews
Captain: K. Sasidharan Nair

The sports club started functioning from the beginning of this year. The members showed great enthusiasm in regular practice.

The inter-class sports meet was held on the 15th of October. Class III was lucky enough to bag sufficient points to win the championship.

We took part in the Athletic meet conducted by The Collegiate Athletic Association, Ernakulam District. Our performance was very good. It was the first meeting of the above association.

Our team took part in the Trichur Zone intercollegiate athletic meet held at the Thoppil Stadium, Trichur and some of us were selected for the Inter Zonal Athletic Meet held at the University Stadium, Trivandrum on 28th and 29th of November 1963.

Many members of our club came out victorious in the Alwaye Taluk Sports Meet held on 17th January 1964 and in the Ernakulam District Sports Meet of the 8th Kerala Sports Festival held on the 26th January 1964. Now we are looking forward to the annual sports.

We are thankful to have had the valuable and able guidance of Sri C. P. Andrews every now and then. We are extremely grateful to Dr. P. M. Mathai, our Principal for his timely encouragement. We wish the club every success in the years to come.

SASIDHARAN NAIR K.
(*Captain*)

The Social Service League

President: Dn. K. P. George
Treasurer: Prof. P. Achuthan Pillai
Gen. Secretary: Shri P. K. Kunjumohammed
Joint Secretary: „ S. Perumal Pillai

All the students and members on the staff of this college are members of the Social Service League. As usual the league started its various activities at the beginning of the academic year. The league tries to extend some tangible help to the poor people in the neighbourhood of the college. This is done by thatching huts, distributing thatching materials and by giving financial and medical aids.

On the Independence Day the league organised a sports meet for the mess and college servants and for the poor children in the locality. Shri David Jaiker Daniel gave

away the prizes. The league is running a library of its own. It has a collection of about 2000 selected books.

The women section of the league visited the hospitals in the neighbourhood and distributed bread, fruits and clothes to the poor patients.

Every month the league gets a steady income from the hostels. The students forego a part of their food to raise this amount. This year the annual variety entertainment was conducted on the 14th and 15th of November. The collection was encouraging.

Through the various activities the league is imparting a spirit of service and dignity of labour to students.

Let me take this opportunity to thank all who have co-operated to make the functions of the league a success.

Secretary,
P. K. KUNJUMOHAMMED.

University Previous Forum

The University Previous Forum had a year of fruitful and interesting activities under the presidentship of our English Lecturer Sri E. Narayanan Nambiar M. A. Elections were conducted soon after the classes were formed, and Sri V. A. Mathew was elected Secretary, and Messrs. M. K. Kumaran Nair, Abraham Mathew, Sreedharan Pillai and P. Poulose were elected representatives of batches A, B, C and D respectively. Kumari P. Indira represented the women students on the Forum Committee.

The activities of the Forum were formally inaugurated on 5th Aug. 1963 by Dr. M. Manuel of the University Institute of *English*, Kottayam at a meeting presided over by our respected Principal Dr. P. M. Mathai. Dr. Manuel in the course of his inaugural address pointed out how we can achieve great things and even change the world by small things. The President of the Forum welcomed the gathering and the secretary proposed the vote of thanks.

A very interesting debate in English was conducted on 16th Aug. 1963 with Sri P. C. Markose M. A., B. T. in the chair. The subject was 'Man has not progressed, he has only changed.' Sri R. Krishnan Unni moved the proposition and Sri V. A. Mathew was the main opposer. After a spirited discussion, the motion was thrown out by the house.

The Forum conducted another debate in September. It was in Malayalam, and the proposition was 'Democracy has failed in India.' Sri Abraham Mathew was the mover and Sri K. Sethuraman the main opposer. The debate aroused great interest in the members, and it was a fine display of powerful eloquence by nearly sixteen speakers including half-a-dozen women. The resolution was rejected by a great majority when put to vote.

On 26th October '63 we celebrated the United Nations Day by arranging a symposium on the different aspects of the world organization. Many members took an active part in the symposium.

The highlight of our activities this year was a very pleasant excursion to Peechi and Malampuzha on 2nd Nov. '63. About sixty members were in the party and everyone enjoyed the trip thoroughly. Our president Sri E. Narayanan Nambiar and Miss Philomena David of the English Department accompanied the party.

We could conduct just one meeting in the third term. That was on 11th January '64, and the topic of discussion was 'India: Before and after Independence.' All the speakers spoke very well on the different aspects of the subject.

The Forum has published a manuscript magazine—'Andolanangal'—and it gives a good account of the literary and artistic talents of the members. Sri C. A. Sivaraman and P. A. Sreedharan Pillai, the editors deserve congratulations for the fine work they have done in bringing out the magazine so very well.

Competitions in Essay-writing and speech-making in Malayalam, Hindi and English and short-story writing, General knowledge and vocal Music were conducted by the Forum in connection with the Annual Social. The social was celebrated in a grand manner on 14th Feb. '64 with Dr.

P. M. Mathai and Prof. Kuttipuzha Krishna Pillai as chief guests. The tea-party and the variety entertainment at the end added charm to the function.

On the whole the Forum can be proud of its achievements this year. I take this opportunity to thank all those who contributed to this successful functioning.

V. A. Mathew,
Secretary.

THE IMAGES OF OUR COLLEGE

①

With the majesty of a temple

②

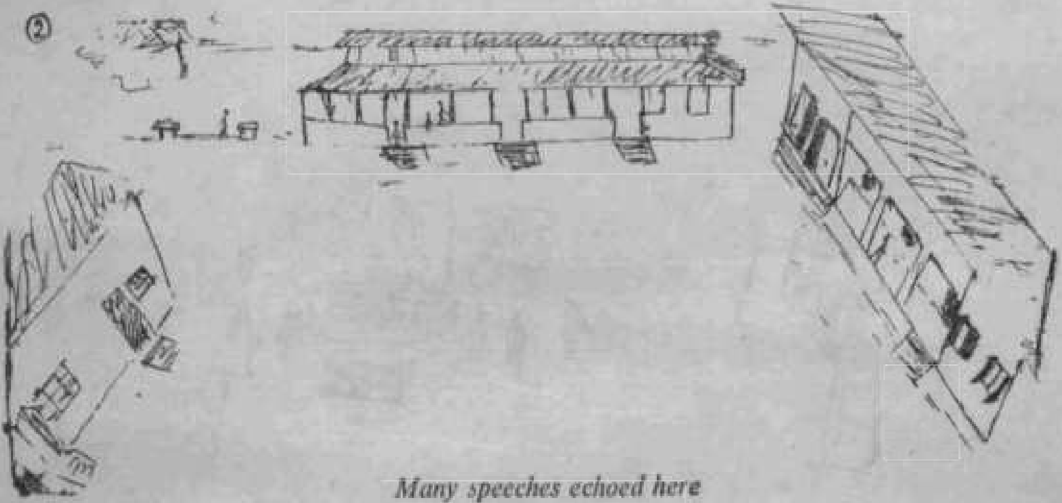

Many speeches echoed here

Serenity rules here......

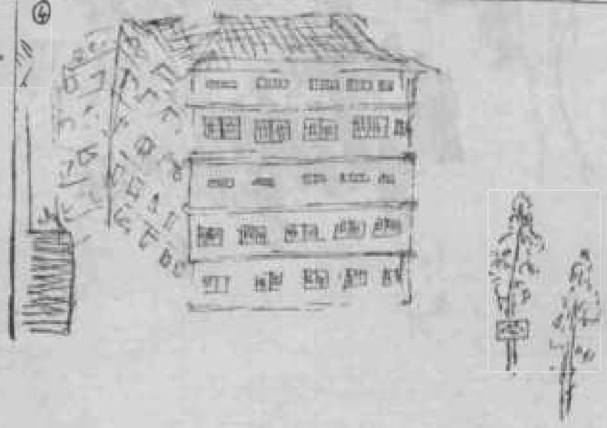

Green-room of future physicists!

Gate-way to knowledge

Arrows flying in the air, comments, suppressed laughter, "sleep—innocent sleep" etc.— A combined class

To-day's numbered "seekars after truth!"

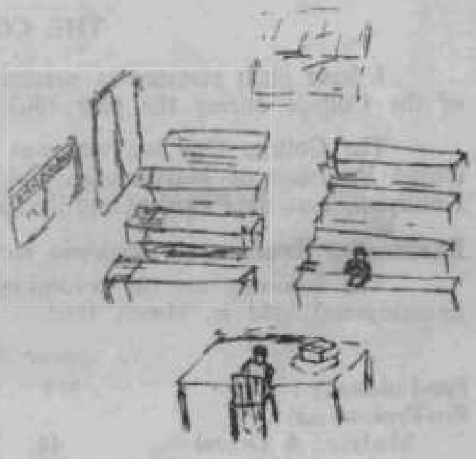

⑧

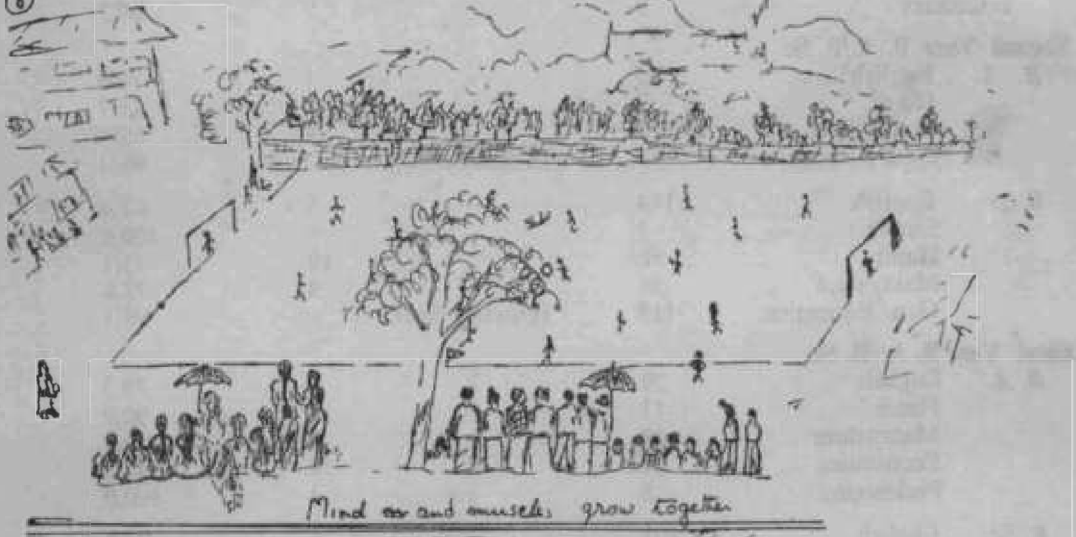

⑨

......And that is all.

MARY JACOB, *Cl. III Philo.*

COLLEGE DAY

February 8, 1964.

THE COLLEGE REPORT

I have great pleasure in presenting before you the report of the life and work of the College during the year 1963–'64.

The College Day last year was held on March 1 and Sri T. S. Venketaraman, retired Professor of Mathematics and Miss Joan Elliot, Professor, C. M. S. College, Kottayam, were the President and the speaker respectively.

Examination Results and Academic record

The following are the percentages of passes in the various classes in the University Examinations held in March 1963.

		No. appeared	*1st Class.*	*2nd Class.*	*Percentage of Pass.*
Pre-University :		315	19	102	71.1
Pre-Professional :					
Medicine & Dental		44	25	15	95.4
Agriculture		7	–	2	42 8
Veterinary		9	–	5	66.7
Second Year B. A./B. Sc.					
B. A.	English	25	–	1	76.0
	Hindi	7	–	2	85 7
	Malayalam	18	–	4	88.9
	Gen. Education	25	(Unclassified)		96.0
B Sc.	English	114	–	5	64.9
	Sanskrit	1	–	–	100.0
	Hindi	58	2	19	93.1
	Malayalam	56	–	4	78.6
	Gen. Education	115	(Unclassified)		99.1
Final Year B. A /B. Sc.					
B. A.	English	29	2	2	79.3
	Hindi	11	–	1	90.9
	Malayalam	18	–	3	83.3
	Economics	24	2	10	95.8
	Philosophy	5	3	1	100.0
B. Sc.	English	101	–	6	73.2
	Hindi	39	1	9	97.4
	Malayalam	62	–	3	93.5
	Mathematics	15	8	1	60.0
	Physics	33	8	6	75.7
	Chemistry	26	4	13	88.4
	Botany	15	1	9	100.0
M. Sc. Previous :		11	–	–	100.0
Final :		12	7	5	100.0

Mr. Yohannan John of this College secured the first rank in the University in the M. Sc. Final Examination. It is also worth mentioning that our students secured 2 1st classes in English, 3 in Hindi and 2 in Economics.

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

" അടക്കളം "

Sitting : M/s. M. Narayanan ; Madhusoodanan R. ; Justin Abraham ; Dn. K. P. George (President) ; Abraham Philip ; P. K. Kunjumohammed (General Secretary) and A Appukkuttan.

Standing 1st Row : M/s. Ramakrishnan V. ; P. V. Yacob ; Thomas Varghese ; S. Perumal Pillai ; Muthukrishnan Nair P. K. and Ravi.

Standing 2nd Row : M/s. P. Mohanachandran ; Ananthakrishna Sarmma ; P. O. Mathew and John P. Oommen.

THE STUDENT CHRISTIAN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB

(1963–'64)

Staged " ഭൂമിയിലെ മാലാഖ " on 26th July 1963.

Sitting (L. to R.) : M/s. Ananthakrishna Sarma ; John P. Oommen ; P. O. Mathew (Best Actor); David Jayakar Daniel, M. Sc ; A. P. Ramankutty ; Thomas Varghese.

Standing (L. to R.) : M/s. K. Itty Philip (Secretary) ; George Philip ; George Jacob ; Benjamin John (President) ; K. V. Das ; P. K. Kunju Mohammad ; C. M. Mathew (Convener).

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE DRAMATIC CLUB

"[illegible]"

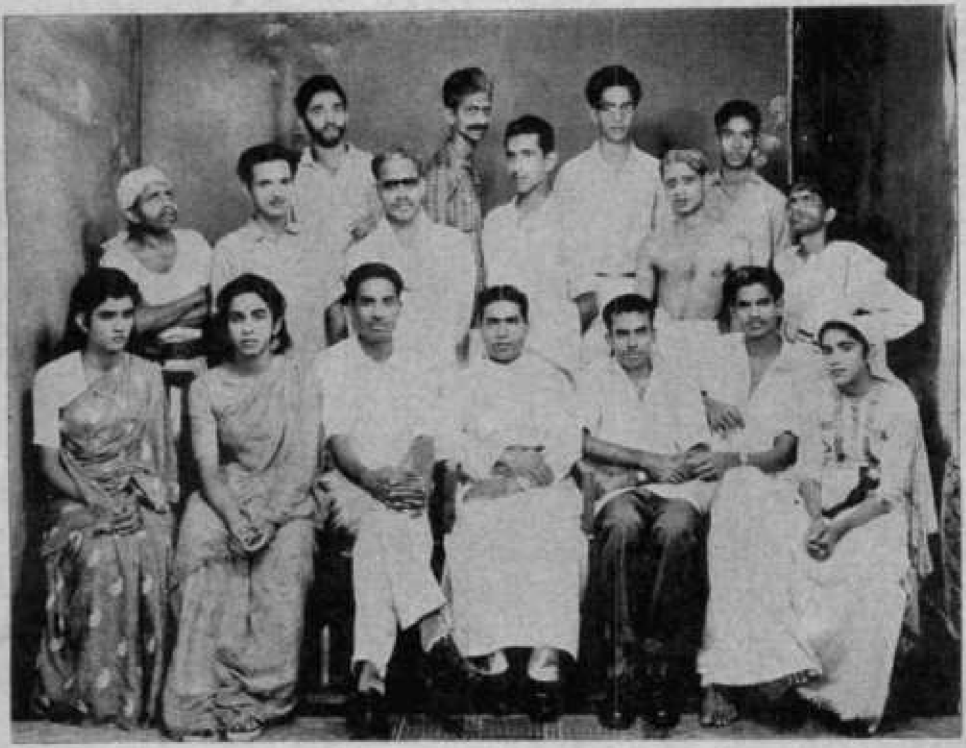

THE STUDENT CHRIST AN FELLOWSHIP DRAMATIC CLUB (1963–'64)

Staged "ഭൂമിയിലെ മാലാഖ" on 26th July 1963.

TENNIS CLUB (1963–'64)

THE SOCIAL SERVICE LEAGUE COMMITTEE

Sitting :—M/s. Rajan Abraham ; Justin Abraham ; K. Govindankutty Menon ; C. T. Benjamin ; Dr. P. M. Mathai (Principal) ; Dn. K. P. George (President) ; P. K. Kunjumohammed (General Secretary) ; K. A. Mohammed and Abraham Philip.

Standing :—Miss Susy Thomas ; Miss Lucy Thomas ; M/s. B. T. Joy ; Abraham Peter ; P. Ramachandran ; S. Perumal Pillai (Joint Secretary); P. V. Varghese ; T. G. George ; Miss Elizabeth Zachariah ; and Miss C. I. Sosamma.

TENNIS CLUB (1963–'64)

Sitting (L. to R) : M/s. C. M. Mathew ; Thomas Varghese ; Thomas John ; C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education) ; Dr. P. M. Mathai (Principal) ; A. K. Baby (President) ; K. Jacob John (Captain) ; Samuel Thomas ; Krishnan Nair.

Standing (L. to R) : M/s. Mohammed (Games Boy) ; K. P. Abraham ; Thomas Kurien ; Appu Thomas ; Kumaran Nair ; Jose K. M ; Vidyanandan ; M. S. Abraham ; Thomas Mammen ; Jacob Varghese ; Mathew Samuel ; Supran (Games Boy).

In the College annual examinations all except two students of class I were promoted.

No new courses were started this year. The Physics Department of the Ernakulam University Centre has been temporarily housed in this College with Dr. K. Venkiteswarlu as the Professor. The strength of the Physics M. Sc. Previous class has been increased from 12 to 20 this year. A few research students have been admitted to the Centre. I am happy to report that the starting of this Centre has enhanced the prestige of the College and the University staff and research students are contributing considerably to the academic life of the Department.

The Oriental Languages Section of the College has been re-organised into Hindi and Malayalam Departments with Mr. P. K. Narayana Menon, M. A. and Mr. Verghese Ittiavirah, M. A. as the respective heads.

The Psychology wing of the Philosophy Department is continuing its research activities, the main problem dealt with now being 'Multiple Personality.'

The following scholarships have been secured by the students of this college this year :—

		No.
National Merit Scholarships	1963–'64	9 (1 provisional)
University Merit Scholarships	,,	8
Sports Scholarships	,,	2
Merit Scholarship to the Children of primary and secondary school teachers—	,,	1

88 students have been paid an average of Rs. 55/- each from the Students Aid Fund of the College.

Staff

The College has at present 44 members on its teaching staff. We have been fortunate in getting a sincere and devoted band of teachers and I place on record my thankfulness to them for their efficient service to the College.

A number of staff members left the College at the end of the last academic year. Special mention has to be made about the Rev. Dr. K. C. Joseph, Mr George Zachariah and Mr. P. K. John, all permanent members of the staff, who left the services of the College this year. Rev. Dr. K. C. Joseph served the College for over twenty years. As a member of the College Fellowship and the College Council he played an important role in shaping the policies of the College and working them out. As an efficient teacher and Head of the Department of English for a number of years he kept the standard of English teaching in the College at a high level. As Warden, Bursar, Superintendent of Works and as a valuable guide to the students he exerted great influence in the general life of the College.

Mr. George Zachariah was an earnest and enthusiastic member of the College community and he was a dear friend of the students and the staff alike.

Even though Mr. P. K. John was in the College only for two years he impressed us as an efficient teacher and a sincere friend. I place on record our deep appreciation for the services rendered by these friends of the College and wish them all success in their new places of work.

Sri. O. M. Mathen who was on leave from the College as a Danforth Fellow has returned and joined duty in the Botany Department after taking a Doctorate Degree from the University of North Carolina, U. S. A. Mrs. Mathen also spent a year with him in the States. Mr. M. V. Kurian, Lecturer in Economics has been selected as a Danforth

Fellow and he will be leaving for the U. S. A. in August. Mr. Kurian is the third Danforth Fellow selected from this College.

The Principal attended the Danforth Principals' Conference at the Madras Christian College, Tambaram, in December '63. Sri. E. Narayanan Nambiar participated in the English Teachers' Seminar organised by the British Council in Bombay in December '63.

College Societies and Associations:

The report of the College Union will de presented by one of the Committee members.

The Pre-University Forum was inaugurated by Dr. Manuel of the English Institute, C. M. S. College, Kottayam. In addition to a number of debates an excursion to Peechi and Malampuzha was conducted in which 60 members took part. A special debate was held on the 25th of October to celebrate United Nations day. The Forum has published a manuscript magazine this year thus encouraging the literary and artistic talents of the members. As usual the final event in the activities of the Forum will be a grand social function this year also.

The Student Christian Fellowship has been playing a vital role in the religious life of the College. The activities were inaugurated this year by Dr. Chacko George. The programme of work included organising Bible Study Groups, distributing Christian literature, publishing a weekly pamphlet 'Thought for the Week' and holding discussions and symposia for the members. The Golden Jubilee of the S. C. M. of India was celebrated by the College unit also. Sri. Itty Philip was deputed as a delegate to the Triennial Conference of the S. C. M. at Candy, Ceylon.

The Social Service League of the College continued its humanitarian service by giving money and materials to the poor and the needy in the neighbourhood. Hospital visiting and distribution of clothing and medicine to the patients was a special activity of the women students. A sports competition was held for mess servants and for children and prizes were awarded to the winners.

The College Planning Forum had a membership of 150 this year. Sri E. P. Poulose. Minister for Food, Kerala, inaugurated the activities of the Forum. Two work camps were organised at the Alwaye YMCA Camp-site. The National Plan Week was celebrated by holding sale of prize bonds, conducting literary and elocution competitions and by organising a variety entertainment.

The Economics and History Association was inaugurated by Prof. K. C. Peter of the Mar Athanasius College, Kothamangalam. Three debates and a symposium were held this year. An excursion to Peechi was arranged in which about 50 students participated.

The activities of the Mathematics Association was inaugurated by Prof. T. S. Venkataraman. A few meetings were held during the year.

The Physics Association started functioning with the inauguration by Prof. Sivaramakrishna Iyer of the Maharajah's College, Ernakulam. Dr. Venkiteswarlu, University Professor of Physics Presided over the inaugural meeting. The M. Sc. classes had weekly meetings and discussions.

The Chemistry Association began its activities by the inaugural meeting in August at which Mr. P. Gopinath, Chief Controller of Process Research and Technology, F. A. C. T., Alwaye, spoke. A few meetings were organised and a study tour for the members to the neighbouring factories was conducted.

The Philosophy Association also had a useful year of activity.

The Botany Association held a number of meetings during the year. Two excursions were conducted, one to the Malayattoor Hills and the other to Coimbatore, Coonoor and Ootty.

The Athletic Association:

The Association was very active and vigorous as usual, under the able leadership of Mr. C. P. Andrews, Lecturer in Physical Education. During the second and third terms we had matches on our grounds almost every day including University-Interzonal matches. The performances of the women's teams have been outstanding. They have brought great credit to themselves and to the College by coming out in flying colours in Intercollegiate and other tournaments.

They have to their credit the following achievements :—

The Volley-Ball Team won the open tournament held at Trichur and secured the Trophy.

The Hockey-Team was the winners in the quarter-final of the State tournaments held at Kottayam.

The Basket-Ball and Hockey Teams won the University finals.

Seven athletes were selected in the Zonal Sports Meet held at Ernakulam to compete for the final University Meet.

The Association can claim with pride the privilege of sending quite a number of players to the State Team this year. Two in Basket Junior Team, one in Men's Basket-ball, two in Women's Basket-ball, one in Women's Hockey and three in Women's volley-ball teams. We congratulate Miss Aisha Beevi and Miss Ramani P. Joseph who had the distinction of being chosen as State captains in basket-ball and volley- ball respectively.

The Inter-class Sports Meet for the year was conducted successfully. Mr. C. V. Mannadiar, retired Executive Engineer, Alwaye inaugurated the events and Mrs. Leela Mannadiar presented the trophies.

Champions —	Class III D. C.
Runners-up —	,, II ,,

The Intramural games are going on with vigour and enthusiasm and the final event of the year, the Annual Sports, will be held shortly.

NCC Sub-Units of the College:

During the year under report three sub-units were functioning in the College, one Senior Division Platoon and two Rifle Coys. The total authorised strength of 466 covered 96% of eligible men students of the College.

2/Lt. David Jayakar Daniel, Commissioned after the pre-Commission course at Madras took charge of the 47 Rifle Coy. at the beginning of the year. The average attendance at parades remained at about 80% and in the case of a good number of cadets it was above 90%.

During the year three cadets attended the All-India Summer Camp. 34 cadets of SD Platoon attended the Annual Training Camp, Kalady. The platoon was awarded second prize in Battle Course, Physical Training and Shooting. Cpl. George Philip attended the Republic Day Parade 1964 at Delhi. The NCC Rifle cadets attended 4 week-end exercises during the year. In the 'B' Certificate examination 1963, 9 cadets passed from the College.

UO M. K. Raghavan and Cadet K. P. Dinakaran joined the I. A. F. as Commissioned Officers. Cadet M. Philip Mathew was selected for Emergency Commission and Cpl. George Philip was selected to the Officers Training Unit. I extend our congratulations and best wishes to all of them.

Independence Day, formal inauguration of compulsory NCC training, NCC Day and National Solidarity Day were marked by ceremonial functions.

One of the important events of this year was the construction of a Short Shooting Range. I am happy to report that the Range was completed with such speed and enthusiasm that it was the second of a series of its kind in Kerala, under the U. G. C. Scheme. The range was formally inaugurated by Commander K. R. Rao, I.N., NCC Headquarters Commander, Ernakulam, at a function presided over by the Principal.

I record with gratitude the encouragement we received from the NCC Head-Quarters Commander and the Officers Commanding and the excellent work done by the permanent army instructional staff attached to the College NCC.

Our NCC Officers 2/ Lt. K. Govindankutty Menon and 2/Lt. David Jayakar Daniel deserve special congratulations for the efficiency and thoroughness with wich they organised the activities.

A short course in Nursing and First Aid was arranged for the women students of Class III. I place on record our gratefulness to Dr. Miss Mary Jacob of the District Hospital, Alwaye, for the kind and valuable help rendered by her in giving a series of lectures to the students for the course.

The College Library:

By the addition of 424 books during the year under report the total number of books in the Library is now 14,113. The Library subscribes for 50 periodicals and a few are received gratis. The method of issuing books to the students has been revised and as a result the circulation of books has considerably increased.

General life of the College:

All the students of the College have to attend any one of the Scripture, Moral Instruction and Christian Instruction classes. These classes are held between 9.30 and 10 A. M on three days a week.

A special Bible study Course for the Christian staff of the College and their wives was conducted at the beginning of this academic year. We are thankful to the Rev. Geoffrey Paul, Principal, Kerala United Theological College, Trivandrum, who led the course and gave a series of lectures on the various books of the Bible.

The College is grateful to the Rev. Dr. Eugene Ten Brink, Presbyter of the Fort Church, Velloore, who led the College retreat.

The strength of the College this year is 950, 572 being men students and 378 women students. Of this 266 men and 87 women students live in College residences. Let me express our heart-felt thanks to Mrs. R. G. Thomas for her continued help as Honorary Warden of the Women's Hostel. All the Hostels have their own elected Committees, Clubs and Associations. The Day Scholars are organised into three Associations, Senior Day Scholars, Junior Day Scholars and Women Day Scholars. Under the guidance of the staff members these organisations help the students in their social and cultural life. The Non-resident Students' Centre, established with the help of the U. G. C. was thrown open for use mainly for day scholars at the beginning of this academic year. Provision for a reading room, two recreation rooms and a canteen has been made in the Centre,

This has given great relief to the Day Scholars who were handicapped by lack of space for rest and recreation. We are indebted to Mr. Paul Pothen, General Superintendent, F. A. C. T. for preparing a beautiful plan for the building and helping us by technical advice. I may also add that we have been getting technical advice from him regularly in our construction programmes. Thanks are due to Mr. A. B. Nigli, Contractor, who took up the contract with earnestness and finished it in time for use. The water and electricity supply systems of the College have been renovated and improved. I place on record our thanks to Mr. M. C. Varghese Assistant engineer (irrigation) and Mr. K. L. Thomas Assistant engineer (Electrical) for their help and advice in this connection.

The College Hobby workshop established with U. G. C. assistance has been giving training in Electronics, photography, Carpentry and Smithy to 48 students this year.

A new Women's Hostel to accommodate 45 students has almost been completed and it will be ready for use by the beginning of the next academic year. We received a 3/4th grant from the U. G. C. for this building which is estimated to cost Rs. 91,860/—. We are thankful to Mr. M. C. Jacob, Engineer, Indian Aluminium Company, who helped us by a general supervision of the construction. I place on record our gratefulness to the University Grants Commission for giving us generous grants for all these schemes.

We have just begun the construction of a Guest House for the College. I am sure our old students and friends who would like to visit the College and spend some time with us will find this a welcome addition to the College. Special appeals were sent out for raising funds for the scheme and I am happy to say that R.6,835/— have been received so far. While thanking those who have expressed their goodwill towards the College by their generous donations I earnestly hope that more donations will come in before the building is completed. Mr P. K. Kuruvilla, Superintending Engineer, Alwaye, to whom we are indebted in many ways has been kind enough to help us by preparing a suitable plan for the Guest House.

Grants, Donations and Endowments:

During the year under review the College received the following financial assistance :—

Non-Resident Students' Centre from U. G. C.	...	Rs.	15,000
Hobby Workshop–from U. G. C.	...	,,	3,200
New Women's Hostel– from U. G. C.	...	,,	30,000
Grant for Post-Graduate Course in Physics–from State Government	...	,,	13,958.25
Grant for Development of Post-Graduate studies in basic sciences during 3rd Five Year Plan– from U. G. C.	...	,,	12,000
Teaching grant–from the U. G. C. through the University—for enhancement of salary.	...	,,	20,145.45
Hostel Maintenance Grant– from the University.	...	,,	3,975
Donations for College Guest House.	...	,,	1,999.62

We have received an endowment of Rs.18,000/— from the Trustees of the Chechamma Memorial Trust for instituting prizes in the names of the following members of the staff, past and present :—

Dr. T. I. Poonnen,
Sri. T. B. Ninan,
,, K. Jacob,
Rev. T. V. John,
Sri. C. P Andrews,
Sri. A. Aravamuda Ayyengar,
,, T. S. Venkataraman,
,, D. P. Unni,
,, P. Krishna Pillai,

On behalf of the College I express my heart-felt thanks to the U. G. C., the University and the State Government, and our many friends and benefactors for their generous help by way of financial contributions and continued interest in the welfare and progress of this Institution.

As the year is coming to a close my heart is filled with gratitude to the staff—teaching and non-teaching—and students of the College for their splendid co-operation in the working of the College during the year. Because of their sense of loyalty and discipline the College could maintain a calm and peaceful atmosphere essential for study and cultural development.

I conclude this report by praising God Almighty for the many blessings showered on this College during the past. Let us, students and staff, past and present, dedicate ourselves for still better service to the Institution.

A Section of the Alwaye-Parur Road

By

GRACY VARUGHESE,
Class iii, Maths.

"അസതോ മാ സത്ഗമയ
തമസോ മാ ജ്യോതിർഗമയ"

By Miss Mary Jacob, Cl. iii, Philo.

Plain living and high thinking

By
K. P. Chandrasekharan Nair, Cl. ii, Chem.

"മാതൃഭൂമിയുടെ മാന്യദീപം"

By
Susan Loo Kuruvilla, Cl. iii, Maths.

A man who despised narrow domestic walls

By
K. P. Chandrasekharan Nair, Cl. ii, Chem.

Thiruvathira

By K. BALACHANDRAN, Cl. iii, Chem.

By

K. P. CHANDRASEKHARAN NAIR, Cl. ii, Chem.

" The longing lingering look."

By

GRACY VARGHESE, Cl. iii, Math.

The dance

By

K. BALACHANDRAN, Cl. iii, Chem.

നിന്നെത്തേടി

[Sushila Thampi, Cl. III. Chemistry]

നിന്നെത്തേടിയലഞ്ഞു വലഞ്ഞേൻ
പൊന്നല ചാർത്തിയ വയലുകളിൽ,
മഞ്ഞിൻ മകുടമണിഞ്ഞ മനോഹര-
മാമല ശൃംഗ പരമ്പരയിൽ.
വള്ളിക്കുടിലിന്നൂറിയിറങ്ങും
കളഗാനത്തിൻ ധോരണിയിൽ,
പച്ചവിരിപ്പു പുതച്ചും കുന്നിൽ,
പാലൊളി ചിതറും ചന്ദ്രികയിൽ.
അലരികളായിരമൊപ്പം വിരിയും
മലരണി വാടിയിൽ ഞാൻ തേടി
മാനത്തെങ്ങും താരാവലിയിൽ,
മതിവിട്ടൊഴുകും തടിനികളിൽ,
ഉജ്ജ്വലശോഭം മുത്തുകൾ വിളയും
മഞ്ജുളസാഗര നീലിമയിൽ,
അഴകിൻചാറാൽ വാനമൊരുക്കിയ
മഴവിൽക്കൊടിയിൽത്തേടി ഞാൻ
ഉലകം മുഴുവൻ ചുറ്റിനടന്നെൻ
ഹതമാം ചേതനയുരുകുകയായ്
പാടേയാശ നശിച്ചിട്ടൊടുവിൽ
ഞൊടിയിടയൊന്നു മയങ്ങി ഞാൻ.
ഉപവനതൻ കുളിർമെത്തയിലൊന്നെൻ
വികലം ചേതന തലചായ്ക്കെ.
അരികിലുയർന്നു കങ്കണനാദം
സുമധുര നൂപുരശിഞ്ജിതവും
പതിയെപ്പതിയെപ്പുറകിൽ വന്നെൻ
കണ്ണുകളാരോ പൊത്തുകയായ്
മൃദുലവിമോഹനമക്കരയുഗ്മം
മെല്ലെയകറ്റി വിസ്മിത ഞാൻ

അഹാ ! കൺമുന്നിൽക്കവിതേ ! നിന്നെ-
പ്പാർത്തിട്ടേറെപ്പുളകിതയായ് !
വിരസം മമഹൃൽപഞ്ജരമിതിൽ നീ-
യിതുവരെ വാണോ നിദ്രിതയായ് ?
ഉഴറിപ്പാഞ്ഞു തിരഞ്ഞോ, നമലേ !
നിധിപോലെന്നിലൊളിഞ്ഞു, നീ
കനിയെന്നിൽ ; തല്പദ ദാസിയിവൾ :
ഇനിമേൽ വെടിയൊല്ലോതെ നാളും
വിഹരിച്ചീടാമിനിനിന്നുതി-
നറവാറീടാസരസ്സിൽ ഞാൻ
വിലയിച്ചീടാമിനി നിൻ മോഹന-
മധുരം ഗാനസരിത്തിൽ ഞാൻ
സ്വയമി വിസ്മൃതിയുടെ നിർവൃതിയിൽ
നവമാം സ്മൃതികളുണർത്തീടാൻ...

പതിനാറാം പേജിൽനിന്ന് അഞ്ചാം പേജിലേയ്ക്ക്

കമലാദേവി ആർ., യു. പി. ബാച്ച്, എം

മണി ഒൻപതു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. വളകിലുക്കങ്ങളും, പൊട്ടിച്ചിരിയും കൊണ്ടു പ്രോത്സാഹിതയായിട്ടെന്നപോലെ മൂടൽമഞ്ഞിലൂടെ ഞങ്ങളുടെ കോളേജ് ബസ്സ് പാഞ്ഞോടിത്തുടങ്ങി. വെറുതെ ജനലിലൂടെ പുറത്തേയ്ക്കു നോക്കി ഇരിക്കുകയായിരുന്നുവെങ്കിലും, കമന്റടിയും, ചിരിയുംകൊണ്ട് ഉല്ലാസഭരിതമായിരുന്ന ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ ഞാനും മനസാ മുഴുകിപ്പോയിരുന്നു. പെട്ടെന്നു ഞാനറിയാതെതന്നെ ഞെട്ടിപ്പോയി. പാറിപ്പറന്ന ചെമ്പൻ തലമുടിയും, മുഷിഞ്ഞുകീറിയ വസ്ത്രവും, പതറുന്ന നോട്ടവുമായി ഒരു മതിലും ചാരിനില്ക്കുന്നു; ഒരു വൃദ്ധപ്പേക്കോലം. എങ്ങ്... ആരാണ്...? ...അതെ...അത് ആ സ്ത്രീ തന്നെ. പ്രഭാതത്തിന്റെ രജതപ്രഭയിൽ ഒട്ടിയ വയറും കണ്ണീർനിറഞ്ഞ കുഴിഞ്ഞ കണ്ണുകളുമായി നില്ക്കുന്ന ആ രൂപത്തെ ഞാൻ തിരിച്ചറിഞ്ഞു.

കുഞ്ഞുപാത്തുമ്മ! ഓ! അതോർക്കുമ്പോൾ ഹൃദയം ആരോ ഞെക്കിപ്പിഴിയുന്നതുപോലെയുള്ള ഒരനുഭവം. കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു തുളുമ്പിപ്പോകുന്നു. എല്ലാ ദിവസവും സ്കൂളിലേക്കു പോകുമ്പോൾ കാണും. ചിലപ്പോൾ ഞങ്ങളുടെ പുസ്തകസഞ്ചിയും തൂക്കിപ്പിടിച്ചു പാത്തുമ്മ പുറകേയുണ്ടാകും. നാട്ടിൽ അവരെ അറിയാത്തവരാരും ഉണ്ടെന്നെനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. സ്കൂളിന്റെ പടിക്കലെത്തിയാൽപ്പിന്നെ പാത്തുമ്മയുടെ ഒരു ലാത്തിയുണ്ട്. ആരോടും ചോദിക്കാതെ പടിക്കു പുറത്തിറങ്ങരുത്, കിണററിന്റെ വക്കത്തൊന്നും പോകരുത്. അങ്ങനെയങ്ങു നീണ്ടുപോകും.

പ്രൈമറി സ്കൂളിൽ പഠിച്ചിരുന്ന ആ കാലം തന്നെ എത്ര സുന്ദരമാണ്! മുററത്തെ പൂഴിമണലിൽ ഇരുന്ന് ഇണ്ണിക്കപ്പങ്ങൾ കൊണ്ടു പാവയെ ഉണ്ണാക്കിക്കളിക്കുകയും സ്ലേററ് പെൻസിലിന്റെ ചെറിയ കഷണങ്ങൾ കൊടുത്തു 'വെള്ളപ്പച്ച' വാങ്ങുകയും ചെയ്തിരുന്ന ആ കാലങ്ങൾ പെട്ടെന്നോടിയകന്നു. സ്കൂളിന്റെ മുററത്തുള്ള പള്ളിയിൽ കയറി മെഴുകുതിരി മോഷ്ടിക്കുകയും, പ്രായശ്ചിത്തമായി മുട്ടുകുത്തി കാലണ നേർച്ചയിടുകയും ചെയ്തിരുന്ന, കൊത്തംകല്ലുകളിയും ഒളിച്ചുകളിയുമായി നടന്നിരുന്ന ആ ദിനങ്ങൾ! അവയിനി തിരിച്ചുവരുമോ! സിസ്റ്റർമാരുടെയും, അദ്ധ്യാപകരുടെയും സ്നേഹപൂർണ്ണമായ പെരുമാററം. ഇണങ്ങലും, പിണങ്ങലും ആ മുററത്ത് എത്രയോ തവണ ഒന്നിച്ചു ചേർന്നിരിക്കുന്നു!

നിഷ്കളങ്കതയുടെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു അന്ന്. ചേച്ചിമാരെപ്പോലെ ഗൃഹകാര്യങ്ങളിൽ അധികാരം ചെലുത്തുവാനും സാരി ഉടുത്ത് ബസ്സുകയറി കോളേജിൽ പോകുവാനും വേണ്ടി, ഒന്നു വേഗം വലുതായെങ്കിൽ എന്നൊരായിരംതവണ ആഗ്രഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ ആ ജീവിതം പലമാതിരി വിഷമതകളിലും വേദനകളിലും പൊതിഞ്ഞതാണെന്ന് അന്നറിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ തീർച്ചയായും അതിനുവേണ്ടി ആഗ്രഹിക്കുമായിരുന്നില്ല. ആനന്ദസാമ്രാജ്യത്തിലെ രാജകുമാരിയായി വാണിരുന്നതാണക്കാലം. എന്നാൽ ഇന്നതിനനേരെ വിപരീതമല്ലേ...? ആരെങ്കിലും ഒന്നു കളിയാക്കിയാൽ ഉടനെ കുസൃതിനിറഞ്ഞ തക്കുത്തരം പറയുവാനും പിന്നീട് മുഖം വീർപ്പിച്ച് പിറുപിറുക്കുവാനും മാത്രം വശമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുസൃതിക്കുട്ടി! ഒടുവിലത് അവസാനിക്കുക കണ്ണീരിലാണ്. നാവൊരിക്കലും അടങ്ങിയിരിക്കുമായിരുന്നില്ല. സഞ്ചിയും തൂക്കിപ്പിടിച്ച്, രണ്ടു വയസ്സു മാത്രം പ്രായക്കൂടുതലുള്ള ചേച്ചിയുടെ കഴുത്തിലൂടെ കയ്യുമിട്ടു തെരുതെരെ വർത്തമാനം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു നടന്നിരുന്ന ആ കുട്ടി—അതു ഞാൻതന്നെയായിരുന്നുവെന്നു പറയുവാൻ ഇന്നു ലജ്ജ തോന്നുകയാണ്.

സ്കൂൾ വിട്ടാലുടൻ പാത്തുമ്മ വരും, കൂട്ടിക്കൊണ്ടുപോകാൻ. നാലുമണിക്കു സ്കൂൾവിട്ടാൽ തൊട്ടടുത്തുള്ള വീട്ടിൽ എത്തുമ്പോൾ മണി അഞ്ചാകും. വഴിയിൽ കാണുന്നവരോടെല്ലാം പാത്തുമ്മ വർത്തമാനം പറഞ്ഞുനില്ക്കും. അവരുടെ വർത്തമാനത്തിലുള്ള രസം

കൊണ്ടു ഞങ്ങളും അവരുടെ അടുത്തുതന്നെ നില്ക്കും. ഇതിനു വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ അമ്മയുടെ കയ്യിൽനിന്നു മുറയ്ക്കു സമ്മാനം കിട്ടും. എന്നാലെന്താ...? പിററെ ദിവസവും അങ്ങനെതന്നെ.

വഴിയിൽവച്ച് എല്ലാപ്രകാരത്തിലും ഞങ്ങൾക്കുള്ള രക്ഷാകേന്ദ്രം പാത്തുമ്മയായിരുന്നു. മുഷിഞ്ഞുനാറുന്ന ചട്ടയും അതിലും കഷ്ടമായ മുണ്ടും ആയിരുന്നു വേഷമെങ്കിലും എനിക്കെന്തെന്നില്ലാത്ത സ്നേഹമായിരുന്നു അവരോട്. എത്ര കൊടുത്താലും വൃത്തികേടായിട്ടല്ലാതെ അവർ നടക്കില്ല. പറഞ്ഞുപറഞ്ഞ് അമ്മ തോററു. ഒടുവിൽ ഒരു ദിവസം വിളിച്ചു കുറെ ശകാരിച്ചശേഷം, തന്ന തുണികളെല്ലാം എന്തു കാണിച്ചു എന്നു ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് സത്യം തുറന്നുപറയുന്നത്.

“അതെല്ലാം ഞമ്മട പുന്നാരമോളക്ക് കൊടുത്ത്. ആ ‘പുന്നാരമോളുടെ’ പക്കൽനിന്നു ദിവസവും കിട്ടുന്നത് അടിയും തൊഴിയുമാണെങ്കിലും തനിക്കു കിട്ടുന്ന സകലതും —ആഹാരംപോലും— പാത്തുമ്മ അവളുടെ കാല്ക്കൽ വയ്ക്കും.

സ്കൂളിൽ സമയം തെററിയെത്തിയാൽ പേടിക്കയേ വേണ്ട. പാത്തുമ്മ സമാധാനം പറഞ്ഞുകൊള്ളും. അവർ സമാധാനം പറയുവാൻ ചെന്നാൽ പിന്നെ ആരും മിണ്ടുകയില്ല. ക്ലാസ്സിൽ ഫസ്റ്റായെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ പൂവൻപഴം വാങ്ങിത്തന്നു പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ച ആ സ്നേഹനിധിയെ എങ്ങനെ മറക്കും!

വെറുതെ ഇരുന്നു മുഷിയുന്ന ചില ഞായറാഴ്ച ദിവസങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ പതുക്കെ പാത്തുമ്മയുടെ ചുററും കൂടും. ഉച്ചയ്ക്കു മൂന്നുമണിസമയത്തൊക്കെ പാത്തുമ്മയ്ക്കും കുറച്ചൊക്കെ ഒഴിവായിരിക്കും. ഞങ്ങൾ ചെന്നാൽ തുടങ്ങുകയായി നാട്ടുവർത്തമാനം പറയുവാൻ. ‘ന്യൂസ്പേപ്പറെ’ന്നാണ് ചേട്ടൻ അവരെ വിളിച്ചിരുന്നത്. മുൻപ് നെല്ലുകുത്താൻ വന്നിരുന്ന ബായി മരിച്ചത്, ചന്തമുക്കിൽവച്ച് ഒരു പെൺകുട്ടിയുടെ ദേഹത്തിൽ കാറു കയറിയത്, ഉമ്മയുടെ മൂത്ത മകളുടെ കല്യാണം നടത്തിയത്, ഇങ്ങനെ നീണ്ടുപോകും സംഭാഷണവിഷയങ്ങൾ. കൂട്ടത്തിൽ മുഹമ്മദുനബിയുടെ ജീവചരിത്രവും ഉണ്ടാകും. കാര്യങ്ങൾ പൊടിപ്പും തൊങ്ങലും വച്ചു പറയുവാൻ അവർക്കുള്ള കഴിവൊന്നു വേറെ തന്നെയാണ്. അങ്ങനെ ഒരു ദിവസം ചെന്നപ്പോഴാണ് പാത്തുമ്മ ഏതോ പാട്ടു മൂളുന്നതു കേട്ടത്. പിന്നെ ബഹളമായി.

“ഹോയ്! പാത്തുമ്മക്കു പാട്ടറിയാം. ഒന്നു പാടൂന്നേ...” ഞങ്ങളുടെ നിർബ്ബന്ധം സഹിക്കവയ്യാതായപ്പോൾ പാത്തുമ്മ പതിഞ്ഞ ശബ്ദത്തിൽ പാടിത്തുടങ്ങി.

“ലാ .. ഇല്ലല്ലാ...അല്ലാഹു... അല്ലല്ലാ ... അല്ലാഹു...”

നല്ല രസമായിരുന്നു അതു കേൾക്കുവാൻ. പക്ഷേ അതേതു സിനിമയിലേതാണെന്നെനിക്കു മനസ്സിലായില്ല. ഞാൻ പതുക്കെ പാത്തുമ്മയോടു ചോദിച്ചു. പൊട്ടിച്ചിരിച്ചിട്ട് ഉമ്മ പറഞ്ഞു.

“പുന്നാരക്കുട്ടേ, അതു സിനിമാപ്പാട്ടല്ലാന്നും. അതു ഞമ്മട മുഹമ്മദു നബിന്റെ പാട്ടാ.”

അതിൽപിന്നെ എല്ലാ സമയവും നിർബ്ബന്ധിക്കും അതൊന്നു പാടുവാൻ. അപ്പോഴൊക്കെ പാത്തുമ്മ പറയും.

“അതൊന്നും അങ്ങനൊന്നും പാടാമ്പാടില്ല. പായയൊക്കെ വിരിച്ചു മുട്ടുമടക്കി ഇരുന്നിട്ടു വേണം പാടാൻ.”

കളിയായിട്ടാണെങ്കിലും പാത്തുമ്മ പലപ്പോഴും പറയുമായിരുന്നു.

“നിങ്ങളൊക്കെ ബല്യതായിബന്ന്, ബല്യ കൊട്ടാരത്തില് താമസിക്കണ കാലത്ത് പാത്തുമ്മ ബരും. ബടീം കുത്തിപ്പിടിച്ച്, പല്ലും കൊഴിഞ്ഞ്, അപ്പ, പാത്തുമ്മാക്ക് ബല്ലതും തരോ ബീവീ...? അതോ പാത്തുമ്മാന മറക്കോ...?”

പെട്ടെന്നാണ് ഞങ്ങളാ വീട്ടിൽനിന്നും മാറിയത്. ചേച്ചി മിഡിൽസ്കൂളിലേക്കു പോയി. അതിൽപിന്നെ ഒററയ്ക്കാണ് സ്കൂളിൽ പോയിരുന്നതും വന്നിരുന്നതും. ആദ്യമൊക്കെ കുഞ്ഞുപാത്തുമ്മയില്ലാതെ വഴിയിലൂടെ പോകുവാൻ വലിയ വിഷമമായിരുന്നുവെങ്കിലും കൂട്ടുകാരുടെ സാമീപ്യം മൂലം അതു ക്രമേണ അകന്നു. അതിനുശേഷം വളരെ അപൂർവ്വമായേ ഞാൻ പാത്തുമ്മയെ കണ്ടിട്ടുള്ളു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഞെട്ടിക്കുന്ന

ഒരു വാർത്ത നാട്ടു മുഴുവൻ പരന്നു. വീട്ടിലെ കലഹങ്ങളും കഷ്ടസ്ഥിതിയും പാത്തുമ്മയെ ഒരു ഭ്രാന്തിയാക്കി മാറ്റിയത്രേ. 'പുന്നാര മോൾ' തന്നെയായിരുന്നു പ്രധാന കാരണം. എന്റെ പാത്തുമ്മയ്ക്കു ഭ്രാന്തുവരിക! അതൊന്നു സങ്കല്പിക്കുവാൻപോലും എനിക്കു പ്രയാസമായിരുന്നു. പക്ഷേ സ്വന്തം ദൃഷ്ടികളെ വിശ്വസിക്കേണ്ടിവന്നു. യാതൊരു ഉദ്ദേശ്യവുമില്ലാതെ അവർ വെറുതെ വഴിയിൽ വന്നു നില്ക്കുന്നതു ഞാൻ പല പ്രാവശ്യം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. ഇത്രയൊക്കെയായാലും, ഏതു ജനക്കൂട്ടത്തിനിടയിൽ വച്ചും വീട്ടിലെ ആരെയെങ്കിലും കണ്ടാൽ അവർ തിരിച്ചറിയുകയും ബഹുമാനം കാണിക്കുകയും ചെയ്യും. കൂട്ടുകാരോടു കൂടി മെല്ലെ നടന്നുപോകുമ്പോൾ അവർ വിളിച്ചു ചോദിക്കും.

"കമലക്കൊച്ചമ്മേല്ലേന്ന്", പാത്തുമ്മാനെത്ര വേഗം മറന്നോ, ബീവീ?"

(എന്റെ പാത്തുമ്മാ…ജീവിതത്തിലൊരിക്കലും എനിക്കു നിങ്ങളെ മറക്കാനാവില്ല. ഈ ബീവി എത്ര നന്ദിയില്ലാത്തവളാണ്!)

കാലങ്ങൾ ഓടിഓടി മറഞ്ഞു. ജീവിതത്തിന്റെ ഗതിതന്നെ മാറി. ജീവിതത്തിന്റെ കണ്ണു നിറഞ്ഞ വശങ്ങളും ഉണ്ടെന്നു നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കിത്തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ദുഃഖത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം ഒഴിച്ചിടപ്പെട്ട ഒരു കാലഘട്ടം! കയ്യിനും കാലിനും മാത്രമല്ല മനസ്സിനും കൂടി ചങ്ങല വീഴുന്ന ഈ അവസരത്തിൽ നിഷ്കളങ്കതയുടെ ആ വികൃതിത്തരങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ അനുഭവപ്പെടുന്നതു മധുരിക്കുന്ന ഒരു വേദനയാണ്. മറ്റുള്ളവരുടെ സന്തോഷംകൊണ്ടു ഞാനെന്റെ വിഷമതകളെ മറച്ചു. പുഞ്ചിരിയുടെ മൂടുപടമിട്ടുകൊണ്ടു നടന്ന ദിവസങ്ങളും അനേകം കഴിഞ്ഞുപോയി.

* * *

പെട്ടെന്നു പുറത്തൊരു കുലുക്കം അനുഭവപ്പെട്ടപ്പോൾ തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ഓ! രമയാണ്. ഇനി നോക്കണ്ട.

"ഹോ! മിസ്സ് കമല എന്താ കിനാവുകാണുന്നതു്. ഈ ബസ്സിൽ നടന്ന കോലാഹലങ്ങളൊന്നും അറിഞ്ഞില്ലേ? പെട്ടെന്നാണല്ലോ ചിന്തയിൽ മുഴുകിപ്പോയതു്; അല്ലാ, ഇതെന്താണ്, കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു കലങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്? "What happened to you? വല്ലതും വിഷമം ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങളോടു പറയണേ…"

ഉടൻ പൊട്ടിച്ചിരിയും വളകിലുക്കവും.

ദേഷ്യമാണു വന്നതു്: "നാശം! ഒന്നു പോകാമോ?

"വന്നിരിക്കുന്നു. നേരം വെളുത്തപ്പോൾ തന്നെ."

"സ്വപ്നം കാണലൊക്കെ പിന്നെയാകാം. ദേ, കോളേജെത്തി. എണീക്ക്."

കോളേജിന്റെ പടികൾ ഓരോന്നായി ചവിട്ടിക്കയറുമ്പോഴും, ആ കിനാവിലെ ചിത്രങ്ങൾ മനസ്സിൽ നൃത്തം ചവിട്ടുകയായിരുന്നു.

കുഞ്ഞുപാത്തുമ്മ……………പണ്ടത്തെപ്പോലെ ആ തട്ടം പിടിച്ചു വലിയ്ക്കാനും, കാതില എണ്ണിനോക്കാനും, കിടന്നുകൊഞ്ചുവാനും ഒരിക്കൽക്കൂടി കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ!

ആ പ്രൈമറി സ്കൂൾ…പള്ളിമുറ്റത്തെ ആ പഞ്ചാരമണലിൽ കൂട്ടംകൂടി കളിക്കുന്ന പിഞ്ചോമനകളുടെ ഒപ്പം ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞായിച്ചേർന്നു കുത്തിമറിഞ്ഞു ലസിക്കാനും ഉണ്ണിപ്പാവകൾ ഉണ്ടാക്കി കഞ്ഞിയും കറിയും വച്ചു കളിക്കുവാനും ഒരിക്കൽക്കൂടി സാധിച്ചെങ്കിൽ— ! ഒരു നിമിഷ നേരത്തേയ്ക്കെങ്കിലും!

…ഭൂതകാലത്തെ താലോലിച്ചിട്ടെന്തു ഫലം…?

* * *

പുറകിൽനിന്നു് അപ്പോഴും വളകിലുക്കവും, അമർത്തിയ ചിരിയും ഉയർന്നു കേട്ടു.

ടൂറിസ്റ്റുകളുടെ "സ്വർഗ്ഗ"ത്തിലേക്കു

[ആൻറണി പാറയ്ക്കൽ, Cl. I. Maths.]

നവംബർമാസത്തിലെ പ്രശാന്തസുന്ദരമായ ഒരു സായാഹ്നം. ഞങ്ങളെ നാല്പത്തിയേഴ് വിദ്യാർത്ഥികളേയും നാല് അദ്ധ്യാപകരെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് കെ. എം. എസ്സ്.കാരുടെ പുതിയ ഒരു ബസ്സ് തേക്കടിയെ ലക്ഷ്യമാക്കി പായുവാൻ തുടങ്ങി. മൂകമായ കോളജന്തരീക്ഷവും, കണ്ണു ചിമ്മി നോക്കുന്ന ചില നക്ഷത്രങ്ങളും ആയിരുന്നു അന്നത്തെ ഞങ്ങളുടെ യാത്രയ്ക്ക് ദൃക്സാക്ഷികൾ. മാത്തമാറ്റിക്സ് അസോസിയേഷന്റെ ആഭിമുഖ്യത്തിൽ നടത്തിയ ആ ഉല്ലാസയാത്രയെ നയിച്ചത് ശ്രീമാൻ കെ. പി. മാത്യു ആയിരുന്നു. സഹായികളായി, സി. റ്റി. ബഞ്ചമിൻ, എം. മാധവൻകുട്ടി, ജയകർ ഡേവിഡ് എന്നീ അദ്ധ്യാപകരും ഉണ്ടായിരുന്നു, കൂടാതെ ഞങ്ങളുടെ സെക്രട്ടറി വിശ്വംഭരനും.

എന്റെ സഹയാത്രികരെല്ലാവരും തന്നെ 'ഓമർഖയ്യാ'മിന്റെ തത്വത്തെ കാണാതെ പഠിച്ചവരാണെന്ന് അവരുടെ ഒടുങ്ങാത്ത ആഹ്ളാദപ്രകടനങ്ങൾ കണ്ടാൽ അറിയാമായിരുന്നു. ഞങ്ങളുടെ കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ചില നിമിഷകവിയിത്രികളുടെ അപാര കഴിവുകൊണ്ട് ഫലിതപ്രായമെങ്കിലും, അന്നത്തെ യാത്രയുടെ ചുരുങ്ങിയ രൂപംകൊണ്ട ഒരു വഞ്ചിപ്പാട്ട് രൂപമെടുത്തു. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ യാത്ര പൊതുവെ രസകരമായിരുന്നു. അങ്ങനെ, 'മാരത്തോൺ റെയിസ്'നെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കത്തിയെരിയുന്ന രണ്ടു പന്തവും പിടിച്ച് ഓടിയോടി കോട്ടയത്തെ 'ബെസ്റ്റോട്ടലി'ന്റെ മുമ്പിൽ വന്ന് കിതച്ചുകൊണ്ട് ബസ്സ് നില്പായി. സമയം ശനിയാഴ്ചയിലെ ആദ്യത്തെ മണിക്കൂർ. കാപ്പി കഴിഞ്ഞുണ്ടായ നവോന്മേഷത്തോടുകൂടി വീണ്ടും ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടർന്നു. ഇരുവശവും മുറ്റിത്തഴച്ചു നില്ക്കുന്ന വൃക്ഷങ്ങൾകൊണ്ട് കൂട്ടുവരാമെന്നു പറഞ്ഞ ചന്ദ്രികയ്ക്ക് ഞങ്ങളുടെ കൂടെ വരുവാൻ സാധിച്ചില്ല. എങ്കിലും സ്നേഹമതിയായ അവൾ ഇടയ്ക്കിടയ്ക്ക് ചില വൃക്ഷച്ചില്ലകളിൽക്കൂടി ഞങ്ങളെ പാളിനോക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കിഴക്ക് വെള്ളകീറിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ കുമളിയിൽ എത്തി. ഹൊ! എന്തൊരു തണുപ്പായിരുന്നു.

കുമളിയിൽ ഞങ്ങൾ അല്പവിരാമമിട്ടിരിക്കയാണ്. പുതുമ തുളുമ്പുന്ന ആ നാടൊന്നു കാണാൻ, ഞാൻ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെട്ടു. നാം ഇൻഡ്യാക്കാരാണ്, അതിൽ നമ്മളെല്ലാം കേരളീയരും. അതുപോലെ വേറെയും ചിലരുണ്ട്, ആസാമീസെന്നും, മദ്രാസികളെന്നും, ബങ്കാളികളെന്നും മറ്റും മറ്റും. പക്ഷെ ഈ വ്യത്യാസങ്ങളെല്ലാം ചില അതിർത്തികളാണ് നിശ്ചയിക്കുന്നത്. ഇതിനുദാഹരണം കുമളിയിലെ ഒരു കാഴ്ചയാണ്. കുറച്ച് അകലെയായി വലിയൊരു ഇരുമ്പുഗേററ്, അതിൽ വലിയൊരു ആർച്ചിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു, "മദ്രാസ് സ്റ്റേററ്," ഞാനല്പമൊന്നു പകച്ചുപോയി. എന്തോ ഒന്നിന്റെ അവസാനം കണ്ടതുപോലെ. എന്ത്? എന്റെ കേരളം ഇവിടംകൊണ്ട് അവസാനിച്ചുവോ? നിർജ്ജീവമായ ആ പടികൾക്ക് അതിന് എന്തു സമാധാനം പറയുവാൻ സാധിക്കും. അപ്പോഴേ

ജ്ജം മിനുക്കുപണികൾ കഴിഞ്ഞു് ഞങ്ങളുടെ സ്നേഹിതകൾ തിരിച്ചെത്തിയിരുന്നു. എല്ലാവരുംകൂടി തേക്കടിക്കു പുറപ്പെട്ടു. കുളികഴിഞ്ഞു് ഈറൻമാറി ഉണക്കവസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ചു് അണിഞ്ഞൊരുങ്ങാതെയുള്ള പ്രകൃതിദേവിയുടെ ആ നില്പു കണ്ടപ്പോൾ ഞങ്ങൾക്കുണ്ടായ ആനന്ദം പറഞ്ഞറിയിക്കാൻ വയ്യ. എന്തു ചെയ്യാൻ പററും. ഉരുണ്ടു വന്ന ആനന്ദം ചവച്ചിറക്കുക തന്നെ ചെയ്തു. അല്പസമയംകൊണ്ടു് തേക്കടിയിലെ രണ്ടാം ക്ലാസ്സ് വിശ്രമകേന്ദ്രത്തിൽ ഞങ്ങൾ എത്തിച്ചേർന്നു. അവിടെയും ഉണ്ടു് വലിയൊരു വിഭാജകവേലി. ഒന്നാം ക്ലാസ്സ്, രണ്ടാം ക്ലാസ്സ്, വേലിയുടെ അപ്പുറവും ഇപ്പുറവും. വേറൊരു ഭാഷയിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ പണക്കാരനെന്നും പാവപ്പെട്ടവനെന്നും. എന്തുകൊണ്ടാണെന്നറിഞ്ഞില്ല. അവിടെ ചെല്ലുന്ന ഈ രണ്ടു കൂട്ടരുടേയും ആവശ്യം ഒന്നാണെന്നു് നമ്മുടെ സർക്കാർ അറിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുവരുമോ? ഞങ്ങൾ പാവങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിലാണു് ചെന്നതു്. ശുചീകരണാവശ്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു് കാപ്പികുടിയും നടത്തി. "ടൂറിസ്റ്റുകളുടെ സ്വർഗ്ഗം" എന്നു് ലോകപ്രസിദ്ധി നേടിയ തേക്കടിയിലെ ഒളിഞ്ഞുകിടക്കുന്ന ആ സ്വർഗ്ഗീയസൗന്ദര്യം അനുഭവിച്ചറിയാൻ ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു.

അവിടത്തെ ഞങ്ങളുടെ പ്രധാന പരിപാടി ബോട്ടിംഗ് ആയിരുന്നു. "ആരണ്യനിവാസ്" എന്ന പേരുള്ള അവിടത്തെ ഓഫീസിൽ പോയി അഞ്ചു ബോട്ടുകൾ വാടകയ്ക്കെടുത്തു. "ജലഉഷ, ജലകന്യക, കേരളകുമാരി, ഇന്ദിര, ജലദേവത" എന്നിവയായിരുന്നു ആ അഞ്ചു ബോട്ടുകൾ. എഞ്ചിൻ പിടിപ്പിച്ച ആ "കടലാസു" ബോട്ടുകളിൽ, പത്തുപേർ വീതം കയറി ഞങ്ങൾ യാത്ര തുടങ്ങി.

"മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങിവിങ്ങി
മരതകകാന്തിയിൽ മുങ്ങി മുങ്ങി,
കരളും മിഴിയും കവർന്നു മിന്നി" എന്ന ചങ്ങമ്പുഴയുടെ വരികൾ അവിടെ ഉടലാർന്നു നില്ക്കുന്നതുപോലെ തോന്നി. വാക്കുകൾകൊണ്ടു വർണ്ണിക്കാൻ കഴിയാത്ത പ്രകൃതിദേവിയുടെ ചിത്രരചനാപാടവം എന്റെ അപക്വമായ ഈ തൂലികകൊണ്ടു് സാധിക്കുവാൻ ഞാൻ ശ്രമിക്കുന്നില്ല. പക്ഷെ പെയിൻറിംഗിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ദേവിയുടെ കയ്യിൽനിന്നും അബദ്ധത്തിൽ മറിഞ്ഞു വീണ നീലച്ചായമാണു് ആ കാട്ടരുവിയെന്നു് ആരും സമ്മതിക്കും. പണ്ടു് ആ പ്രദേശങ്ങൾ വലിയ കാടുകളായിരുന്നുവെന്നും ദേവിക്കു വന്ന കൈപ്പിഴയാൽ ഒരു അരുവിയായി മാറിയിരിക്കയാണെന്നും, എങ്കിലും ജന്മഭൂമി വിട്ടുപോകുവാൻ മടിച്ചുനില്ക്കുന്ന ചില പ്രേതവൃക്ഷങ്ങൾ ആ അരുവിയിൽ നിൽപ്പുണ്ടെന്നുമുള്ള വസ്തുതകൾ അതിനു തെളിവാണു്.

അങ്ങനെ പോകുമ്പോഴാണതു കണ്ടതു്; വളരെ അടുത്തായി കരയിൽ ഒരു കൂട്ടം ആനകൾ നിന്നു മേയുന്നു. ഞാനെന്റെ ബൈനോക്കുലേഴ്സ് ഒന്നു ഉപയോഗിച്ചു നോക്കി. ആകെ ഒൻപതെണ്ണമുണ്ടു്. അച്ഛനും അമ്മയും ഉൾക്കൊണ്ട ഒരു പൂർണ്ണകുടുംബം തന്നെയായിരുന്നു അതു്. മുൻപിൽ നടക്കുന്ന

"നല്ല യുക്തി." *By* **P. N. Chandran, Class II Phy.**

ഗജവീരന്റെ തല ഉയർത്തിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ആ നടപ്പുകണ്ടാൽ അറിയാം താൻ തന്നെയാണ് കുടുംബത്തലവനെന്ന്. പുറകിൽക്കൂടി നടന്നിരുന്ന പിടിയാന ഞങ്ങളെ കണ്ടപ്പോൾ തലയൊന്ന് എടുത്തു പിടിച്ചു കുലുക്കി. ഒരുപക്ഷേ അതിഥികളായ ഞങ്ങളെ അവരുടെ രാഷ്ട്രത്തിലേക്ക് ക്ഷണിച്ചതായിരിക്കാം. ഞങ്ങളിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിനും വീട്ടിൽ തിരിച്ചെത്താൻ ആഗ്രഹം ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ആരും തന്നെ ആ ക്ഷണം സ്വീകരിച്ചില്ല. അങ്ങനെ പോകുമ്പോഴാണ് ആരോ പറഞ്ഞുവിട്ടതുപോലെ ഒരു പെരുമഴ വന്ന് തുറന്ന ബോട്ടിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങളെ കുളിപ്പിച്ചത്. തലേദിവസം ഞങ്ങൾമൂലം നിദ്രാഭംഗംവന്ന പ്രകൃതിദേവിതന്നെ നല്കിയ ശിക്ഷയാവാമത്. സഹിക്കവയ്യാതെ ഞങ്ങൾ കരയ്ക്കിറങ്ങി. “പാലസ്” എന്ന പേരുള്ള ഒരു ഹർമ്മ്യത്തിൽ കയറിനിന്നു. തന്റെ പ്രയത്നം ഫലിച്ചില്ല എന്നു കണ്ടപ്പോൾ വൃഷ്ടിദേവത തന്നെ തോൽവി സമ്മതിച്ചു. ഞങ്ങൾ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. അപ്പോഴാണ് എങ്ങുനിന്നോ ഒരു കിലുകിലാ ശബ്ദം കേട്ടത്. തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ടത് പല്ലിളിച്ചു കാണിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കുരങ്ങച്ചന്മാരെയാണ്. മറ്റൊരു വശത്ത് ചിലർ ഒളിച്ചുകളിക്കുന്നു. ആരെന്നറിയേണ്ടേ! അവരാണ്, തലയിൽ ശാഖോപശാഖകളായി കൊമ്പുകൾ വച്ചു പിടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള കലമാനുകൾ. ഈ സന്ദർഭങ്ങളിലെല്ലാം ചിലരുടെ ക്യാമറകൾ ക്ലിക്ക് എന്ന് ശബ്ദമുണ്ടാക്കി ചില മോഷണങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചിലവ വിജയിക്കുകയും ചെയ്തു. ചിലത് പരാജിതമായി. ജയിച്ചവരുടെ കളവുമുതലുകൾ നിങ്ങൾക്കിവിടെ കാണാം.

‘ജലഉഷ’ ഞങ്ങളെയും വഹിച്ചുകൊണ്ട് കാററിൽ വിട്ടൊരു യാനപാത്രം കണക്കിന് പായുകയാണ്. അപ്പോഴാണ് എന്റെ ഒരു സുഹൃത്ത് എന്നെ സ്വപ്നലോകത്തിൽനിന്നും പിടിച്ചിറക്കി ഒരു പുരാണകഥ പറഞ്ഞുതന്നത്. “പണ്ട് ശ്രീരാമനും കൂട്ടരുംകൂടി സീതയെ രക്ഷിക്കാൻ ലങ്കയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. കടൽ തരണം ചെയ്യാൻ അവർക്കൊരു പാലം കെട്ടേണ്ടിയിരുന്നു. അതിന് അവർ ചെളിയും മണ്ണുമാണ് ഉപയോഗിച്ചത്. ഇത് വിശ്വസിക്കാൻ നിങ്ങൾക്ക് വിഷമമുണ്ടല്ലേ? വിഷമിക്കണ്ട. ആ അണക്കെട്ട് കാണുമ്പോൾ ആ മനഃപ്രയാസം തീരും.” ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ ഞങ്ങൾ ആ അണക്കെട്ടിന്റെ അടുക്കൽ എത്തിയിരുന്നു. ഒപ്പംതന്നെ മററുള്ളവരും. അങ്ങിനെ എല്ലാവരുംകൂടെ തേക്കടിയിലെ അണക്കെട്ട് കാണാൻ പുറപ്പെട്ടു. പ്രകൃതിസൗന്ദര്യലഹരിയിൽ മതിമറന്ന ഞങ്ങൾ രാജ്യത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ അടിയന്തിരാവസ്ഥയെപ്പററി പാടേ മറന്നിരുന്നു. “ആരും ക്യാമറ ഉപയോഗിച്ചുകൂടാ” എന്ന ഡാം സെക്യൂരിററി ഓഫീസറുടെ ആജ്ഞ കേട്ടപ്പോഴാണ് അതിനെപ്പററി ഞങ്ങൾ ഓർമ്മിച്ചത്. ക്യാമറകളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ ഏല്പിച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ടു. കൂട്ടുകാരന്റെ വിവരണത്തിൽ മറഞ്ഞുകിടന്ന രഹസ്യം കണ്ടുപിടിക്കുവാനായി അവിടെ കണ്ട ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനോട് ആ ഡാമിനെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു ചെറിയ വിവരണം ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അപ്പോഴാണ് ഞാൻ അത്ഭുതപരവശനായി കണ്ണുമിഴിച്ചുപോയത്. വർഷങ്ങളായി പ്രകൃതിയിലെ വ്യതിയാനങ്ങളെ കൂസാതെ കഴിഞ്ഞുപോയ ശില്പികളുടെ അപാരകഴിവിനു മകുടം ചാർത്തി നില്ക്കുന്ന ആ ജലഭിത്തി വെറും ശർക്കരയും ചുണ്ണാമ്പും കൊണ്ട് നിർമ്മിച്ചതാണെന്ന്! എന്നാൽ യാന്ത്രികയുഗത്തിന്റെ ചില സന്താനങ്ങൾ ഇപ്പോൾ ആ ജലഭിത്തിക്ക് കൂടുതൽ ബലം കൊടുക്കാൻ സിമന്റു ദ്രാവകം ഡ്രില്ല് ചെയ്ത് ഇറക്കുന്നുണ്ട്. ഇക്കൂട്ടർ എത്രകണ്ട് കിണഞ്ഞു ശ്രമിച്ചാലും ഇതുപോലൊന്ന് ഇനി ഉണ്ടാക്കുവാൻ സാധിക്കുന്ന കാര്യം കണ്ടു തന്നെ അറിയണം. അവിടമെല്ലാം ചുററി കണ്ട് തിരിഞ്ഞപ്പോൾ അങ്ങു കുറച്ചു മാറി ചില കല്ലറകൾ കണ്ടു. അതിൽ അന്ത്യവിശ്രമം കൊള്ളുന്ന മരിച്ചിട്ടും മരിക്കാത്ത ചിലരുടെ പേരുകൾ കൊത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവർ ഇതിഹാസങ്ങളെ സഫലീകരിച്ച, ആ അണക്കെട്ടിന്റെ ശില്പികളിൽ ചിലരാണ്. ഭാവി തലമുറയ്ക്കുവേണ്ടി ഇത്രയും ചെയ്ത അവരോട് എന്റേതായ കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്തണമെന്നുണ്ടായിരുന്നു എനിക്ക്. പക്ഷെ അതിനു സാധിക്കായ്കയാൽ നിസ്സഹായതയിൽ നിന്നുണ്ടായ രണ്ടുതുള്ളി കണ്ണുനീർ

അവരുടെ കഴിമാടങ്ങളിൽ സമർപ്പിച്ചിട്ട് ഞാൻ യാത്ര പറഞ്ഞു.

ഉടൻതന്നെ എല്ലാവരും അവിടെനിന്നും രാവിലെ ഞങ്ങൾ പുറപ്പെട്ട സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. കണ്ടതെല്ലാം ഒന്നുകൂടി അയവിറക്കിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങൾ ബോട്ടുകടവിൽ എത്തി. അങ്ങനെ എന്റെ ജീവിതത്തിൽ മായാത്ത ഒരു മുദ്ര പതിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ആ ബോട്ടിംഗ് അവസാനിച്ചു.

റ്റി. ബി. യിലെത്തി ഉച്ചയ്ക്കുള്ള ഊണും കഴിഞ്ഞ് രണ്ടരമണിയോടുകൂടി ഞങ്ങൾ ആ 'വഴിയമ്പലത്തോട്' യാത്ര പറഞ്ഞു. ആഗ്രഹങ്ങൾ മുഴുവനും സഫലീകരിക്കാതെ മടങ്ങേണ്ടി വന്ന ഞങ്ങൾക്ക് നിരാശ തോന്നാതിരിക്കാൻ പ്രകൃതിദേവി നവയൗവനാഢ്യയായ തരുണിയെപ്പോലെ വർണ്ണശബളിമയുള്ള വസ്ത്രങ്ങൾ ധരിച്ച്, 'വേഡ്സ്‌വർത്തി'നെപ്പോലെ ഒരു ലക്ഷം പ്രകൃതിഗായകന്മാർ വർണ്ണിച്ചാലും തീരാത്ത സൗന്ദര്യത്തിന്റെ ഉറവിടമായി നിലകൊണ്ടു. കൂട്ടതലും ഇറക്കപ്രദേശമായതുകൊണ്ട് വണ്ടി വളരെ വേഗത്തിൽ പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. പെട്ടെന്ന് വലിയൊരാരവം ഞങ്ങൾക്കെതിരെ വരുന്നതു പോലെ തോന്നി. വണ്ടിനിന്നു. എല്ലാവരും ചാടി പുറത്തിറങ്ങി. ഉദ്ദേശം ഇരുനൂറടി ഉയരത്തിൽനിന്നു വരുന്നൊരു വെള്ളച്ചാട്ടം. കരിമ്പാറക്കെട്ടിൽ വിരിച്ച ആ വെള്ളത്തിരശ്ശീലയെ പശ്ചാത്തലമാക്കി ഞങ്ങൾ പല ഫോട്ടോകളും എടുത്തു. ഹാ! എന്തൊരു ഭംഗിയായിരുന്ന ആ കാഴ്ച! അവിടെ അല്പ സമയം വിശ്രമിച്ചിട്ട് ഞങ്ങൾ വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. അങ്ങനെ പോകുമ്പോഴാണ് എല്ലാവർക്കും നവോന്മേഷം പകർന്നുകൊടുത്ത ചില പാട്ടുകൾ പൊങ്ങിക്കേട്ടത്. മാത്യു സാറും ബഞ്ചമിൻ സാറും പാടാൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. തലേരാത്രിയിൽ ഉറക്കമിളച്ച് ക്ഷീണിച്ചിരുന്ന ഞങ്ങൾ ക്ഷീണമെല്ലാം മറന്ന് ഉത്സാഹഭരിതരായി. ഈ കൂട്ടർ ഇംഗ്ലീഷ്പാട്ടും, വഞ്ചിപ്പാട്ടും പാടാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പുരോഗമനവാദികളായ മാധവൻകുട്ടി സാറും ഡേവിഡ് സാറും സിനിമാപ്പാട്ടുകളാണ് പാടാൻ തുടങ്ങിയത്. ആ പാട്ടുകളൊന്നും ഒരിക്കലും ഞങ്ങൾക്ക് മറക്കുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. അത്രകണ്ട് അവ ഞങ്ങളിൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഞങ്ങളുടെ ഒരു സഹയാത്രികയായ വിലാസിനിയുടെ വീടിന്റെ മുന്നിൽ വണ്ടി നിന്നപ്പോഴാണ് എനിക്ക് ഞാൻ വണ്ടിയിലായിരുന്ന എന്നോർമ്മ വന്നത്. എല്ലാവരും ആ വീട്ടിൽ കയറി അല്പം വിശ്രമിച്ച് ഭംഗിയായി കാപ്പിയും കുടിച്ച് അവരോട് നന്ദിപറഞ്ഞു യാത്രതുടർന്നു. കോട്ടയത്ത് വണ്ടി സ്വല്പസമയം നിറുത്തി. അവിടെവച്ച് ചിലരെല്ലാം ഷോപ്പിംഗിനുപോയി ചിലതെല്ലാം വാങ്ങിക്കൊണ്ടുവന്നു. ഓറഞ്ച്, കേക്ക് എന്നുവേണ്ട ഓരോരുത്തരുടെയും പേക്ക് ഓരോന്ന്. അവിടുന്നും വണ്ടി പുറപ്പെട്ടു. കവലകളിൽ നിന്ന് എത്തിനോക്കുന്ന വിളക്കുകാലുകൾ നൂറുകണക്കിന് ഓടി മറഞ്ഞു. ക്രമാതീതമായി വണ്ടിയുടെ വേഗത കൂടുവാൻ തുടങ്ങി. വൈക്കത്ത് എത്തിയപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് പുറകിലെ ചക്രങ്ങളിൽനിന്ന് ഒരു ശബ്ദം കേട്ടു. അതുവരെയും ഉറക്കം തൂങ്ങാൻ ഞാനോ നീയോ മിടുക്കി എന്ന് പറഞ്ഞ് തലയിട്ടടിച്ച് മത്സരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്നേഹിതകളും സ്നേഹിതന്മാരും ഓർക്കാപ്പുറത്തുണ്ടായതായ ഒച്ച കേട്ട് ഒന്നു പകച്ചു. മറ്റൊന്നുമല്ലായിരുന്നു. ഒരു വീൽ പഞ്ചറായതിന്റെ ശബ്ദമായിരുന്നു അത്. ഉടനെതന്നെ വണ്ടി നിറുത്തി. കരുതിവച്ചിരുന്ന ചക്രം പൊട്ടിയ ചക്രത്തിന്റെ സ്ഥാനത്തു സ്ഥാപിച്ച് ബസ്സ് വീണ്ടും ഓട്ടമാരംഭിച്ചു. അങ്ങനെ വൈറ്റില, തമ്മനം, ഇടപ്പള്ളി, ആലുവാ മുതലായ സ്ഥലങ്ങൾ തരണം ചെയ്ത് കോളജ് റോഡിൽ എത്തി. അപ്പോൾ കെടാൻ പോകുന്ന ദീപം ആളിക്കത്തുന്നതുപോലെ എല്ലാവരുംകൂടി "മാത്തമാറ്റിക്സ് അസോസിയേഷൻ 'കീ'ജയ്'" എന്ന് ഉറക്കെ ആർത്തുവിളിച്ച് ഞങ്ങളുടെ പ്രത്യാഗമനവാർത്ത പ്രസിദ്ധമാക്കി. കൃത്യം പത്തരമണിക്ക് പടിഞ്ഞാറെ പടിക്കടുത്ത് ബസ്സ് വന്നു നിന്നു. അപ്പോഴും തലേന്ന് ഞങ്ങളെ "ടൂറിസ്റ്റുകളുടെ സ്വർഗ്ഗ" ത്തിലേയ്ക്ക് യാത്രയാക്കിയ നക്ഷത്രങ്ങളും ചന്ദ്രികയും അവിടെ, ഞങ്ങളുടെ വരവിനെയും പ്രതീക്ഷിച്ചുകൊണ്ട് നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

THE COLLEGE CAPTAINS (MEN) 1963–'64

Sitting (L. to R): Muthukrishnan Nair (Badminton); K. J. Paul (Football) and K. V. Abraham (Basket-ball).

Second Row (L. to R): T. G. George (Cricket); K. Jacob John (Tennis); V. K. Skariah (Volley-ball); Boobily Oommen (Hockey) and K. Sasidharan Nair (Athletics).

THE COLLEGE CAPTAINS (WOMEN) 1963–'64

(R. to L): Misses Daisy Verghese (Basket-ball); Jameela M. M. (Badminton); Ramani P. Joseph (Volley-ball); Alice Verghese (Tennikoit) and Mrs. Anna Mathew (Hockey).

THE COLLEGE CAPTAINS (MEN) 1963–'64

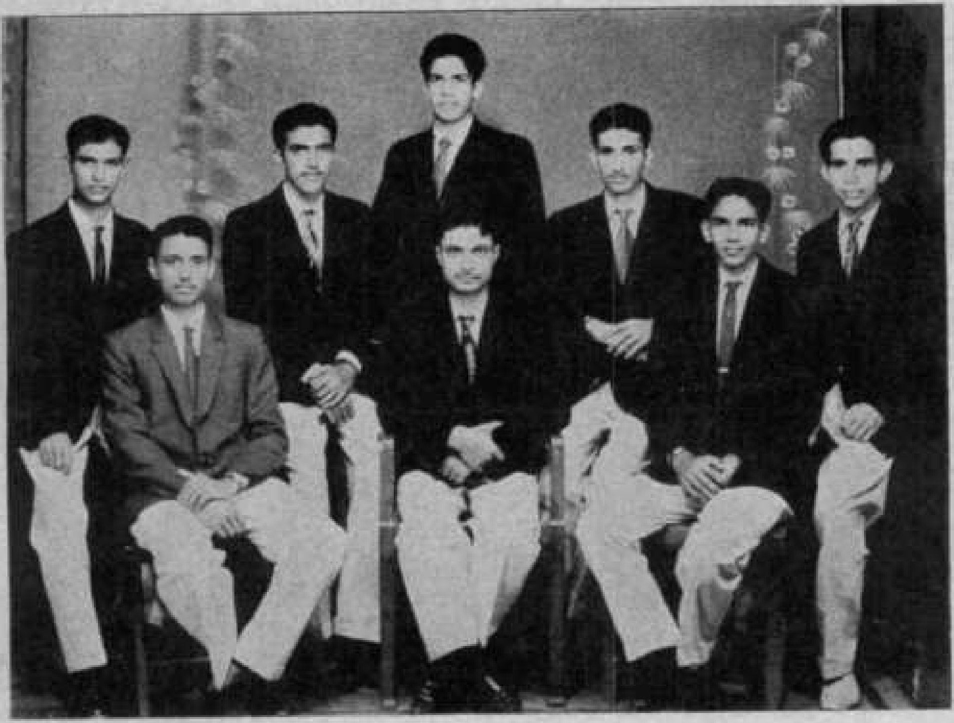

THE COLLEGE CAPTAINS (WOMEN) 1963–'64

STATE HOCKEY PLAYER
1963–'64.

Miss Mini Andrews.

STATE BASKET-BALL PLAYERS
1963–'64.

(L. to R.): Miss Kusum Annie Abraham & Miss M. V. Aishabeevi (Captain).

WOMEN'S VOLLEY-BALL TEAM (District Winners)

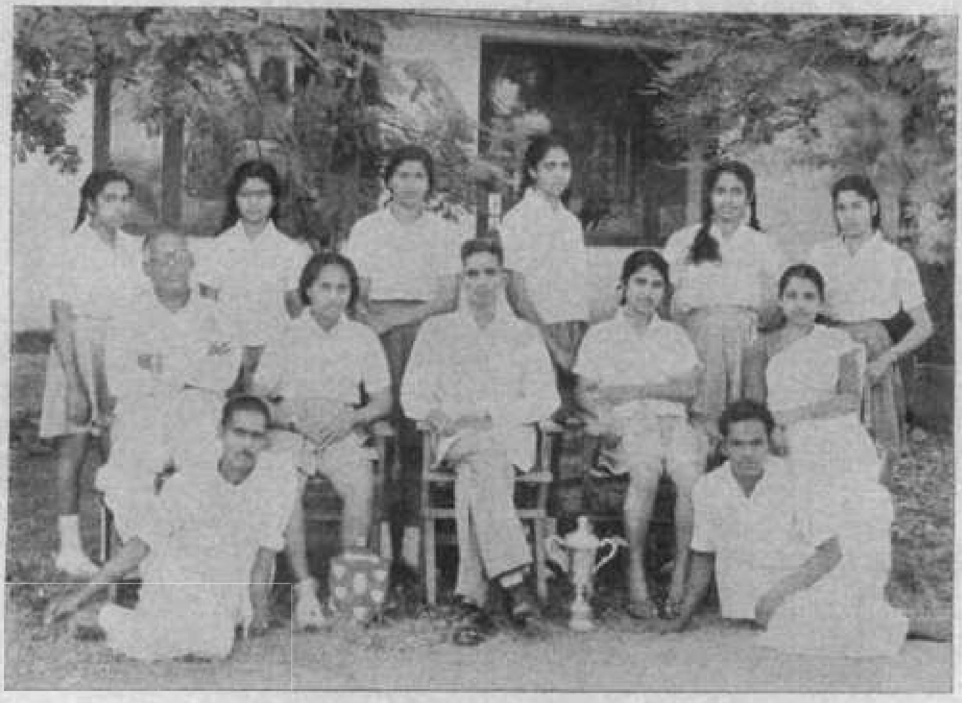

WOMEN'S VOLLEY-BALL TEAM (District Winners)

On the Floor (R. to L): Muhamad & Supran (Games boys).

Sitting (R. to L): Mr. C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); Ramani P. Joseph (Captain); Dr. P. M. Mathai (Principal); Saramma Mathai; Miss Bava Mani (Lecturer in Physical Education).

Standing (R. to L): Sissy P. Mani; Susan Loo Kuruvilla; Lalithamma K. Joseph; Annie Bessy John; Saramma C. I. and Mary N. V.

കവിത:—

എന്റെ നാട്

[ജഗൻ ചെറിയനാട്, പൂർവ്വവിദ്യാർത്ഥി]

മരതകാഭവീശിടുന്ന മലകളുള്ള നാട്
രജതഭംഗി കവിയുമോമൽ പുഴകളുള്ള നാട്

കടലിലാട്ടം തിരകൾവന്നു കുമ്പിടുന്ന നാട്
കവിതപോലെ പെൺകിടാങ്ങൾ വിലസിടുന്ന നാട്

പുളകദമാം പരിമളങ്ങൾ കാറ്റിലാട്ടും നാട്
കിളികലങ്ങൾ കളകളങ്ങൾ ചൊരിയുമെന്റെനാട്

കരൾ കുളിരെ പൂനിലാവു പെയ്തിടുന്ന നാട്
കനക ചിങ്ങമോണമൂട്ടാൻ വന്നിടുന്ന നാട്

മഴമുകിലുമദ്ദളം മുഴക്കിടുന്ന നാട്
മയിലുതുള്ളും കുയിലുപാട്ടും കാടിയന്ന നാട്

കർഷക ശ്രീനൃത്യകേളിയാടിടുന്ന നാട്
ഹർഷമാർന്ന കൊയ്ത്തു കാലം പാടിയെത്തും നാട്

പ്രകൃതിയാലനുഗ്രഹീതമാകുമെന്റെ നാട്
സുകൃതികൾക്ക പണ്ടുപണ്ടേയുള്ള നല്ല വീട്

"അപ്പോൾ, നീ എന്നോടുകൂടെ മരിക്കാൻ തയ്യാറല്ല, അല്ലേ? സുല്ല്! ഞാൻ തന്ന ഫോട്ടോയും കർച്ചീഫും തിരികെ തരണം."

"കർച്ചീഫു ഞാൻ, മോൾക്കു കൊടുത്തു. പിന്നെ ഫോട്ടോ, അതു പോലത്തെ ഒരു പത്തിരുപതെണ്ണം പെട്ടിയിൽ കെടപ്പുണ്ട്. അതിലേതാണെന്നു നോക്കിയെടുത്തിട്ടു വേണ്ടേ!"

"കുട്ടികളെ, പൂ തരോ?"

[സാറാമ്മ ജേക്കബ്, ക്ലാസ്സ് III ഫിസിക്സ്]

കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന ആ ജമന്തിപ്പൂക്കളിലേക്കു ഞാൻ ഒന്നുകൂടി നോക്കി. ഇന്നു ഞങ്ങളുടെ ഹോസ്റ്റലിന്റെ സോഷ്യലാണ്. എങ്ങും ആഹ്ലാദം തിര തല്ലുകയാണ്. പൊട്ടിച്ചിരികളും ആഹ്ലാദപ്രകടനങ്ങളും തിങ്ങിയ ആ അന്തരീക്ഷത്തിൽ എനിക്കു വീർപ്പുമുട്ടുന്നതുപോലെ തോന്നി. എല്ലാവർക്കും തലയിലണിയാനുള്ള ജമന്തിപ്പൂക്കൾ കോർത്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു ഞാൻ. പകുതി കോർത്ത ആ മാലയിലേക്കു ഞാൻ നോക്കി. കൂടെ ആ ജമന്തിപ്പൂക്കളുടെ കൂമ്പാരത്തിലേക്കും! ജമന്തിപ്പൂക്കൾ...! ജമന്തിപ്പൂക്കൾ...! ഞാൻ ചുറ്റും നോക്കി. എന്റെ കണ്ണിനു മുമ്പിൽ ജമന്തിപ്പൂക്കൾ മാത്രം!

ഞാൻ കടിച്ചമർത്തിയിട്ടും ഓർമ്മകൾ തികട്ടിതികട്ടി വരികയാണ്. മൃതകാലത്തിന്റെ പഞ്ജരം വിട്ട് ശോകാത്മകമായ ആ ജീവിതത്തെ വിടർത്തിക്കാട്ടുന്ന സ്മരണകൾ എന്റെ മുമ്പിൽ വന്നു നിരക്കുകയാണ്.... എല്ലാം ഒരു കിനാവുപോലെ....

അന്നൊരു ശനിയാഴ്ചയായിരുന്നു. ഞങ്ങൾ നടക്കാൻ പോയിട്ട് മടങ്ങുകയായിരുന്നു. സൂര്യൻ പശ്ചിമാബ്ധിയിൽ തല ചായിച്ചു കഴിഞ്ഞിരുന്നെങ്കിലും അന്തിവെളിച്ചം വാടിക്കൊണ്ടു നിന്നു—അടർന്നു വീഴാറായ ഒരു പൂവു പോലെ. ആ അന്തിവെളിച്ചത്തിൽ മുങ്ങിക്കുളിച്ചു നിന്ന പച്ചിലപ്പടർപ്പുകളോട് കിന്നാരം പറഞ്ഞുകൊണ്ടു കുസൃതിക്കാറ്റ് ഓടിനടന്നു. അങ്ങ് അകലെ, കുങ്കുമച്ഛായ കലർന്ന ആകാശത്തെ പശ്ചാത്തലമാക്കി തെങ്ങോലകൾ നിശ്ചലമായി നില്ക്കുകയാണ്. ഹോസ്റ്റലിന്റെ സമീപത്തുകൂടി ഒഴുകുന്ന സ്വച്ഛവും നിർമ്മലവുമായ അരുവി, അസ്തമനാർക്കന്റെ ചെങ്കനൽ പ്രഭയെ തന്റെ ദർപ്പണത്തിൽ പകർത്തിയെടുത്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

ചുറ്റുപാടുമുള്ള പ്രകൃതിയുടെ മായാവിലാസങ്ങളെ നോക്കിക്കൊണ്ട് അമ്പരന്നു നടന്നിരുന്ന ഞാൻ ആ വഴിവക്കിൽ നിന്ന് ഒരു കുട്ടി എന്തോ വിളിച്ചുചോദിച്ചതു കേട്ടില്ല. കുട്ടി വീണ്ടും ചോദ്യം ആവർത്തിച്ചു.

"കുട്ടികളെ, പൂ തരോ?"

ഞാൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു നോക്കി. നാലഞ്ചുവയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു ചെറിയ പെൺകുട്ടി. പാദത്തിനു മുകളിൽ നില്ക്കുന്ന ഒരു പാവാട മാത്രമായിരുന്നു വേഷം. നെറ്റിത്തടത്തിൽ അധികം നീളമില്ലാത്ത ആ മുടി ചിന്നിച്ചിതറിക്കിടന്നിരുന്നു. വെളുത്തു മെലിഞ്ഞ ആ കുട്ടിയെ ഞാൻ അത്ഭുതത്തോടെ നോക്കി. ഒറ്റനോട്ടത്തിൽ ആരെയും പിടിച്ചുകുലുക്കുന്ന, കത്തിജ്വലിക്കുന്ന ആകാരസൗഷ്ഠവം ഒന്നുമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും, ആരെയും ആകർഷിക്കത്തക്ക ഒരു പ്രത്യേക വശ്യത ആ മുഖത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ആ കണ്ണുകൾ! അത്ഭുതം സ്ഫുരിക്കുന്ന ആ നോട്ടം എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ആഞ്ഞുതറച്ചു.

എന്റെ മിഴിച്ചുള്ള നോട്ടം കണ്ടിട്ടാവണം, കുട്ടിയുടെ അമ്പരപ്പ് ഒന്നുകൂടെ വർദ്ധിച്ചു. എങ്കിലും ആശയോടെ എന്റെ തലയിൽ ചൂടിയിരുന്ന ആ പൂവിലേക്കു നോക്കി, കുട്ടി വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"കുട്ടികളെ, പൂ തരോ?"

ഞാൻ എന്റെ കൂട്ടുകാരെ നോക്കി. അവരുടെ ആരുടെ തലയിലും പൂവില്ല. ഞാൻ മന്ദസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു.

"എന്റെ കയ്യിൽ മാത്രമല്ലേ പൂവുള്ളൂ. പിന്നെ എന്തിനു 'കുട്ടികളേ' എന്നു വിളിക്കുന്നു. 'കുട്ടി, പൂ തരോ?' എന്നു ചോദിക്കൂ. എങ്കിൽ തരാം"

കുട്ടി താഴോട്ടു നോക്കി ലജ്ജാപൂർവ്വം മന്ദഹസിച്ചുകൊണ്ടു മധുരസ്വരത്തിൽ പറഞ്ഞു,

"കുട്ടി...കുട്ടികളെ, പൂ തരോ?"

ഉയർന്നുവന്ന ചിരി കടിച്ചമർത്തി ഞാൻ മൃദുലസ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു.

"കുട്ടിയുടെ പേരെന്താണ്?"

"നന്ദു"

"നന്ദു" ഞാൻ മെല്ലെ പിറുപിറുത്തു.

കേൾക്കാൻ നല്ല ഇമ്പമുള്ള പേര്.

സമയം വളരെ അതിക്രമിച്ചതിനാൽ പൂവ് നസ്രുവിനു കൊടുത്തിട്ട് ഞാൻ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു തിരിച്ചു. ഇടയ്ക്കു ഞാൻ തിരിഞ്ഞു നോക്കിയപ്പോൾ നസ്രു ആ പനിനീർപുഷ്പം കവിളോടു ചേർത്തു പുഞ്ചിരി പൊഴിച്ചുകൊണ്ട് നില്ക്കുന്നതാണ് കണ്ടത്. പനിനീർപ്പൂവുപോലെതന്നെ ആ കവിളുകളും തുടുത്തിരുന്നു. നസ്രുവിന്റെ ആ മനോഹരമായ ചിത്രം മായാത്ത ചായംകൊണ്ട് എന്റെ ഹൃദയഭിത്തിയിൽ ഞാൻ പകർത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. നിർമ്മലമായ ഒരു സ്നേഹബന്ധത്തിന്റെ നാന്ദിയായിരുന്നു ആ സംഭവം.

അടുത്തദിവസം കോളേജിലേക്കു പോകുവാനായി ഇറങ്ങിയപ്പോൾ, എന്റെ കണ്ണുകൾ ആശാപൂർവ്വം, ഇടവഴിയുടെ അരികിലുള്ള നസ്രുവിന്റെ വീട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു. നസ്രു വാതില്ക്കൽത്തന്നെ നില്പുണ്ടായിരുന്നു. ഗേറ്റിങ്കൽ കുറുകെ വച്ചിട്ടുള്ള മുളങ്കാലിൽ മുട്ടുംകുത്തി തല പുറത്തേക്കു നീട്ടി നസ്രു വിളിച്ചു ചോദിച്ചു.

"കുട്ടികളെ, പൂ തരോ?"

"ഇത്താത്താ, പൂ തരോ? എന്നു ചോദിച്ചെങ്കിലേ ഇന്നു പൂ തരൂ."

ഞാൻ വാശിപിടിച്ചു. എന്നിട്ട് ഗമവിടാതെ ഒരു നടയും!

ഉടനെ ആ കണ്ഠശബ്ദം വീണ്ടും ഉയർന്നു,

"ഇത്താത്താ"

ഞാൻ സർവ്വവും മറന്ന്, നസ്രുവിന്റെ അടുത്തേക്ക് ഓടിയെത്തി. ആ തുടുത്ത കവിൾത്തടത്തിൽ ഒരുമ്മയും കൊടുത്ത്, ആ കുഞ്ഞിക്കൈകളിൽ പൂവുംവച്ചു നടന്നു.

കോളേജിൽനിന്നും മടങ്ങുമ്പോഴും നസ്രു ഗേറ്റിങ്കൽ നില്പുണ്ടായിരുന്നു.

"കുട്ടികളെ, പൂ തരോ?"

വീണ്ടും അതേ ചോദ്യം. ഞാൻ കേൾക്കാത്ത മട്ടിൽ നടന്നു. അല്പം സങ്കോചത്തോടെ നസ്രു ചോദിച്ചു.

"ഇത്താത്താ പൂ തരോ?"

എന്റെ കയ്യിൽ നസ്രുവിനു കൊടുക്കുവാൻ പൂവൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഞാൻ നസ്രുവിനെ ഹോസ്റ്റലിലേക്കു ക്ഷണിച്ചു.

"ഹോസ്റ്റലിലേക്കു വന്നാൽ ഞാൻ കൈനിറയെ പൂ പറിച്ചുതരാം. പിന്നെ എത്രയോ കഥ പറയാമെന്നോ? നസ്രു വരില്ലേ?"

"ഞാൻ ഉമ്മാനോടു ചോദിക്കട്ടെ."

നസ്രു ഓടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സന്തോഷംകൊണ്ടു ചുവന്നു തുടുത്ത മുഖവുമായിട്ടാണ് നസ്രു മടങ്ങിയെത്തിയത്. നസ്രുവിന്റെ കയ്യും പിടിച്ചു ഞാൻ വേഗം ഹോസ്റ്റലിലേക്കു നടന്നു.

ആ അരുവിയുടെ തീരത്തുചെന്നു പുസ്തകവും താഴെയിട്ട് ഞാനിരുന്നു. നസ്രുവിനെ പിടിച്ച് അരികിലിരുത്തി. നസ്രുവിന്റെ കൊഞ്ചിക്കൊഞ്ചിയുള്ള വർത്തമാനം കേൾക്കാനായി ഞാൻ ചോദിച്ചു.

"നസ്രുവിന് ഉമ്മായെയാണോ, ഉപ്പായെയാണോ കൂടുതൽ ഇഷ്ടം?"

"ഉടുപ്പുവാങ്ങിത്തരുമ്പം ഉപ്പാനേയും, കഥ പറയുമ്പം ഉമ്മാനേയും."

"നസ്രുവിനെ ഉമ്മായ്ക്കാണോ ഉപ്പായ്ക്കാണോ കൂടുതൽ ഇഷ്ടം?"

"ഉപ്പായ്ക്കും ഏറ്റവും ഇഷ്ടം നസ്രുനെയാ. ഉമ്മായ്ക്കും ഏറ്റവും ഇഷ്ടം നസ്രുനെയാ. ഇത്താത്താ: ഇത്താത്തായ്ക്കും എന്നെയല്ലേ ഏറ്റവും ഇഷ്ടം?"

"ഹും, ആര്, ഈ എനിക്കോ? ഹേ, എനിക്കൊട്ടുമല്ല."

നസ്രുവിനെ ശുണ്ഠിപിടിപ്പിക്കുവാനായി ഞാൻ ഗൗരവത്തിൽ പറഞ്ഞു. നസ്രുവിന്റെ മുഖം കാറുകൊണ്ട ആകാശം പോലെ മങ്ങി. പെട്ടെന്ന് എന്തോ ചിന്തിച്ച് ആ മുഖം വീണ്ടും പ്രകാശമാനമായി.

"ഇത്താത്ത നൊണ പറയണ. ഇത്താത്തായ്ക്കും എന്നെയാ ഇഷ്ടം. ഇന്ന് നാസ്സു ചോദിച്ചിട്ടും, നാസ്സൂന് കൊടുക്കാതെ എനിക്കല്ലേ ഇത്താത്ത പൂ തന്നത്. അപ്പം ഇത്താത്തായ്ക്കും എന്നയാ ഇഷ്ടം."

വിജയഭാവത്തിൽ നസ്രു പറഞ്ഞു.

ഞാൻ മെല്ലെ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു തലയുയർത്തി, ആ കുഞ്ഞു മുഖത്തെ സകൗതുകം വീക്ഷിച്ചു. സന്ധ്യയുടെ സുവർണ്ണകിരണങ്ങൾ ആ മുഖത്തു നൃത്തം ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു.

ഞാൻ തിരിഞ്ഞു മുന്നിലൂടെ മന്ദഗതിയിലൊഴുകുന്ന അരുവിയെ നോക്കി. ഇരുവശത്തുമുള്ള വൃക്ഷങ്ങളുടെ പ്രതിബിംബങ്ങൾ അതിൽ നിഴലിച്ചുകാണാം. സന്ധ്യാപ്രകാശം അതിൽ കനകപ്രഭ വാരിച്ചൊരിഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. കുഞ്ഞലകൾ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് അകന്നകന്നു പോയി. അവയുടെ ചിരിയിൽ എന്തോ ഒരു പരിഹാസഛായ വ്യാപരിക്കുന്നതുപോലെ എനിക്കു തോന്നി. ഇതുപോലെയുള്ള എത്രയെത്ര ബന്ധങ്ങൾ പൊട്ടി വിടരുന്നതും, വാടി ഞെട്ടററു വീഴുന്നതും താൻ കണ്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാവാം ഭാവം!

പക്ഷെ ഞാനും നസുവുമായുള്ള ബന്ധം, അതു് ഇന്നോ ഇന്നലെയോ തുടങ്ങിയതല്ല. വർഷങ്ങൾക്കും അപ്പുറത്തു്. ഈ ഭൂമിയൊക്കെ സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പു തുടങ്ങിയതാണു്.

"ഇത്താത്താ, ഞാന് പോട്ടെ? താമസിച്ചാൽ ഉമ്മാ തല്ലും."

നസുവിൻെറ ശബ്ദം എന്നെ ചിന്തയിൽ നിന്നും ഉണർത്തി. ഞാൻ മെല്ലെ എണീററു നസുവിനോടൊപ്പം നടന്നു. കുഞ്ഞലകൾ ഞങ്ങൾക്കു പുറകിൽ വീണ്ടും പൊട്ടിച്ചിരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ പരിഹാസച്ചിരി എൻെറ ഹൃദയത്തിൽ വീണ്ടും വീണ്ടും മുഴങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ഒരു പൂവു് വിടരുന്നതുപോലെ സ്വാഭാവികമായിട്ടായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ ബന്ധം ഉടലെടുത്തതു്. എന്നും വൈകിട്ടു് ആ അരുവിയുടെ തീരത്തു ഞങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു കൂടുമായിരുന്നു. ഒരു ദിവസം, ഞാനുണ്ടാക്കിക്കൊടുത്ത കടലാസുകപ്പൽ അരുവിയിലേക്കു് ഒഴുക്കിക്കൊണ്ടു്, നസു എന്നെ തിരിഞ്ഞുനോക്കി പുഞ്ചിരിച്ചു. സന്തോഷം ഓളംവെട്ടുന്ന ആ കണ്ണുകളിലേക്കും നിഷ്കളങ്കമായ ആ മുഖത്തേക്കും ഞാൻ വീണ്ടും വീണ്ടും നോക്കി.

"ഇത്താത്താ, ഇന്നലെ പറയാമെന്നു പറഞ്ഞ കഥ പറയിത്താത്താ. ഞാനുമ്മാനോടു ചോദിച്ചിട്ടു്, ഉമ്മാനും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നു പറഞ്ഞു. ഒന്നു പറയിത്താത്താ." കഥ കേൾക്കാനുള്ള ആഗ്രഹം മുഴുക്കെ കണ്ണിൽ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു നസു ഓടിവന്നു. നസുവിനെ മടിയിൽ പിടിച്ചിരുത്തി, ഓമനത്വം തുളുമ്പുന്ന ആ മുഖത്തേക്കു നോക്കി ഞാൻ കഥ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി എന്നുമുള്ള പതിവാണതു്. കഥ കേൾക്കുമ്പോഴത്തെ, നസുവിൻെറ മുഖത്തിലെ ഭാവഭേദങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനുള്ള കൗതുകം മൂലം, കഥ പറയുന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്കും ഉത്സാഹമായിരുന്നു. നസുവിൻെറ ആകാംക്ഷയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു ഞാൻ അതുമിതും പറയുമ്പോൾ ആ മുഖം ഒന്നു കാണേണ്ടതാണു്. കോപംകൊണ്ടു് ആ മുഖം ചുവന്നിരിക്കും. ചുണ്ടുകൾ കൂർപ്പിച്ചു് അല്പനേരം ഇരുന്നിട്ടു വീണ്ടും ചോദിക്കും.

"ഓ, ഇത്താത്താ, എന്നിട്ടു് ?"

"എന്നിട്ടെന്താ ആ രാജകുമാരനങ്ങു ചത്തുപോം."

"പോ ഇത്താത്താ, ഒന്നു പറയിത്താത്താ. എന്നിട്ടു് ?"

"എന്നിട്ടൊന്നുമില്ല."

ഹോ, ആ ദേഷ്യം ഒന്നു കാണണം!

"എന്നാ ഞാൻ പോവ്വാട്ടോ? ഇനീം നസുവിനെ വിളിക്കണ്ടെ. അന്നേരമാവട്ടെ."

നസു കടിച്ചമർത്തി പറയും.

"എന്നിട്ടു് ആ രാജകുമാരൻ ഒരു വാളുമെടുത്തു മുന്നോട്ടു ചാടി. എന്നിട്ടു് ആ സിംഹത്തിനെ…"

ഞാൻ നോക്കുമ്പോൾ നസു അവിടെ വിണ്ടും ഇരുന്നിട്ടുണ്ടാവും. കഥ മുഴുമിപ്പിക്കുമ്പോഴായിരിക്കും നസു ശ്വാസം നേരെ വിടുക.

ആഴ്ചകളും മാസങ്ങളും കടന്നുപോയി. എത്ര പെട്ടെന്നാണു് ഒരു വർഷം കഴിഞ്ഞുപോയതു്! തേന്മാവുകൾ വീണ്ടും പൂത്തു. പറങ്കിമാവുകളിൽ ചുവന്ന തേനൂറുന്ന പഴങ്ങൾ നിറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ഞങ്ങളുടെ ഹോസ്റ്റലിൻെറ സോഷ്യലുമായി. സോഷ്യലായപ്പോൾ ഞങ്ങളേക്കാൾ സന്തോഷം നസുവിനായിരുന്നു. അവിടുത്തെ കോലാഹലങ്ങൾ നോക്കിനിന്നു രസിക്കുന്നതു നസുവിനു വളരെ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. പൂ കോർക്കുകയും മററും ചെയ്തിരുന്നതു ഞാനും നസുവും കൂടെയായിരുന്നു. സോഷ്യലൊക്കെ കേമമായി കൊണ്ടാ

ടി. പിറേറ ദിവസമാണ് ആ നശിച്ച സംഭവം നടന്നതു്.

ഞങ്ങൾ കോളജിലേക്കു പോകുകയായിരുന്നു. എല്ലാവരും യൂണിഫോം സാരിയുമൊക്കെ ധരിച്ചു് ജമന്തിപ്പൂവും ചൂടി, തിടുക്കത്തിൽ നടക്കുകയായിരുന്നു. മഴയാണെങ്കിൽ ഇടതോരാതെ പെയ്യുകയും! ഒരു ഉള്ളിക്കു് ഒരു കുടംവീതം! ആകാശം കറുത്തിരുണ്ടിരുന്നു. നനഞ്ഞ സാരിയും ചുരുട്ടിക്കൂട്ടിപ്പിടിച്ചു് ഞാൻ ഓടുകയായിരുന്നു. ബെല്ലടിക്കാൻ പിന്നെ അഞ്ചു മിനിട്ടേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. വേഗത്തിലായിരുന്നെങ്കിലും നസ്സുവിൻെറ വീടിൻെറ അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ അങ്ങോട്ടു തിരിഞ്ഞുനോക്കാതിരിക്കുവാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മഴകാരണം ഗേററിങ്കലേക്കു വരാതെ നസ്സു തിണ്ണയിലിരിക്കുകയായിരുന്നു.

എന്നെയും എൻെറ തലയിലെ ജമന്തിപ്പൂമാലയിലേക്കും നോക്കി നസ്സു മഴനനഞ്ഞോടി ഗേററുങ്കലെത്തി. അപ്പോഴേക്കും ഞാൻ കുറെ മുന്നോട്ടു നടന്നിരുന്നു.

"ഇത്താത്താ, പൂ തരോ?"

നസ്സു വിളിച്ചുചോദിച്ചു. മഴ കാരണം നസ്സുവിൻെറ ശബ്ദം കേട്ടില്ല. നസ്സു എൻെറ പുറകെ ഓടിവന്നു വീണ്ടും ചോദിച്ചു.

"ഇത്താത്താ, പൂ തരോ?"

ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. മഴ നനഞ്ഞു കുളിച്ചുനില്ക്കുകയാണു് നസ്സു.

"നസ്സു വീട്ടിലേക്കു് ഓടിപ്പോകൂ, മഴ നനയാതെ. ഞാൻ തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ പൂ തരാം."

ഞാൻ ധൃതിയിൽ പറഞ്ഞു.

"അല്ല, ഇതെന്തൊന്നാ? ഇപ്പം മണിയടിക്കും. ഒന്നോടി വന്നേ."

എന്നെക്കാൾ വളരെ അധികം മുന്നിലെത്തിയിരുന്ന എൻെറ കൂട്ടുകാരി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ഞാൻ വേഗം ഓടി. മെയിൻറോഡിലേക്കു്. ഇറങ്ങാൻനേരത്തു ഞാൻ തിരിഞ്ഞുനോക്കി. നസ്സു ആശയോടെ എൻെറ പുറകെ വീണ്ടും ഓടിവരികയാണു്. തിരികെപ്പോകാൻ കൈകാണിച്ചിട്ടു് ഞാൻ വേഗം നടന്നു. ക്ലാസ്സിൽ ചെന്നിരുന്നിട്ടും എൻെറ ശ്രദ്ധ അവിടെയെങ്ങുമല്ലായിരുന്നു. നസ്സുവിൻെറ ആശാപൂർവ്വമുള്ള ആ നോട്ടം എന്നെ അലട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

ക്ലാസ്സുവിട്ടപ്പോൾ, ഞാൻ ഓടുകയായിരുന്നു. നസ്സുവിൻെറ വീടിൻെറ അടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ഞാൻ ആകാംക്ഷാപൂർവ്വം നോക്കി. ആ ജമന്തിപ്പൂമാല ഞാൻ കയ്യിലെടുത്തുപിടിച്ചിരുന്നു. നസ്സുവിനെ ഞാനവിടെയൊക്കെ നോക്കി. രണ്ടുമൂന്നു പ്രാവശ്യം ഞാൻ വിളിച്ചു നോക്കി. യാതൊരനക്കവുമില്ല. ഞാൻ നിരാശയോടെ മടങ്ങി. എൻെറ കയ്യിലിരുന്ന പൂക്കൾ ഞാൻ പിച്ചിച്ചീന്തി ദൂരെയെറിഞ്ഞു.

പാവം നസ്സു അതിനെത്രമാത്രം ആഗ്രഹിച്ചതാണു്.

ദിവസങ്ങൾ രണ്ടുമൂന്നു കഴിഞ്ഞു. നസ്സുവിനെ ഞാൻ പുറത്തെങ്ങും കണ്ടില്ല. എന്നും ആശാപൂർവ്വം ആ വീട്ടിലേക്കു നോക്കും, എന്നും നിരാശയോടെ മടങ്ങും. അന്നു പൂവു് കൊടുക്കാഞ്ഞതിനു് എന്നോടു പിണക്കമായിട്ടു പുറത്തു വരാത്തതായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ കരുതി. എന്നാലും എത്ര നാളത്തേക്കു ഈ പിണക്കം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കും? രണ്ടു ദിവസം കഴിയുമ്പോൾ വീണ്ടും വന്നു് 'ഇത്താത്താ'യെ കഥ പറയാൻ വിളിക്കും. ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

പേടിപ്പെടുത്തുന്ന എന്തോ സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ടാണു ഞാൻ അടുത്ത ദിവസം ഉണർന്നതു്. പേമാരിയുടെ ഇരമ്പലാണു് എന്നെ സ്വാഗതം ചെയ്തതു്. ഞാൻ ജനാലയിലൂടെ പുറത്തേക്കു നോക്കി. കോരിച്ചൊരിയുന്ന മഴ. അങ്ങു്, ആ അരുവി കുത്തി ഒലിച്ചുപായുകയാണു്. അതിലെ വെണ്മയേറിയ ജലത്തിനു പകരം കലങ്ങി മറിഞ്ഞ വെള്ളം ഒഴുകുകയാണു്. ഒരു ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ ഞാൻ കട്ടിലിലേക്കു ചാഞ്ഞു. പുറത്തെന്തോ ബഹളം കേട്ടു ഞാൻ ചാടി എണീററു പുറത്തേക്കു ചെന്നു. "നസ്സുവിനു ന്യുമോണിയാ ആണു്" ആരോ തമ്മിൽ പറയുന്നതു ഞാൻ കേട്ടവെന്നു മാത്രം എനിക്കോർമ്മയുണ്ടു്. ഒരു അര മണിക്കൂറു കഴിഞ്ഞാണു് എനിക്കു പരിസരബോധം ഉണ്ടായതു്. ഞാനൊരു തൂണിൽ ചാരി നില്ക്കുകയായിരുന്നു. ഞാൻ സാവധാനത്തിൽ ഇറങ്ങി നടന്നു. നസ്സുവിൻെറ കട്ടിലിനടുത്തെത്തിയപ്പോൾ ക

ടിച്ചമർത്തിയിരുന്ന എന്റെ ദുഃഖമെല്ലാം അണപൊട്ടിയൊഴുകി. ആ ഇളംമേനിയിൽ തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന ചൂടാണ്. ആ കൺപോളകൾ വീങ്ങിയിരുന്നു. വിളറി വെളുത്ത ആ മുഖത്തെ ദയനീയ നോട്ടം നേരിടാൻ ത്രാണിയില്ലാതെ ഞാൻ മുഖം കുനിച്ചിരുന്നു പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

നസ്റുവിനെ സന്തോഷിപ്പിക്കുവാനായി നസ്റുവിന്റെ ഉമ്മാ പറഞ്ഞു. "മോളെ നോക്ക്, ദേ ആരാണെന്നു, ദേ നിന്റെ ഇത്താത്ത." ഞാൻ നിറമിഴികളോടെ നസ്റുവിനെ നോക്കി. ആ തളർന്ന കണ്ണുകൾ എന്റെ മുഖത്തു ഉറച്ചിരുന്നു. ആ ചുണ്ടുകളിൽ ഒരു മന്ദഹാസം വിടരുകയാണോ ? ഓ ആ ചുണ്ടുകൾ ക്രന്യുകയാണ്. കോമളങ്ങളായ ആ കവിൾത്തടങ്ങളിലൂടെ ചൂടുള്ള രണ്ടുമൂന്നശ്രുകണങ്ങൾ ഉരുണ്ടൊഴുകി. ആ മുഖം ഒന്നാകെ വാടിമങ്ങി. ശേഷം കാണാൻ ശക്തിയില്ലാതെ, ചുണ്ടുകൾ കടിച്ചമർത്തിക്കൊണ്ടു ഞാൻ പുറത്തേയ്ക്കിറങ്ങി.

ആ കണ്ണുകൾ ജമന്തിപ്പൂക്കൾക്കുവേണ്ടി എന്നോടു ദയനീയമായി അപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നില്ലേ ?

"നിറവേററപ്പെടാത്ത ഒരു ആശയുമായി എന്റെ നസ്റു പോവുകയോ ? ഒരിക്കലും പാടില്ല" ഞാൻ ഭ്രാന്തിയെപ്പോലെ പുലമ്പിക്കൊണ്ടു ഓടി. ഹോസ്റ്റലിലെല്ലാം ഞാൻ ജമന്തിപ്പൂ തിരക്കി നടന്നു. എവിടെ കിട്ടാനാണ് ? കരയുന്നവന്റെ കഴുത്തിൽ ഞെക്കിപ്പിടിക്കുകയും ചിരിക്കുന്നവനെ ഇക്കിളിയിടുകയും ചെയ്യുന്നതു ക്രൂരമായ പ്രകൃതിയുടെ വിനോദമാണ്. ഞാൻ വൈരാഗ്യത്തോടെ അനുസ്മരിച്ചു. പൂവില്ലാതെ ഞാനെങ്ങനെ നസ്റുവിനെ അഭിമുഖീകരിക്കും ? ആ കണ്ണുകളിലെ ദയനീയമായ നോട്ടം എന്റെ ഹൃദയം നുറുക്കിക്കളയുകയില്ലേ ?

രണ്ടുമൂന്നു വീടുകളിൽ കയറിയിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചു. ജമന്തിപ്പൂക്കളുമായി മടങ്ങുമ്പോൾ എനിക്കു ചാരിതാർത്ഥ്യം ഉണ്ടായി. ഈ പൂക്കൾ കാണുമ്പോൾ ആ മനോഹരമായ നേത്രങ്ങൾ വിടരും. ആ ചുണ്ടുകളിൽ മന്ദഹാസത്തിന്റെ പൂനിലാവു പരക്കും. ആ കവിളുകളിൽ കുങ്കുമച്ഛായ വ്യാപരിക്കും. ജമന്തിപ്പൂക്കൾ കവിളുകളോടു ചേർത്തിട്ടു നസ്റു മന്ത്രിക്കും,

"ഇത്താത്താ, ഒരു കഥ പറ. ഓ പറയിത്താത്താ."

അപ്പോൾ നസ്റുവിനെ പൊട്ടിപ്പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിക്കുന്ന ആ കഥ പറയണം. പകുതി പറഞ്ഞിട്ടു നിർത്തണം. അപ്പോൾ ആ മുഖം കോപംകൊണ്ടു തുടുക്കും.

"ഇത്താത്താ, എന്നിട്ട് ? "

" എന്നിട്ടെന്നാ, ആ ഭ്രാന്തനങ്ങു ചത്തുപോം."

"ഹോ ഇത്താത്താ, ഒന്നു പറയിത്താത്താ. എന്നിട്ട് ? "

"എന്നിട്ടൊന്നുമില്ല."

ഒരു കൂട്ടനിലവിളി കേട്ടു ഞാൻ ചുററും നോക്കി. നസ്റുവിന്റെ വീട്ടിലാണതു്. ഞാൻ വീണുപോകുമെന്നു് എനിക്കു തോന്നി. വിറയ്ക്കുന്ന എന്റെ കാലുകൾ ഞാൻ നീട്ടിവച്ചു. എന്റെ കൈകളിലിരുന്ന ജമന്തിപ്പൂക്കളിലേക്കു ഞാൻ നോക്കി.

"ഇല്ല. ഈ പൂക്കൾ കാണാതെ എന്റെ നസ്റുവിന്റെ ആത്മാവിനു പോകാൻ പററുകയില്ല." ഞാൻ സമാധാനിച്ചു.

"എന്റെ മോളെ, നസ്റു…" നസ്റുവിന്റെ അമ്മയുടെ ആർത്തനാദം എന്റെ കാതുകളിൽ കൂരമ്പുപോലെ തറച്ചു. ആവുംവിധം ധൈര്യമവലംബിച്ചു ഞാൻ ആ വീട്ടിലേക്കു നടന്നു.

നസ്റുവിന്റെ വിറങ്ങലിച്ച മുഖത്തേക്ക് ഞാൻ ഒന്നേ നോക്കിയുള്ളു. ആ തണുത്ത ജഡം കെട്ടിപ്പുണർന്നു വാവിട്ടു നിലവിളിക്കുന്ന നസ്റുവിന്റെ ഉമ്മാ ! പുറം തിരിഞ്ഞുനിന്നു കണ്ണുനീരു തുടയ്ക്കുന്ന ഉപ്പാ.

"ഹോ ദൈവമേ ! " ഞാൻ ഭിത്തിയിലേക്കു ചാരി.

"ഞാനാണ് എന്റെ നസ്റുവിനെ നശിപ്പിച്ചതു്. ഞാനാണ് അപരാധി. എല്ലാത്തിനും കാരണം ഈ ഞാനാണ്."

വേദനകൊണ്ടു് എന്റെ ഹൃദയം നുറുങ്ങി. ആ പൂക്കൾ ആ കൈകളിലർപ്പിച്ചിട്ടു ക്ഷമായാചനം ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നെ

കിൽ! ഇല്ല. ഇന്നാത്തയുടെ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളിൽ നിന്നു പൂക്കൾ വാങ്ങുവാൻ ആ മരവിച്ച കൈകൾ ഇനി ഒരിക്കലും നീളുകയില്ല. നസ്സുവിന്റെ മുഖത്തേക്ക നോക്കാതെ, ആ പൂക്കൾ ആ പാദത്തിങ്കലർപ്പിച്ചിട്ട ഞാൻ മെല്ലെ ഇറങ്ങി നടന്നു.

* * * *

"ഹോയ്", ഇവിടെന്താ ? ദിവാസ്വപ്നം കാണുകയാണോ ? പൂ കൊണ്ടു തീർന്നോ ?" കൂട്ടുകാരിയുടെ ശബ്ദം കേട്ട് ഞാൻ ഞെട്ടിത്തിരിഞ്ഞു. എന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുതീർക്കാൻ ഒരു കുമ്പാരം ജമന്തിപ്പൂക്കൾ കിടക്കുന്നു. ഞാൻ അതിലേക്ക നിർന്നിമേഷയായി നോക്കി. എന്റെ കൂടെ ഇതന്നു ഈ പൂക്കൾ കോർക്കേണ്ട ആ കിളി, പഞ്ജരം വിട്ട പറന്നുപോയി.

ഒരു കൈ നിറയെ ജമന്തിപ്പൂക്കൾ എന്റെ വിറയ്ക്കുന്ന കൈകളിലെടുത്തു ഞാൻ മെല്ലെ ഇറങ്ങി നടന്നു......

എന്റെ നസ്സുവിന്റെ കുഴിമാടത്തിലേക്ക്......

ഒലിവർ ഗോൾഡ്സ്മിത്തു്

[സി. വേണുഗോപാൽ, ക്ലാസ്സ് I ഇക്കണോമിക്സ്]

'വേക്ഫീൽഡിലെ വികാരി' എന്ന പ്രസിദ്ധ നോവലിന്റെ കർത്താവായ ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെപ്പററി കേട്ടിട്ടില്ലാത്തവർ വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കയില്ല. ആ പ്രതിഭാശാലിയുടെ ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠമായ ജീവിതത്തിലേയ്ക്കു പ്രകാശം വീശുന്നതിനുള്ള ഒരു ഉദ്യമമാണു് ഈ ലേഖനം.

1728 നവംബർ പത്താം തിയതി അയർലണ്ടിലുള്ള ഒരു ഗ്രാമത്തിൽ ഗോൾഡ്സ്മിത്തു് ജനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിതാവായ ചാറത്സ് ഗോൾഡ്സ്മിത്തു് ആ ഗ്രാമത്തിലെ ഒരു പള്ളിയുദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. പിതാവു് ധനകാര്യങ്ങളിൽ പിടിപ്പില്ലാത്ത ഒരാളായിരുന്നതിനാൽ ഒലിവറിന്റെയും, സഹോദരന്മാരുടെയും ബാല്യകാലം കരൊ അരിഷ്ടതയിലാണു കഴിഞ്ഞതു്. ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ ജനനശേഷം, ആ കുടുംബം 'വെസ്റ്റുമിത്തു്' എന്ന പട്ടണത്തിലുള്ള 'ലിസ്സോയ്' എന്ന ഗ്രാമത്തിലേക്കു താമസം മാററി.

പിതാവിന്റെ ആഗ്രഹം, തന്നെപ്പോലെ പുത്രനായ ഒലിവറും പള്ളിയിലെ ഒരുദ്യോഗം സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു. പക്ഷേ അതൊരിക്കലും സാധിച്ചില്ല. ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസം ആറാംവയസ്സിൽതന്നെ ആരംഭിച്ചു. അക്കാലത്തു് മസൂരിബാധയിൽനിന്നു കിട്ടിയ പാടുകൾ ആ ബാലന്റെ മുഖത്തെ ഏറെക്കുറെ വൈരൂപ്യമുള്ളതാക്കിത്തീർത്തു. ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ വിദ്യാലയജീവിതം ഒട്ടുംതന്നെ സന്തോഷപ്രദമായിരുന്നില്ല. സഹപാഠികളെല്ലാം അദ്ദേഹത്തെ കഠിനമായി പരിഹസിക്കുവാൻ തെല്ലും മടി കാണിച്ചിരുന്നില്ല. പക്ഷേ ഇവർ തന്നെ ആ പ്രതിഭാശാലിയെ പില്ക്കാലത്തു് വാനോളം പുകഴ്ത്തിയിട്ടുമുണ്ടു്.

കുട്ടിക്കാലത്തു് ഗോൾഡ്സ്മിത്തു് കവിതയെഴുതുന്നതിൽ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ അക്കാലത്തു് അദ്ദേഹമെഴുതിയിട്ടുള്ള കവിതകളൊന്നും തന്നെ ഇന്നവശേഷിക്കുന്നില്ല. എഴുതിക്കഴിഞ്ഞയുടനെതന്നെ അദ്ദേഹം അതെല്ലാം അഗ്നിക്കിരയാക്കിയത്രെ!

1745-ൽ, തന്റെ പതിനേഴാമത്തെ വയസ്സിൽ ഗോൾഡ്സ്മിത്തു് 'ട്രിനിററി' കോളജിൽ ചേർന്നു. അവിടെ തറ തൂക്കുക, പാത്രം വൃത്തിയാക്കുക മുതലായ താണതരത്തിലുള്ള ജോലികൾ ചെയ്യുന്ന വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് ഫീസ്സൗജന്യമുണ്ടായിരുന്നതിനാൽ നിർദ്ധനനായ ഒലിവറും അക്കൂട്ടത്തിൽ ചേർന്നു് ഫീസ്സു കൊടുക്കേണ്ട ബാദ്ധ്യതയിൽനിന്നും വിമുക്തി നേടി. എങ്കിലും മററു വിദ്യാർത്ഥികളുടെ പരിഹാസശരങ്ങളുടെ കാഠിന്യവും, അദ്ധ്യാപകരുടെ ക്രൂരതയും അദ്ദേഹത്തെ നിരാശനാക്കിത്തീർത്തു. ഒരിക്കൽ സഹപാഠികളുടെ മദ്ധ്യത്തിൽവച്ചു് ക്രൂരനായ ഒരദ്ധ്യാപകന്റെ ഭർത്സനങ്ങൾക്കു പാത്രീഭൂതനായതിൽ പ്രതിഷേധിച്ചു്, തന്റെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം കിട്ടിയ വിലയ്ക്കു് ആർക്കോ കൊടുത്തതിനുശേഷം ഒലിവർ സ്വന്തം വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. എങ്കിലും സ്വസഹോദരന്റെ സാന്ത്വനോക്തികൾക്കു വശംവദനായി അദ്ദേഹം വീണ്ടും കോളജിലേക്കു മടങ്ങുകയാണുണ്ടായതു്.

തന്റെ പത്തൊൻപതാമത്തെ വയസ്സിൽ പിതാവു മരിച്ചതോടുകൂടി ഗോൾഡ്സ്മിത്തു് കേവലം നിരാശ്രയനായിത്തീർന്നു. ഒരു യാചകനു് തെരുവുനീളെ പാടുന്നതിനായി ഗാനങ്ങളെഴുതിക്കൊടുത്തു് അതിൽനിന്നു കിട്ടുന്ന തുച്ഛമായപ്രതിഫലം വാങ്ങിപ്പോലും അദ്ദേഹം അക്കാലത്തു തന്റെ ജീവിതാവശ്യങ്ങൾ നിറവേററിപ്പോന്നു. യാചകൻ ആ പാട്ടുകൾ പാടുന്നതു കേട്ടാനന്ദിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒലിവർ, കോളജിൽനിന്നും രാത്രികാലങ്ങളിൽ ഒളിച്ചുപോകാറുണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഇരുപത്തൊന്നാം വയസ്സിൽ ബി. എ. ഡിഗ്രി സമ്പാദിക്കുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം ട്രിനിററി കോളജിൽത്തന്നെ കഴിച്ചുകൂട്ടി. അതിനുശേഷം നിയമപഠനത്തിനായി ഒരു തുക അമ്മാവൻ കൊടുത്തെങ്കിലും, അതെല്ലാം

ചിട്ടകളിയിലേർപ്പെട്ടും മററും ആ യുവാവ് നശിപ്പിച്ചുകളയുകയാണുണ്ടായതു്.

1775-ൽ ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് നടത്തിയ ഒരു വിദേശസഞ്ചാരം അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവിതത്തിലെ ഒരു സുപ്രധാന സംഭവമാണ്. യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങൾ ഒട്ടു മുക്കാലും അദ്ദേഹം കാൽനടയായി പര്യടനം നടത്തി. ഈ സഞ്ചാരം മൂലം അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ച അറിവും, അനുഭവങ്ങളും തൻെറ സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളെ വളരെയധികം സഹായിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നദ്ദേഹം തന്നെ തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ പല കൃതികൾക്കും പ്രചോദനം നൽകിയതു് ഈ വിദേശസഞ്ചാരമാണ്. 'വേക്ഫീൽഡിലെ വികാരി' എന്ന നോവലിലെ ഒരു കഥാപാത്രമായ ജോർജ്ജ്, തൻെറ യൂറോപ്യൻ യാത്ര വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു് മിക്കവാറും ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് അന്നു നടത്തിയ സഞ്ചാരത്തിൻെറ ഒരു വിവരണംതന്നെയാണ്. ഈ വിദേശസഞ്ചാരത്തിനുശേഷം ഏതാനും കൊല്ലത്തേക്ക് അദ്ദേഹം പല തൊഴിലിലും ഏർപ്പെട്ടു. അക്കാലത്തുതന്നെ ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് സാഹിത്യപ്രവർത്തനങ്ങളിലും ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഉപന്യാസങ്ങൾ, നോവലുകൾ, നാടകങ്ങൾ എന്നിവയുടെ കർത്താവെന്ന നിലയിലും പ്രശസ്തനായ കവിയെന്ന നിലയിലും അക്കാലത്തെ സാഹിത്യകാരന്മാരുടെ ഇടയിൽ അദ്വിതീയമായ ഒരു സ്ഥാനം കരസ്ഥമാക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു.

'ക്രിട്ടിക്കൽ റിവ്യൂ' എന്ന മാസികയിലാണ് ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറ ലേഖനങ്ങൾ ആദ്യമായി പ്രസിദ്ധീകരിച്ചുതുടങ്ങിയതു്. ആദ്യകാലത്തെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ ലേഖനങ്ങളിൽ പലതും ആത്മകഥാപരമായ വർണ്ണനങ്ങളാണ്. ഇക്കാലത്താണ് ഡോക്ടർ ജോൺസൺ, ബോസ്‌വെൽ, ബർക്ക് മുതലായ സാഹിത്യനായകന്മാരുമായി ഗോൾഡ്സ്മിത്ത് പരിചയപ്പെട്ടതു്. ജോൺസൻെറയും, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറയും ആദ്യസന്ദർശനം എന്നായിരുന്നുവെന്നു കൃത്യമായി പറയുക സാദ്ധ്യമല്ല. ജോൺസനു്, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറ വ്യക്തിജീവിതത്തിൽ നല്ലൊരു സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു് ഇരുവരുടെയും കത്തുകളിലൂടെ മനസ്സിലാക്കാം. ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറ ഉററ സുഹൃത്തുക്കളിലൊരാളായിരുന്ന

ഡോക്ടർ ജോൺസൺ എന്നു് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ജീവചരിത്രകാരനായ ബോസ്‌വെൽ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.

ലോകപൗരൻ (Citizen of the world) എന്ന കൃതി, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറ ഉപന്യാസപരമ്പരകളിൽ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഇവയിലധികവും അക്കാലത്തെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ വഴിയാണ് ആദ്യമായി വെളിച്ചം കണ്ടതു്. 'ലോകപൗരൻ' ഒരു നല്ല ഉപന്യാസഗ്രന്ഥത്തിൻെറ ഉത്തമമാതൃകയായി ഇന്നും പരിലസിക്കുകയാണ്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽ അന്നു നിലവിലിരുന്ന സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥയുടെ ദുഷിച്ച വശങ്ങളെക്കുറിച്ച് സുഹൃത്തിനയക്കുന്ന കത്തുകളുടെ രൂപത്തിലാണ് ഇതെഴുതിയിരിക്കുന്നതു്. സൂക്ഷ്മമായി ചിന്തിച്ചാൽ ഈ ചീനക്കാരനിലൂടെ പ്രബന്ധകാരനായ ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞേക്കും. അന്നത്തെ സാമൂഹ്യനീതിയുടെ ഇരുളടഞ്ഞ വശങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്ന ഒരു നിരൂപകനെ ഈ കത്തുകളിലുടനീളം കാണാം.

'സഞ്ചാരി' (Traveller) ഗോൾഡ്സ്മിത്തിൻെറ കവിതകളിൽവച്ചേററവും മെച്ചപ്പെട്ട ഒന്നാണ്. ഡോക്ടർ ജോൺസൻെറ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വമായ പിൻതുണയാണ് ഈ കൃതിയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനു കാരണം. സഹൃദയർ 'സഞ്ചാരി'യെ സഹർഷം സ്വാ

ഗ്രഹം ചെയ്തു. പൊതുജനമദ്ധ്യത്തിൽ വളരെയേറെ കോളിളക്കം സൃഷ്ടിക്കാൻ ആ കൊച്ചുകൃതിക്കു കഴിഞ്ഞു.

'വേക്ക്ഫീൽഡിലെ വികാരി' (Vicar of Wakefield)യാണു് ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ നാമം വിശ്വസാഹിത്യത്തിൽ തങ്കലിപികളിൽ രേഖപ്പെടുത്തുവാൻ ഇടയാക്കിയതു്. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ജനനത്തെക്കുറിച്ചു രസകരമായ ഒരു കഥയുണ്ടു്. ഒരു ദിവസം ഡോക്ടർ ജോൺസനു്, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ ഒരു കത്തു കിട്ടി. പ്രസ്തുത കത്തിൽ, താൻ വീട്ടുവാടക കൊടുക്കാത്തതിനാൽ അറസ്റ്റുചെയ്യപ്പെട്ടിരിക്കയാണെന്നും, ഉടനെ സഹായത്തിനെത്തിച്ചേരണമെന്നും എഴുതിയിരുന്നു. ജോൺസൺ, സ്നേഹിതനു് ഒരു ഗിനി (ഇരുപത്തൊന്നുരൂപ) അയച്ചുകൊടുത്തശേഷം താനൊട്ടു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ, താൻ കൊടുത്ത പണംകൊണ്ടു് ഒരു കുപ്പി വീഞ്ഞു വാങ്ങി കുടിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കയാണു് ഗോൾഡ്സ്മിത്തു്. ജോൺസൺ തന്റെ സ്നേഹിതനെപ്പറഞ്ഞു ശാന്തനാക്കിയശേഷം അദ്ദേഹം, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെ വാറണ്ടിൽനിന്നു് രക്ഷപ്പെടുത്തുവാനുള്ള മാർഗ്ഗമെന്താണെന്നാലോചിച്ചു. അപ്പോഴാണു് 'പൂർത്തി'യായ ഒരു നോവൽ തന്റെ കയ്യിലുണ്ടെന്നു് പറഞ്ഞു് ഗോൾഡ്സ്മിത്തു് ഒരു കയ്യെഴുത്തുപ്രതി ഹാജരാക്കിയതു്. ഡോക്ടർ ജോൺസൻ ഉടനെ പട്ടണത്തിലെ ഒരു പുസ്തകവ്യാപാരിയെ സമീപിച്ചു് പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥം വില്പന നടത്തി, പണം കൊണ്ടുവന്നു കൊടുത്തു് ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെ രക്ഷിക്കയുംചെയ്തു. ആ നോവലാണു് ലോകപ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച 'വേക്ക്ഫീൽഡിലെ വികാരി'. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ പ്രധാന മേന്മ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ സൃഷ്ടിയിൽ ഗ്രന്ഥകർത്താവു കാണിച്ചിട്ടുള്ള ഔചിത്യമാണു്. അപ്രധാനങ്ങളായ കഥാപാത്രങ്ങളെപ്പോലും, തന്റെ പ്രതിപാദനരീതിയിലൂടെ സജീവമാക്കിക്കാണിക്കുന്നതിനു് ഗ്രന്ഥകാരനു കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്.

അവസാനംവരെ ദാരിദ്ര്യം, ഗോൾഡ്സ്മിത്തിനെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞില്ല. ഒരു പെനിയെങ്കിലും കയ്യിലുണ്ടെങ്കിൽ, സ്വന്തം ആവശ്യം ത്യജിച്ചുപോലും അദ്ദേഹം യാചകന്മാരെ സഹായിച്ചിരുന്നു. അവസാനകാലത്തുപോലും സമ്പാദ്യമായി അദ്ദേഹത്തിനു് ഒന്നുംതന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കിട്ടിയ പണം മുഴുവനും എങ്ങനെയെങ്കിലും ചെലവാക്കിയില്ലെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു മനോസുഖമുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള ക്രമരഹിതമായ ജീവിതംമൂലം കടത്തിൽ മുങ്ങി അദ്ദേഹം കഷ്ടപ്പെട്ടു. പ്രസ്തുത ബാദ്ധ്യതകളിൽനിന്നു രക്ഷ നേടുന്നതിനായി തന്റെ ശക്തിയിൽക്കവിഞ്ഞു് ജോലിചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി ആരോഗ്യം ക്ഷയിച്ചു് 1774 മാർച്ചുമാസം നാലാം തീയതി കേവലം നാല്പത്തിയാറുവയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾ അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു. ഗോൾഡ്സ്മിത്തിന്റെ നിര്യാണവാർത്തയറിഞ്ഞു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ പലരും പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. എന്നാൽ അവരിലാരുംതന്നെ മരണശയ്യയിൽവച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചതായോ, മരണാനന്തരം ശവസംസ്കാരകർമ്മത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടതായോ അറിയുന്നില്ല. ഏപ്രിൽ ഒൻപതാം തീയതി ആ സാഹിത്യജേതാവിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ 'ടെമ്പിൾചർച്ച്' ശ്മശാനത്തിൽ അടക്കംചെയ്തു. ക്ലേശഭൂയിഷ്ഠവും, അലസവുമായ ആ ജീവിതം എന്നന്നേക്കുമായി അവസാനിച്ചെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികൾ ഇന്നും അനശ്വരങ്ങളായി സാഹിത്യലോകത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്നു.

ദീപത്തിലേക്ക്

[സീത, ചേന്ദമംഗലം]

തിരെയമ്പലത്താണെങ്കിലും രാഗത്തിൻ
ചെന്തിപ്പൊരികൾ ചിതറിടുമ്പോൾ,
ജ്വാലകൾ നാവുകൾ നീട്ടുമ്പോൾ,
ദീപത്തിൻ
ചുറ്റും വെളിച്ചം തുടിച്ചിടുമ്പോൾ.
ഇക്കരൾക്കമ്പിളിൽ ഉൾവെളിച്ചം വാങ്ങി
നിർവൃതിക്കൊള്ളുവാൻ കൊതിക്കുന്ന ഞാൻ...
ചെന്തിയലരിനെ വാരിപ്പുണരുവാൻ
അന്തരംഗം കൊതി തൂകിടുന്നു.

(എങ്കിലും മണ്ണുപിടിച്ചുള്ള മാതിരി
യെന്തിനീ നാളമുലഞ്ഞിടുന്നു?
പുഞ്ചിരിയുമുതിർത്തിടും വഞ്ചക-
നെഞ്ചകമാണോ? ചതിച്ചിടുമോ?)

ആലിലപോലെ വിറച്ചുയരുന്ന ലോല-
ലോലമിക്കുഞ്ഞിച്ചിറകുരണ്ടും
അവ്യക്ത ഭീതികളുൾനട്ടങ്ങളാ-
യെന്നുള്ളിൽ താളം ചവുട്ടി നില്പൂ.
നിത്യനിരാശ തൻ നീണ്ട നിഴലുകൾ
നിത്യമെൻ കണ്ണുകൾ പൊത്തിടുന്നു.
ആയിരം കൂട്ടുകാർ നിറയടങ്ങിയാ
നെയ് വിളക്കിൽ : ഹാ! പതറുമോ ഞാൻ?

....

എങ്കിലും എന്തിൻ മിടിപ്പുകൾ തേങ്ങുന്നു :-
"എന്തിനമാന്തിപ്പു? പോയ്പ്പതിക്കൂ ......
പ്രേമത്തിൻ ജ്വാലയിലാഹുതി ചെയ്യില്ലേ-
മാനിനും വേദന ഹൃദ്യമല്ലേ?
എൻ ചിത്രസ്വപ്നങ്ങളാകെയാനാളത്തിൽ
വീണെരിഞ്ഞാലെന്തെരിഞ്ഞിടട്ടെ ....
അത്തിവലയത്തിൽ, നിത്യസുഷുപ്തിയിൽ
സത്യസൗന്ദര്യം നുകരില്ലേ ഞാൻ?
നിശ്ചലംനിന്നു ജ്വലിക്കാതെ ചാഞ്ചാടി
നൃത്തം തുടരുന്ന ദീപനാളം!
നിശ്ചലമാനത്തിലെല്ലാം പകരുവാൻ
കൊച്ചുപതംഗത്തിരി തെരുക്കുന്നു?
സ്വച്ഛമാം വാനിൻ്റെയമ്പലമുറ്റത്തു
കാർത്തികാ ദേവിയണിഞ്ഞൊരുങ്ങി.
താലങ്ങളേന്തിയൊരായിരം താരകൾ
താമരക്കൺകളിറുക്കി നില്പൂ.

രാവിൻ്റെ വാർമുടിക്കെട്ടിൻ ചുരുളിൽനി-
ന്നമ്പിളിപ്പൂവൊന്നു പുഞ്ചിരിക്കെ,
വെണ്ണിലാവിൻ മധുമോന്തിക്കുടിച്ചുകൊ-
ണ്ടാമ്പൽപ്പൂവാനന്ദമത്തയാകെ,
നിത്യവും ഇരുൾക്കൂട്ടിലൊളി ചിന്നി
നൃത്തം തുടരുന്ന ദീപനാളം!!
ആനമ്രമാകും ശിരസ്സോടെ സന്ധ്യ, തൻ
സൗവർണ്ണകാന്തിയിലമ്പരക്കെ,
കത്തിജ്ജ്വലിച്ചു പകൽക്കിനാവത്രയും
മങ്ങിപ്പൊലിഞ്ഞതിൽ കൺനിറയെ,
എത്തി നോക്കീടുമാരാവിൻ്റെ മേചക-
വർണ്ണത്തിലുള്ളം പിടഞ്ഞുനില്ലേ,
വെമ്പിക്കിതിക്കുമീ സന്ധ്യ തന്നാൾത്തുടി-
പ്പൊന്നുമോർക്കാതെ പകച്ചു നില്ലേ,
താരോപകന്തിൽത്തൂവെളിച്ചം, തിരി
നീട്ടിയ നീണ്ടവിരലിതേതോ!
(ഉള്ളിക്കളിച്ചു ചിരിച്ചുകൊണ്ടാനാള
മെന്നെക്കളിക്കാൻ വിളിക്കയാണോ?)

....

മിന്നൽപ്പിണരുകൾ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞുകൊ-
ണ്ടെന്നരികിൽ വന്നു കൊഞ്ചിമന്ദം :—
"പോകല്ലെ, വഞ്ചന തേച്ചു തേച്ചാട്ടിച്ചു
പൊട്ടിച്ചിരിയിൽ ഭ്രമിച്ചിടല്ലെ......

ഏതിനോ വീണതൻ തന്ത്രിമൊഴിഞ്ഞു
"ഹാ !
പോകുന്നി, യേഷണി കൂട്ടമിവർ......"

സ്നേഹത്തിൻ ജ്വാലാകുസുമങ്ങൾ ചൂടുവാൻ
മോഹമുണരെ, അടുക്കുന്ന താർ ?
എങ്കിലുമിത്തൂലനസൂയയോ, രാഗിണി
യാമിവൾക്കാവില്ല ഹാ ! സഹിപ്പാൻ.. ...

താളത്തിൽ പൂങ്കിനാക്കളും വിടരാതി ഞാൻ
ഉള്ളിക്കുളിക്കുമാറിപ്പാതിക....
സ്വാന്ത ശരീരത്തിൽ ഇന്നും കത്തിപ്പുകൊ-
ണ്ടതാണം മിന്നാമിനുങ്ങു വന്നു.

ഹൃദ്യമായ് കൊഞ്ചിക്കുഴഞ്ഞുമൊഴി
ഞ്ഞവർ
"പോകല്ലെ നീറിട്ടുഹിച്ചിടം നീ"
ഇല്ല ഞാൻ കേൾക്കില്ല മൽപ്രിയ ദുഃഖണം
തെല്ലുമേയാവില്ല മേ സഹിപ്പാൻ

ഈ ദിവ്യസ്നേഹത്തിൻ മുത്തണിവാകില്ലു-
മാറില്ലെനിക്കപകച്ചു നില്പാൻ.

നിസ്സാരമാം വിലപേശൽ വേണ്ടെന്റെ പ്രിയ
നിർമ്മല ചിത്തമെടുത്തുകൊള്ളൂ......

കണ്ണിലും ചുണ്ടിലുമാത്മ സംതൃപ്തി തൻ
വിൺപൂക്കൾ ചെണ്ടണിഞ്ഞിട്ടുമെങ്കിൽ,
നീറിദ്ദഹിച്ചോട്ടെ ഞാനാകെ യാനീറും
വേദനയെല്ലാമെനിക്കമൃതം
(ഇത്തുണ്ട മാത്രം മധുരിമയുറുന്ന-
താവില്ല ജീവിതം സ്നേഹശൂന്യം !)
നിത്യമെന്നുള്ളിന്റെയുള്ളിലുയരുന്ന
നിത്യസുഷുപ്തിക്കുള്ളാഹ്വാനങ്ങൾ
ഓമൽപ്രതീക്ഷകൾ മുന്നോട്ടു തള്ളുന്ന
കാമ്യമെൻ ലക്ഷ്യത്തിലെത്തുമോ ഞാൻ ?
കഷ്ടം ! ചിറക് കുഴയുന്നവെങ്ങിനെ
യെത്താൻ കഴിയുമെനിക്കവിടെ ?

ദൂരെത്തൻ ജ്വാലയാം കൈ കൊണ്ടു
ദീപമെൻ
ഏതിനോ സ്വാഗതമോതുകയാം......
എത്ര വിചിത്രം, മിഴിയടപ്പു ;
എത്തില്ലേ ?......യെത്തില്ലെ ഞാനവിടെ ?

"ഞാനൊരു കള്ളനെ അന്വേഷിച്ചു നടക്കുകാ."
"ഹോ! എന്താ മോഷണം പോയതു്."
"ഒന്നും മോഷണം പോയിട്ടില്ല. എന്നെ ഒന്നു സഹായിക്കാനാ."

STATE VOLLEY-BALL PLAYERS 1963–'64

(R. to L.): Miss N. V. Mary; Miss C. I. Saramma; Miss Annie Bessy John; and Miss Ramani P. Joseph (Captain).

WOMEN'S HOCKEY TEAM (University Winners)

Sitting (R. to L.): Mr. C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); Ramani P. Joseph; Dr. P. M. Mathai (Principal); Mrs. Anna Mathew (Captain); Miss Bava Mani (Lecturer in Physical Education).

Standing 1st Row (R. to L.): Akkamma Philip; Mini Andrews; Sophiamma Thomas; Elizabeth Isaac; Sally Kuruvilla.

Standing 2nd Row (R. to L.): Sissy P. Mani; John Chinnamma; Elizabeth Mathew; Suseela P. George and Jameela M. M.

WOMEN'S HOCKEY TEAM (University Winners)

COLLEGE BASKET-BALL TEAM 1963–'64

Runners-up in the Trichur Zone Inter Collegiate Tournaments.

WOMEN'S BASKET-BALL TEAM (University Winners)

COLLEGE BASKET-BALL TEAM 1963-'64

Runners-up in the Trichur Zone Inter Collegiate Tournaments.

Sitting (L. to R): Sri C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); Sri T. B. Thomas (President); Dr. P. M. Mathai (Principal); K. V. Abraham (Captain); and V. I. Jacob.

Standing 1st Row (L. to R): P. G. Mathew; K. Jacob John; M. P. Jacob; James V. Cheeran; Itty Philip.

Standing 2nd Row (L. to R): Games Peon; John Nainan Varghese; Henry; C. I. Ittoop; and Games Peon.

WOMEN'S BASKET-BALL TEAM (University Winners)

On the Floor (L. to R): Miss Aleyamma Mathew; Miss M. V. Aishabeevi.

Sitting (L. to R): Shri C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); Miss Daisy Verghese (Captain); Dr. P. M. Mathai (Principal); Miss Sophiamma Thomas; Miss Bava Mani (Lecturer in physical Education).

Standing 1st Row (L. to R): Muhamed (Games boy); Miss Mariamma Korula; Mrs. Rachel Mathew; Miss Mary George; Miss Kusum Annie Abraham; Supren (Games boy).

Standing 2nd Row (L. to R): Miss Elsamma Joseph; Miss Saramma Kurien; Miss Susan Jacob and Miss K. Sumeala.

"സ്പോർട്ട്സ് മേൻ"

[ഭാസി ആർ, ആലുവാ, old Student]

"എൻെറ സാറേ, എനിക്കു് പണ്ടും പലതുമൊന്നുമില്ല; ഇവനൊരു മകൻ മാത്രമേ ഉള്ളു. തിരുവനന്തപുരത്തും, മദ്രാസിലുമൊക്കെ പോയി കയ്യോ കാലോ ഒടിഞ്ഞാൽ പിന്നെ ഞാനെന്തിനു് ജീവിച്ചിരിക്കണം? അവനൊരു സമ്മാനവും കിട്ടി എനിക്കു കാണേണ്ട. എൻെറ കണ്ണടയുംവരെ യാതൊരു കുഴപ്പവും കൂടാതെ എനിക്കവനെ കണ്ടാൽ മതി" ജയലക്ഷ്മിഅമ്മയുടെ ഈ വാക്കുകൾ കേട്ടപ്പോൾ അനേകം യുവജനങ്ങളെ പഠിപ്പിച്ച പ്രൊഫസർ മാധവമേനവനു് ഉത്തരം മുട്ടി. ഉടനെ നയജ്ഞനായ 'ഫിസിക്കൽ ഡയറക്ടർ' മി. സൈമൺ പറഞ്ഞു.

"അമ്മേ, ജയദേവൻ നിങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട മകനാണ്. അതുപോലെ ഞങ്ങളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട വിദ്യാർത്ഥിയുമാണ് ജയദേവൻ ഞങ്ങളുടെ കോളേജിലെ ഒന്നാംനമ്പർ സ്പോർട്ട്സ്മേനും, ജനറൽ ക്യാപ്റ്റനുമാണ്. ഇതെല്ലാം ഏതൊരമ്മയ്ക്കും സന്തോഷകരമായ സംഗതിയല്ലേ?"

ജയലക്ഷ്മിഅമ്മ :—

"എനിക്കും സന്തോഷമാണ്; എങ്കിലും."

പ്രൊ. മാധവമേനോൻ:—

"ജയൻ തനിച്ചല്ല തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു പോകുന്നതു്. സൈമൺ സാറും എട്ടു വിദ്യാർത്ഥികളും ഉണ്ട്. തീർച്ചയായും അവൻ തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചു നടക്കുന്ന സ്പോർട്ട്സിൽ വിജയിച്ചുവരും. അതു് അവനും, നിങ്ങൾക്കും, ഞങ്ങളുടെ കോളേജിനും ഒരു നല്ല പേരായിരിക്കും."

സൈമൺ:—

"പിന്നെ കുഴപ്പമുള്ള സംഗതികൾക്കു് ഞങ്ങൾ ജയനെ കൊണ്ടുപോകുമെന്നാണോ അമ്മ വിചാരിക്കുന്നതു്?"

ജയലക്ഷ്മിഅമ്മ:—

"അയ്യോ! സാറെ, ഞാനങ്ങിനെയൊന്നും വിചാരിച്ചില്ല. നിങ്ങളൊക്കെക്കൂടിത്തന്നെ അവനെ ഒരു നിലയിൽ എത്തിക്കണമെന്നാണ് എൻെറ ആശ. പിന്നെ: താഴെവച്ചാൽ ഉറുമ്പരിക്കും, തലയിൽവച്ചാൽ പേനരിക്കും എന്നു പറഞ്ഞപോലെയാണ് ഞാനവനെ വളർത്തിയതു്. ഇനി സാറന്മാർ അവനെ എവിടെ വേണമെങ്കിലും കൊണ്ടുപൊയ്ക്കോളു; എനിക്കു സമ്മതംതന്നെ"

അപ്പോഴേക്കും പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു് രണ്ടു ഗ്ലാസ്സ് കാപ്പി കൊണ്ടുവന്നു് ജയൻ തൻെറ ഗുരുക്കന്മാരുടെ സമീപം വച്ചു. പ്രൊഫസർ മാധവമേനവനും, സൈമൺസാറും കാപ്പി കുടിച്ചു് ഏതാനും മിനിറ്റുകൾകൂടി സംസാരിച്ചശേഷം എഴുന്നേററു. ജയൻെറ അടുത്തുചെന്നു് സൈമൺ സാർ പറഞ്ഞു. "അപ്പോൾ മി. ജയൻ, അമ്മ പൂർണ്ണസമ്മതം തന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇനി നാളെ രാവിലെ 11 മണിക്കു് കോളേജിലെത്തണം. ഊണുകഴിച്ചു് ഒരുമണിക്കു് നമുക്കു് റയിൽവേസ്റ്റേഷനിൽ എത്തണം, മനസ്സിലായോ?"

ജയൻ "ശരി സാർ. ഞാൻ 11 മണിക്കു് മുൻപുതന്നെ വരും"

പ്രൊഫസർ മേനവനും, സൈമൺസാറും ജയലക്ഷ്മിഅമ്മയോടു് യാത്രയും പറഞ്ഞിറങ്ങി. ജയൻ കുറെ വഴി തൻെറ ഗുരുക്കന്മാരെ അനുഗമിച്ചു.

ജയദേവൻ, ജയലക്ഷ്മിഅമ്മയുടെ ഏകപുത്രനാണ്. അവനെ ഒൻപതുമാസം ഗർഭമായിരിക്കുമ്പോൾ അവൻെറ പിതാവു് മരിച്ചു. സാമാന്യം സുഖമായി ജീവിക്കുവാനുള്ള സ്വത്തു് ജയൻെറ അമ്മയുടെ പേരിൽ ഉണ്ടെങ്കിലും മകനെ കോളേജിലയച്ചു പഠിപ്പിക്കത്തക്ക സ്ഥിതി അവർക്കില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ, മകനെ ഒരു ബിരുദധാരിയാക്കണമെന്നായിരുന്നു ആ സാധ്വിയുടെ ഏകാഭിലാഷം. തന്മൂലം കുറെയെല്ലാം ത്യാ

ഗനഷ്ടങ്ങൾ സഹിച്ചു് അവർ മകനെ കോളേജിലയച്ചു പഠിപ്പിച്ചു വന്നു. അടുത്തുതന്നെ ഒരു ഒന്നാംകിട കോളേജ് ഉണ്ടായിരുന്നതു് അവർക്കു് വളരെ ആശ്വാസകരമായിരുന്നു.

ബാല്യപ്രായംമുതൽ ജയൻ കളികളിൽ വളരെ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചുവന്നു. സ്കൂളിൽ പഠിക്കുമ്പോൾ അവൻ അമ്മയെ അറിയിക്കാതെ കളികളിലും മത്സരങ്ങളിലും മററും പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. അമ്മയറിഞ്ഞാൽ സമ്മതിക്കുകയില്ലെന്നു് അവനറിയാം. മത്സരങ്ങളിൽ വിജയിച്ചു സമ്മാനം കൊണ്ടുവന്നു് അമ്മയുടെ കയ്യിൽ കൊടുക്കുമ്പോഴാണു് അവർ വിവരം അറിയുക. ആദ്യം ജയലക്ഷ്മിയമ്മ മകനെ ശാസിച്ചുനോക്കി. എന്നാൽ മകൻ കളികന്നും വിടുന്നില്ലെന്നു് കണ്ടു് അവർ, "കളിക്കുമ്പോഴും മററും വളരെ സൂക്ഷിക്കണം മോനേ" എന്നും പറഞ്ഞു് അവനെ ഉപദേശിച്ചു. പത്താം ക്ലാസ്സു് പരീക്ഷയിൽ നല്ല മാർക്കോടുകൂടി ജയിച്ച ജയനു് വീടിനടുത്തുള്ള പ്രസിദ്ധപ്പെട്ട ആ കോളേജിൽ പ്രവേശനം ലഭിച്ചു. കോളേജിൽവച്ചു്, സ്പോർട്ട്സിൽ ജയനുണ്ടായിരുന്ന അഭിരുചി ഫിസിക്കൽ ഡയറക്ടർ സൈമൺ സാറിൻെറ ശ്രദ്ധയിൽ പതിയാൻ അധിക ദിവസം വേണ്ടിവന്നില്ല. അദ്ദേഹം അവനു് ശരിയായ പരിശീലനവും പ്രോത്സാഹനവും കൊടുത്തു. അങ്ങനെ ജയൻ ഫൈനൽ ബി. എസ്സ്സി. ക്ലാസ്സിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും കോളേജിലെ പ്രമുഖ സ്പോർട്ട്സ്മേനായിത്തീർന്നു. ആ വർഷം കോളേജിലെ ജനറൽ ക്യാപ്ററനായി സഹപാഠികൾ ജയദേവനെയാണു് തിരഞ്ഞെടുത്തതു്. കഴിഞ്ഞ വർഷം രണ്ടു പുതിയ റിക്കാർഡുകൾ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടു് ജയൻ 'കോളേജ് ചാമ്പ്യൻ' കപ്പ് നേടി. അദ്ധ്യാപകരേയും വിദ്യാർത്ഥിനീവിദ്യാർത്ഥികളെയും ഇതൊന്നുപോലെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. എല്ലാവരും ജയനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. കോളേജിൽ എന്തു് ആഘോഷങ്ങൾ ഉണ്ടായാലും അതിൻെറ മുൻപിൽ ജയനെ കാണാം. പെൺകുട്ടികൾ ജയനെ കാണുമ്പോൾ ഒന്നു പുഞ്ചിരിക്കാതെയോ, എന്തെങ്കിലും ഒരു വാക്കു സംസാരിക്കാതെയോ കടന്നുപോകാറില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ 'ജയൻ ഒരു നാണംകുണുങ്ങി'യാണു്.

പതിവുപോലെ ആ വർഷത്തെ 'ഇൻറർ കോളേജിയററ് സ്പോർട്ട്സ്മീററ്' അടുത്തുവന്നു. സൈമൺ സാർ തൻെറ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു് നല്ല കോച്ചിംഗ് കൊടുത്തു. എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്തേക്കു് സ്പോർട്ട്സിനു പോകുവാൻ ജയൻ തൻ്റെ അമ്മയോടു അനുവാദം ചോദിച്ചപ്പോൾ അവരതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. "എൻെറ മോൻ തിരുവനന്തപുരത്തൊന്നും പോയി കളിക്കാൻ വളർന്നിട്ടില്ല. അതാകട്ടെ; അന്നേരം ഞാൻ വിടാം" എന്നായിരുന്നു ജയലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ മറുപടി. ജയൻ പല സമാധാനങ്ങളും പറഞ്ഞുനോക്കിയെങ്കിലും ഫലമുണ്ടായില്ല. ഒടുവിൽ വിവരം അവൻ സൈമൺസാറിനെ അറിയിച്ചു. ജയനെ കൂടാതെ 'ടീം' കൊണ്ടുപോയാൽ അതുകൊണ്ടു് പറയത്തക്ക ഗുണമൊന്നും ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു് പരിചയസമ്പന്നനായ അദ്ദേഹത്തിനറിയാം. തന്മൂലം അദ്ദേഹത്തിനും വിഷാദംതോന്നി. തുടർച്ചയായ 'ഡിസ്ട്രിക്ട് സോണിൽ' കോളേജിനു് ഏററവും കൂടുതൽ പോയിൻറുകൾ കിട്ടുവാൻ കാരണം ജയനാണെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് നല്ലപോലെ അറിയാം. ഒടുവിൽ സൈമൺ സാർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അടുത്ത സുഹൃത്തുകൂടിയായ പ്രൊഫസർ മാധവമേനവൻെറ ഉപദേശം ആരാഞ്ഞു. അതിൻെറ ഫലമായി, പിറേറദിവസത്തെ തങ്ങളുടെ സായാഹ്നസവാരി ജയൻെറ വീട്ടിലേക്കാകാം എന്നവർ തീരുമാനിച്ചു. അങ്ങനെ ജയലക്ഷ്മിയമ്മയുടെ അനുവാദവും കിട്ടി. പിറേറദിവസം ജയനും കൂട്ടുകാരും സൈമൺസാറുമൊന്നിച്ചു് തലസ്ഥാനനഗരിയിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു.

തലസ്ഥാനനഗരിയിൽവച്ചു് കേരളത്തിലെ വിവിധ കോളേജുകൾ തമ്മിൽ നടന്ന വാശിയേറിയ സ്പോർട്ട്സ് മത്സരത്തിൽ ആലുവാകോളേജിനു് 'പതിമൂന്നു പോയിൻറു'കൾ കിട്ടി—ജയദേവനു് രണ്ടു് 'ഫസ്റ്റ് പ്രൈസും', കൂട്ടുകാരിൽ ഒരാളായ ജയിംസിനു് ഒരു 'സെക്കൻഡ്പ്രൈസും'. "ഞാൻ പ്രതീക്ഷിച്ചത്ര 'പോയിൻറു്സ്' കിട്ടിയില്ലെങ്കിലും നമുക്കു് അഭിമാനിക്കുവാൻ വകയുണ്ടു്"— എന്നാണു് സൈമൺ സാർ പിന്നീടു് പറ

ത്തു്. കോളേജിൽ തിരിച്ചെത്തിയ ഉടൻ അവർ പ്രിൻസിപ്പാളിന്റെ മുറിയിൽ ചെന്നു് തങ്ങളുടെ വിജയവാർത്ത അദ്ദേഹത്തെ ധരിപ്പിച്ചു. പ്രിൻസിപ്പാൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്തം പേരിലും, കോളേജിന്റെ പേരിലും അവരെ അഭിനന്ദിച്ചു. സെബാസ്റ്റ്യന്റെയും, ജയന്റെയും കൈകൾ പിടിച്ചു കുലുക്കി.

* * * * *

ജയൻ കോളേജ് വിട്ടിട്ടു് നാലുവർഷം കഴിഞ്ഞു. പഠിക്കുന്ന കാലത്തു് ഒരു പോലീസ് ഇൻസ്പെക്ടറായിത്തീരണം എന്നായിരുന്നു അവന്റെ ആഗ്രഹം. മാത്രമല്ല, കൂട്ടുകാർ പലരും അപ്രകാരമുള്ള ഒരു ജോലിയായിരിക്കും അവനു് കിട്ടുന്നതു് എന്നു് ആശംസിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ജയൻ തന്റെ പ്രധാന വിഷയമായ 'ഫിസിക്സി'നു് മൂന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യമേ പാസ്സായുള്ളു. പരീക്ഷയ്ക്കു് നല്ലപോലെ പഠിച്ചെങ്കിലും ആദ്യത്തെ പ്രാവശ്യം അവനു് ഫിസിക്സിൽ ആദ്യത്തെ രണ്ടു പേപ്പർ മാത്രമേ എഴുതുവാൻ സാധിച്ചുള്ളു. അപ്പോഴേക്കും സുഖമില്ലാതായി. പിന്നീടു് മൂന്നാം പ്രാവശ്യമേ വിജയദേവത ജയനെ അനുഗ്രഹിച്ചുള്ളു. അതു് അവന്റെ ഭാവിയെത്തന്നെ രൂപാന്തരപ്പെടുത്തി.

ഇന്നു് ജയൻ ഇലക്ട്രിസിറ്റി ഡിപ്പാർട്ടുമെന്റിൽ ഒരു ക്ലാർക്കാണു്. തന്റെ പ്രതീക്ഷയ്ക്കും സുഹൃത്തുക്കളുടെ ആശംസകൾക്കും എതിരായി ഈ ജോലിക്കു പോകുവാൻ ജയനു് വളരെ വിഷമമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇനിയും കുടുംബകാര്യം നോക്കേണ്ടതു് തന്റെ കടമയായി അവനു് തോന്നി. അതിനാൽ കൂടുതൽ പഠിക്കുവാനോ, മറ്റു ജോലിക്കായി ശ്രമിക്കാനോ വിചാരിക്കാതെ അവൻ ക്ലാർക്കിന്റെ ജോലി സ്വീകരിച്ചു. അതിൽ ഇരുന്നു് മറ്റു വല്ലതിനും ശ്രമിക്കാം എന്നവൻ ആശിച്ചു. സ്വമാതാവിന്റെ ഇഷ്ടത്തിനു് വിപരീതമായി കേരളം വിട്ടു് വെളിയിൽ പോകുവാൻ, അവൻ ആഗ്രഹിച്ചുവെങ്കിലും, അതിനു് തയ്യാറായില്ല. എന്നാൽ കേരളത്തിൽ ഒരാൾക്കു് അവന്റെ പരീക്ഷായോഗ്യതയനുസരിച്ചുള്ള ഉദ്യോഗം കിട്ടുന്നതു് എന്നു് ജയനു് അധികം താമസിയാതെ മനസ്സിലായി. ശുപാർശ ചെയ്യുവാൻ പററിയ 'ദിവ്യനും', വേണ്ടത്ര പണവും ഇല്ലാതെ നല്ല ഉദ്യോഗം കിട്ടുവാൻ ഈ നാട്ടിൽ സാദ്ധ്യമല്ല; പ്രത്യേകിച്ചും ഒരു ക്ലാസ്സില്ലാതെ പാസ്സാകുന്നവനു്. കളികളുടെയും, സ്പോർട്ട്സിന്റെയും സർട്ടിഫിക്കററുകൾ സ്വയം നോക്കി നെടുവീർപ്പിടാനല്ലാതെ, മറെറാന്നിനും ഉപകരിക്കുകയില്ല! ആർക്കും അതു് കാണുകയും വേണ്ട. കമ്പനികളിൽ ഉദ്യോഗത്തിനപേക്ഷിച്ചാൽ ഫലമില്ല. ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് ഉള്ളവൻ ചെന്നാൽ "ഞങ്ങൾക്കു് ഡിസ്റ്റിംക്ഷൻ ഉള്ളയാൾ വേണം" എന്നാണു് മറുപടി. സെക്കണ്ടു് ക്ലാസ്സുള്ളവൻ അതേസ്ഥലത്തു ചെന്നാൽ "ഫസ്റ്റ്ക്ലാസ്സ് ഉണ്ടെങ്കിൽ തരാം" എന്നാകും! എന്നാൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്ന 'യജമാനന്മാർ' പരീക്ഷായോഗ്യതകൾപോലും ഇല്ലാത്തവരെ നിയമിക്കും. കാരണം, അവർക്ക 'വലിയവൻ' മാരുടെ ശുപാർശ കാണും: അല്ലെങ്കിൽ നിയമന ഉദ്യോഗസ്ഥനെ 'രഹസ്യമായി' കാലേകൂട്ടി കണ്ടിരിക്കും. എന്തിനു്! പണവും പ്രതാപവും ഉള്ളവനു മാത്രമേ ഇക്കാലത്തു് രക്ഷയുള്ളു എന്നതാണു് സത്യം.

മറ്റു ഗത്യന്തരമൊന്നുമില്ലാതെ ജയൻ നിത്യവും ഓഫീസിൽ ഹാജരായി ജോലി ചെയ്തു. "ഓ, വലിയ കോളേജു ചാമ്പ്യനൊക്കെയാണു്. ഇപ്പോൾ ഗുമസ്തപണിക്ക പോകയാണു്"—എന്നു് അയൽപക്കത്തെ ചില തൊഴിലില്ലാസംഘക്കാർ പീടികത്തിണ്ണയിൽ നിന്നു് പരിഹസിക്കുന്നതു് ചില ദിവസം അവൻ കേൾക്കാറുണ്ടു്. അന്നേരം, 'എങ്കിലും നിന്നിലും ഭേദമാണെടാ' എന്നു് പറയുവാൻ അവനു് തോന്നാറുണ്ടു്. പക്ഷേ പറയാറില്ല. പറഞ്ഞാൽ അക്കൂട്ടരോടു് ജയിക്കുകയില്ലെന്നവനറിയാം.

ഓഫീസിൽ അക്കൗണ്ട് ബ്രാഞ്ചിൽ ജയനൊഴിച്ചുള്ളവരെല്ലാം പത്താംക്ലാസ്സുകാരാണു്. ചിലപ്പോൾ ഹെഡ്ക്ലാർക്ക് ഇംഗ്ലീഷിൽ ചില സംശയങ്ങൾ തീർക്കുവാൻ ബി. എസ്സ്സിക്കാരനായ ജയനെ പതുക്കെ വിളിക്കും. എന്നാൽ ജയനെഴുതിയ ഒരു ഡ്രാഫ്റ്റിനെങ്കിലും ചില ഭേദഗതികൾ വരുത്താതെ അദ്ദേഹം അതു് ടൈപ്പ്‌ സെ

ക്ഷനിലേക്ക് വിടുകയില്ല. അക്കൗണ്ട് ബ്രാഞ്ചിൽ ഭൂരിപക്ഷം, നമ്മുടെ നാട്ടിലേതു പോലെ, വനിതകൾക്കുതന്നെയാണ്. ഒരു ദിവസം ഉച്ചയ്ക്ക് പെൺമണികളുടെ 'നാട്ടുവിശേഷ കോൺഫറൻസ്' യാദൃച്ഛികമായി ജയൻ കേട്ടു അവൻ ലജ്ജിച്ചുപോയി. ഒരു വനിതാഗ്രമണി പറയുകയാണ്:— "ഹൗ, ഒരു ബി. എസ്സ്സി.ക്കാരൻ! കോളേജുചാമ്പ്യൻ! എന്തൊരു ഭാവമാണപ്പാ!"

'എന്നിട്ടെന്താണ്? 'ഡസ്പാച്ചും' 'മിസിലേനിയസ്സും' അല്ലേ പണി!'- അല്പം കൊങ്കണ്ണുള്ള അംബുജാക്ഷിക്കുട്ടി മററുള്ളവരെ ആശ്വസിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിക്കുകയാണ്.

'എന്തിനാണ് വെറുതെ അങ്ങേരെപ്പററി അതുമിതും പറയുന്നത്? നല്ലൊരു മനുഷ്യൻ. ആരോടും യാതൊരു ബഹളത്തിനും, കളിയാക്കലിനും പോകുന്നില്ല'- ലേഡി ഡ്രാഫ്റ്റ്സ്മേൻ സിസിലി ഒരു തടസ്സവാദമുന്നയിച്ചു.

'ഉം, വേഷമൊക്കെ കയ്യിലിരിക്കട്ടെ. തനിക്കെന്താ ഞങ്ങൾ വല്ലതും പറയുന്നതിന്?" എന്നായി ഒന്നാമത്തവൾ. പിന്നീട് കൂടുതൽ കേൾക്കുവാൻ ജയൻ അവിടെ നിന്നില്ല. തൽക്ഷണം മറെറാരു മുറിയിലേക്കു പോയി.

ഒരു ദിവസം വൈകിട്ട് നാലുമണി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എല്ലാവരും പ്രധാന ഹാളിലേക്കു വന്നു. ഓഫീസർ വന്നു പോയിക്കഴിഞ്ഞാൽ അപ്രകാരം പതിവുള്ളതാണ്. അനന്തരം അഞ്ചുമണിവരെ വർത്തമാനങ്ങൾ പറയുകയാണ് പതിവ്. പെട്ടെന്നു പാൻറും, സ്ളാക്കും ധരിച്ച ഒരു യുവാവ് ഹെഡ്ക്ലാർക്കോടുകൂടി ഓഫീസിലേക്കു കയറിവന്നു. വന്നപാടേ അദ്ദേഹത്തിൻെറ നോട്ടം ജയൻെറ മുഖത്താണ് പതിഞ്ഞതു്. അദ്ദേഹത്തിൻെറ മുഖത്തു് സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ട് ജയൻ കസേരയിൽനിന്നെഴുന്നേററു. "ജയാ..." എന്നും പറഞ്ഞു് ആഗതൻ മുൻപോട്ടു നീങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾക്കകം അവർ ആലിംഗനബദ്ധരായി.

ജയൻ സ്നേഹിതനെ ഉപചരിച്ചിരുത്തി. അനന്തരം, ജയനെ ഒന്നുകൂടി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിയിട്ട് സ്നേഹിതനോട് ചോദിച്ചു:- 'ജയാ, നിനക്കിവിടെയാണോ ജോലി? കോളേജ് വിട്ടശേഷം നമ്മൾ ഇന്നല്ലേ കാണുന്നതു?"

ജയൻ:- 'അതേ; കോളേജ്‌വിട്ട് ആറേഴു മാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്കിവിടെ ജോലികിട്ടി, എൽ. ഡി. ക്ലാർക്കായിട്ട്.'

അതുപറഞ്ഞപ്പോൾ ജയൻെറ മുഖം വിളറിയിരുന്നു.

ജയൻ:- 'പിന്നെ, ഗോപാ, നീയിപ്പോൾ എവിടെ നിന്നു വരുന്നു? എന്തുണ്ട് വിശേഷം?'

ആഗതൻ:- 'അയാം വെരി സോറി. അതൊന്നും പറയാൻ ഞാൻ വിട്ടുപോയി. എന്നെ ജൂണിയർ എൻജിനീയരായിട്ട് ഇങ്ങോട്ടു പോസ്റ്റു ചെയ്തിരിക്കുകയാണ്. ഞാനിപ്പോൾ ഡിവിഷൻ ഓഫീസിൽനിന്നും വരികയാണ്.'

ജയൻ:- 'ഐ സീ വളരെ സന്തോഷം.'

അനന്തരം ജയൻ സ്നേഹിതനെ മററുള്ളവർക്ക് പരിചയപ്പെടുത്തി— "ഇദ്ദേഹം മി. ഗോപകുമാർ. ഞങ്ങൾ കോളേജിൽ സഹപാഠികളും, വളരെ അടുത്ത കൂട്ടുകാരുമായിരുന്നു." ജയൻ എല്ലാവരേയും ഗോപകുമാറിനും പരിചയപ്പെടുത്തിക്കൊടുത്തു.

"ഓഫീസർ സ്വല്പം മുൻപ് പോയല്ലോ. ഇനി താമസസ്ഥലത്തു ചെന്നു കാണുകയാണ് നല്ലത്. എന്നാൽ ഇന്നുതന്നെ ഡ്യൂട്ടിയിൽ പ്രവേശിക്കാം"- ഹെഡ്ക്ലാർക്ക് ഉപദേശിച്ചു.

"എങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഞാൻ അവിടെ പോയി കാണാം. ജയാ, നിനക്കും എൻെറ കൂടെ വരുവാൻ പാടില്ലേ?" എന്നു പറഞ്ഞു് ഗോപകുമാർ എഴുന്നേററു. ജയൻ ഹെഡ്ക്ലാർക്കിൻെറ മുഖത്തേക്ക് ഒന്നു നോക്കി. അദ്ദേഹം മുഖഭാവംകൊണ്ട് പോകുവാൻ അനുവാദം കൊടുത്തു. എല്ലാവരേയും തൊഴുതുകൊണ്ട് ഗോപകുമാർ മുറിയിൽനിന്നിറങ്ങി, പുറകിലായി ജയനും. അവർ പരസ്പരം തോളിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പുറത്തേക്കു നടന്നു. അവർ കണ്ണിൽ നിന്നു മറയുവോളം ഓഫീസിലുള്ളവർ അവരെ നോക്കിക്കൊണ്ടു നിന്നു.

FOOTBALL TEAM OF THE YEAR 1963–'64

Runners-up in the Trichur Zone Inter Collegiate Tournaments.

Sitting (L. to R): Sri C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); K. J. Paul (Captain); Dr. P. M. Mathai (Principal); Thomas John; and Sri C. T. Benjamin (President).

Standing 1st Row (L. to R): (Games Peon); Sashidaran; Thomas Verghese; Boobily; John; John Thayal and (Games Peon).
2nd Row (L. to R): Thomas Alexander; Skaria; Muraly; Hameed and Bashir.

COLLEGE CRICKET TEAM (1963–'64)

Sitting (L. to R): M/s. C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); K. Sasidharan Nair; Dr. P. M. Mathai (Principal); T. G. George (Captain); David Jayakar Daniel (President).

Standing 1st Row (L. to R): M/s. Joseph Philip; Boobily Oommen; K. Venugopala Das; Muralidharan Nair; A. J. Abraham

Standing 2nd Row (L. to R): M/s. Mammed (Games boy); K. V. Abraham; Rama Iyer; Mohanachandran Nair; K. Viswanathan; Supren (Games boy).

FOOT-BALL TEAM OF THE YEAR 1963-'64

Runners-up in the Trichur Zone Inter Collegiate Tournaments.

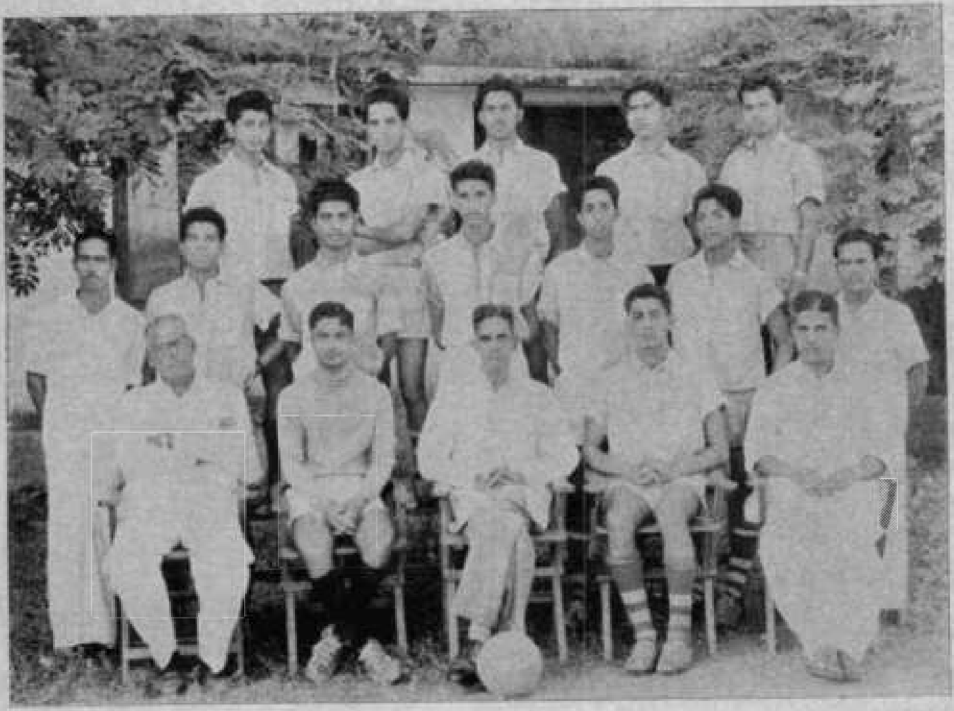

COLLEGE CRICKET TEAM (1963-'64)

STUDENTS OF CLASS III ECONOMICS

STUDENTS OF CLASS III ECONOMICS

Sitting (L. to R): M/s. M. E. Elias; P. K. Sachidanandan; J. A. Muhammed; T. S. Raman Nair; A. K. Baby; Dr. P. M. Mathai (Principal); M. V. Kurien; K. V. Abraham; Rev. A. A. Pylee; C. T. Benjamin; K. A. Muhammed.

Standing 1st Row (L. to R): Mr. V. Mathew; Miss C. P. Omana Devi; Mrs. Gracy Mathew; Miss N. Saraswathi; N. Lakshmikutty; M. V. Aisha Beevi; Mathilda Daisy D' Rose; P. Lalithambika; Mrs. C. G. Thankamma; Mr. A. P. Mathew.

Standing 2nd Row (L. to R): M/s. K. G. Divakaran Pillai; P. M. Ebrahim; P. C. Kunjumon; M. J. Philip; M. P. Jacob; P. J. Augustin; P. A. Moorthy; V. A. Moorthy; K. A. Cherian; C. I. Ittoop; N. Sreenivasan.

ഗോളാന്തരയാത്ര—ചില മൗലിക പ്രശ്നങ്ങൾ

[P. BALAKRISHNAN, *Class i Physics*]

നിങ്ങൾ വിമാനത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചിട്ടുണ്ടോ ? എന്തൊരു രസം. അല്ലേ ? പക്ഷെ ആ തരത്തിലുള്ള സുഖകാംക്ഷയോടു കൂടി ഗോളാന്തര യാത്രയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടാലുണ്ടല്ലോ, കടുത്ത നിരാശയായിരിക്കും ഫലം. കാരണം എന്താണെന്നല്ലേ ? എണ്ണമററ പ്രതിബന്ധങ്ങളാണു ഈ യാത്രയിൽ മനുഷ്യനഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നതു്. എന്തൊക്കെയാണാ പ്രതിബന്ധങ്ങൾ ? നമുക്കു ചിലതെല്ലാം പരിശോധിച്ചു നോക്കാം.

മനുഷ്യൻ അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു ഒരു പരിധിവിട്ടുയരുമ്പോൾ അവൻെറ സുബോധം അല്പസമയത്തേക്കു (ഏകദേശം 3 മിനിററു) നശിക്കുന്നു. കൂടുതൽ ഉയരുംതോറും ഈ അബോധാവസ്ഥയുടെ ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞു കുറഞ്ഞു വരും. പ്രത്യേകം സജ്ജീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ഓക്സിജൻ തക്ക സമയത്തു കൊടുത്താൽ മാത്രമേ അയാളുടെ ജീവൻ രക്ഷപ്പെടുകയുള്ളൂ.

മുകളിലേക്കു പോകുന്തോറും അന്തരീക്ഷമർദ്ദം കുറയുന്നുവെന്നു നമുക്കറിയാമല്ലോ. ചുററുപാടുമുള്ള മർദ്ദം കുറയുമ്പോൾ ശരീരത്തിനകത്തുള്ള വാതകവും രക്തവും വികസിക്കുന്നു. ഇതിൻെറ പരിണതഫലം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. 20 കി. മി. ഉയരത്തിൽവച്ചു 35 °C-ൽ ജലം തിളയ്ക്കും. എന്നാൽ അതേ ഉയരത്തിൽവച്ചു രക്തവും തിളയ്ക്കാനാരംഭിക്കും. ഫലമോ ?

ഇതിൽനിന്നും സിദ്ധിക്കുന്നതെന്താണ് ? മർദ്ദം ക്രമീകരിച്ചിട്ടുള്ള വായുനിബദ്ധമായ ഒരു ക്യാബിനിൽ മാത്രമേ മനുഷ്യനു് ബഹിരാകാശത്തേയ്ക്കു ഉയരാൻ കഴിയൂ. ഇതിനും പുറമേ ഒരു പ്രത്യേക തരം ഉടുപ്പും (Space suit) അയാൾ ധരിച്ചിരിക്കണം. നീണ്ട യാത്രകൾ നടത്തുമ്പോൾ ക്യാബിൻ എയർ കണ്ടീഷൻ ചെയ്തതായിരിക്കണം.

ഭാരമില്ലാത്ത അവസ്ഥ (weight lessness) യാണ് ബഹിരാകാശ യാത്രികനു് ആദ്യമായി അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടി വരുന്നതു്. ഒരു പ്രശ്നമെന്നതിനേക്കാളേറെ ഇതു " അസുഖകരമായ ഒരു അനുഭവം ' മാത്രമാണ്. ഭാരമില്ലാത്ത അവസ്ഥയിൽ ജീവിക്കുവാനുള്ള പരിശീലനം ഭൂമിയിൽ വച്ചു തന്നെ യാത്രക്കാരനു നല്കുകയാണെങ്കിൽ ഈ പ്രശ്നം എളുപ്പത്തിൽ പരിഹരിക്കാം. സോവിയററു ബഹിരാകാശചാരികൾക്കു വാഹനത്തിനകത്തു് പൊന്തിക്കിടന്നുകൊണ്ടു് അവരുടെ കൃത്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. പൂർണ്ണമായ പരിശീലനം നിമിത്തം അല്പംപോലും അസുഖം ഭാരമില്ലായ്മയിൽനിന്നും അവർക്കുണ്ടായില്ല.

രണ്ടാമത്തെ റഷ്യൻ ബഹിരാകാശയാത്രികനായ ടിറ്റോവിനു ഭാരമില്ലായ്മയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ 'കീഴ്മേൽ മറിഞ്ഞു പറക്കുന്ന അനുഭവ'മുണ്ടായതായി റിപ്പോർട്ടു

"ഇന്നിവർ തമ്മിൽ കാണുന്ന സ്നേഹം നാളെ മുതൽ ഉണ്ടാകുമോ...?" ഹെഡ്ക്ലാർക്കു് ആരോടെന്നില്ലാതെ ചോദിച്ചു. അതിനു മറുപടി എന്നോണം ആലുവാപ്പുഴയിലെ കുഞ്ഞലകളെ ചുംബിച്ചുകൊണ്ടു വന്ന ഒരിളംകാററു് അവരെ തലോടിക്കൊണ്ടു് കടന്നുപോയി.

ചെയ്യപ്പെടുന്നു. പൂർണ്ണമായ പരിശീലനം കൊണ്ടു ചെറിയ ചെറിയ ബഹിരാകാശ യാത്രാവേളകളിൽ ഭാരമില്ലായ്മയെ ജയിക്കാം. എന്നാൽ ഗോളാന്തരങ്ങളിലേക്കുള്ള നീണ്ട നീണ്ട യാത്രകളിലോ ? കടൽച്ചൊരുക്ക് (nausea) തലചുറ്റൽ (dizziness), ദിഗ്ഭ്രംശം (dis-orientation) മുതലായ രോഗങ്ങൾക്ക് ഇതു കാരണമാകുമെന്നു ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർ ഭയപ്പെടുന്നു. പ്രതിവിധിയായി ക്യാബിനകത്തു കൃത്രിമമായ ആകർഷണം ഉണ്ടാക്കാൻ നമുക്കു കഴിയും.

ഗോളാന്തര യാത്രികനു ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കുന്ന ഒരു വൻപ്രശ്നമാണ് റേഡിയേഷൻ (Radiation) സാധാരണയായി കോസ്മിക്‌രശ്മികളും (Cosmic rays) ഭൂമിയുടെ റേഡിയേഷൻ വലയവും (radiation belt) സൂര്യനുമാണ് റേഡിയേഷൻ ഉണ്ടാക്കുന്നതു. സാധാരണ റേഡിയേഷനെതിരെ സംരക്ഷണം നല്കാൻ നമുക്കിന്നു കഴിയും. എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ സൂര്യനിൽ ചില ആളിക്കത്തലുകൾ നടക്കാറുണ്ട്. ഇതു് ശൂന്യാകാശത്തിന്റെ വിദൂരകോണുകളിൽപോലും ശക്തിയേറിയ റേഡിയേഷൻ ഉണ്ടാക്കുന്നു. സൂര്യനിൽ നിന്നെത്തുന്ന ഹൈഡ്രജന്റെ പ്രോട്ടോണുകൾ വാഹനത്തിന്റെ പുറഭാഗം തുളച്ചു അപകടങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാം. അൾട്രാവൈലറ്റ് റേഡിയേഷനേപ്പോലും തടഞ്ഞു നിർത്തുന്ന സ്പെയിസ്‌വാഹനത്തിന്റെ പുറം ഭിത്തി ഇക്കാര്യത്തിൽ നിസ്സഹായാവസ്ഥയിലാണ്.

എന്നാൽ ഇത്തരം അപകടങ്ങളെപ്പറ്റി അല്പം മുമ്പു ബഹിരാകാശചാരികൾക്കു മുന്നറിയിപ്പു നല്കാൻ കഴിയും. സൂര്യനിലെ ശക്തിയേറിയ കാന്തമണ്ഡലങ്ങളിലാണ് ഇത്തരം ആളിക്കത്തലുകൾ ഉണ്ടാകാറുള്ളതു്. ഈ ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ശക്തിയേറിയ റേഡിയോ പ്രചോദനങ്ങൾ(impulse) സെന്റിമീറ്റർ—ഡെസിമീറ്റർ ബാൻഡുകളിൽ അയയ്ക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. ഇതു് ഭൂമിയിലുള്ള സ്റ്റേഷനുകളിൽ പിടിച്ചെടുക്കാം. സഞ്ചാരസമയത്തും അതിനു മുമ്പും ഇത്തരം നിരീക്ഷണങ്ങൾ നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നാൽ വലിയ അപകടങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാം.

ശക്തി കുറഞ്ഞ കോസ്മിക് രശ്മികൾ രെക്കാർഡു ചെയ്യാൻ നമ്മുടെ ഉപകരണങ്ങൾ അപര്യാപ്തമാണ്. ഏകകോശ ജീവികളിലും സസ്യങ്ങളിലും അവയുടെ പ്രവർത്തനം വമ്പിച്ച മാറ്റങ്ങൾ ഉളവാക്കുന്നു. ഇതിനുതകുന്ന ജീവികളെയും സസ്യങ്ങളെയും കൂടെക്കൊണ്ടു പോകുന്നതായാൽ വളരെ ചെറിയ കോസ്മിക് രശ്മികളും അളക്കാൻ കഴിയും.

ഗോളാന്തര യാത്രയ്ക്കുപയോഗിക്കുന്ന യാനപാത്രം (space ship) നിയന്ത്രണാധീനമായിരിക്കണം. റേഡിയേഷനെ തടുക്കാൻ കരുത്തുള്ള ലോഹമാണ് ഇതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനുപയോഗിക്കുന്നതു്. ഭാവിയിൽ റിഇൻഫോഴ്സ്ഡ് (reinforced) പ്ലാസ്റ്റിക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനും സാദ്ധ്യതയുണ്ട്. മിക്ക ലോഹങ്ങളും സ്പെയിസിൽ ഭൂമിയിലെപ്പോലെ വർത്തിക്കുകയില്ലെന്നുള്ളതു ഇവിടെ സ്മരണീയമാണ്.

വാഹനത്തിനകത്തു അതിന്റെ നിയന്ത്രണം, റേഡിയോ, താപം ഇവയുടെ സജ്ജീകരണമുണ്ടായിരിക്കണം. ടെലിവിഷൻ ക്യാമറകൾ, ദൂരദർശിനികൾ, ഇരിക്കാനുള്ള കസേര, റേഡിയോ, ടേപ്പ്റെക്കാർഡർ ഇവയും വാഹനത്തിനകത്തുണ്ട്. വാഹനത്തിന്റെ നിയന്ത്രണം സഞ്ചാരകനും ഭൂമിയിലുള്ളവർക്കും നിയന്ത്രിക്കാവുന്ന തരത്തിലാണ്. വഴി തിരുത്തുന്നതിനും മടക്കയാത്രയ്ക്കും ഉപയോഗിക്കുന്ന റെട്രോറോക്കറ്റുകൾക്കും (retro-rockets) ഇത്തരത്തിലുള്ള ദ്വിവിധനിയന്ത്രണമുണ്ടായിരിക്കും. സാധാരണ നിലയിലുള്ള ക്ലിന്നതയും (Humidity) മർദ്ദവും, ഊഷ്മാവും ക്യാബിനിൽനിലനിർത്താൻ വേണ്ട സജ്ജീകരണങ്ങളും അതിനകത്തുണ്ട്. കാർബൺഡയോക്സൈഡ് മുതലായ വിസർജ്ജനവസ്തുക്കളെ ആഗിരണം ചെയ്യുന്ന രാസപദാർത്ഥങ്ങളും അതിലുണ്ട്.

ക്യാബിനിലെ സജ്ജീകരണത്തിനു പുറമെ ബഹിരാകാശചാരികൾക്കു ഒരു കവചം (space suit) ധരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ക്യാബിനിലെ ജീവരക്ഷയ്ക്കുതകുന്ന സജ്ജീകരണങ്ങളെല്ലാം ഇതിലുമുണ്ടായിരിക്കും. ക്യാബിനു എന്തെങ്കിലും തകരാറു പറ്റുകയാണെങ്കിൽ സ്പേസ്‌സൂട്ടിലുള്ള യന്ത്രങ്ങൾ സ

യും പ്രവർത്തിച്ചു തുടങ്ങും. പക്ഷേ യാത്രക്കാരൻ ഉടൻതന്നെ നിലത്തിറങ്ങാൻ നോക്കണമെന്നു മാത്രം.

റേഡിയേഷന്റെ ലെവൽറീഡിംഗ് എടുത്തു ഭൂമിയിലേക്കു റിപ്പോർട്ടു ചെയ്യുന്ന യന്ത്രങ്ങൾ വാഹനത്തിനു പുറത്തു ഘടിപ്പിച്ചിരിക്കും. വാഹനം തിരിച്ചു അന്തരീക്ഷത്തിലേക്കു പ്രവേശിക്കുമ്പോൾ ചൂടുകൊണ്ടു ഉരുകിപ്പോകാതിരിപ്പാൻ താപം ആഗിരണം ചെയ്യുന്ന ഹീററു ഷീൽഡും (heat shield) വാഹനത്തിനു പുറത്തുണ്ടായിരിക്കും.

ദൈർഘ്യമേറിയ യാത്രാവേളകളിൽ യാത്രികനു ക്ഷീണം ഉണ്ടാകാം. തന്മൂലം ഉണർന്നിരിക്കുവാനുള്ള കഴിവു നഷ്ടപ്പെടാം. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ അയാൾക്കു അപകടത്തെപ്പററി മുന്നറിയിപ്പു നല്കാൻ സ്വയം പ്രവർത്തിക്കുന്ന യന്ത്രങ്ങളും ക്യാബിനിലുണ്ടായിരിക്കണം.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു ആകാശക്കപ്പൽ ചന്ദ്രനിലേക്കും അതിനടുത്ത ഗ്രഹങ്ങളിലേക്കും മാത്രം യാത്ര നടത്താനുപകരിക്കുന്നതാണ്. ഗോളാന്തര യാത്രകൾക്കു വാഹനത്തിൽ മററു ചില സജ്ജീകരണങ്ങൾകൂടി ഉണ്ടായിരിക്കും. ചില രാസപദാർത്ഥങ്ങളുപയോഗിച്ചു വായു ക്യാബിനിൽ വീണ്ടും ഉണ്ടാക്കാം. വെള്ളം ആഹാരം ഇവ ഒരു പരിധിയിലേറെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപോകുക സാദ്ധ്യമല്ലല്ലോ ? എന്നാൽ ഒരിക്കലുപയോഗിച്ച വെള്ളം, ആഹാരം, കൃത്രിമമായ അന്തരീക്ഷം ഇവ ecological cycle അനുസരിച്ചു വീണ്ടും ഉപയോഗപ്പെടുത്താം. ചെടികൾ ഇംഗാലസാത്മീകരണ സമയത്തു കാർബൺഡയോക്സൈഡ് ആഗിരണം ചെയ്യുകയും ഓക്സിജൻ പുറത്തു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. കുറെ ചെടികൾ വാഹനത്തിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഇതിനു പുറമേ അവയെ ആഹാരമായിട്ടും ഉപയോഗിക്കാം. ക്ലോറെല്ല (Chlorella) പച്ച ആൽഗ (green alga) എന്നിവ ഇതിനു പററിയ ചെടികളാണ്. ക്ലോറെല്ല ധാരാളം കാർബൺഡയോക്സൈഡിനെ ആഗിരണം ചെയ്യുകയും ഓക്സിജനെ പുറത്തു വിടുകയും ചെയ്യുന്നു. കൂടാതെ ഇതു പെട്ടെന്നു വളരുന്നതുകൊണ്ടു കുറെ അതാതു സമയത്തു ആഹാരത്തിനുമുപയോഗിക്കാം. മനുഷ്യരുടെയും കൂടെയുള്ള ജീവികളുടെയും വിസർജ്ജന ദ്രവ്യങ്ങൾ ശരിക്കും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യാം.

യാനപാത്രത്തെ ഭ്രമണപഥത്തിലെത്തിക്കുന്ന വാഹകറോക്കററിനെ (Launch vehicle) പ്പററിയാണ് ഇനി ആലോചിക്കാനുള്ളതു്. ചന്ദ്രനിലേയ്ക്കും ഗോളാന്തരങ്ങളിലേയ്ക്കും ആകാശക്കപ്പലുകളയയ്ക്കാൻ ശക്തിയേറിയ റോക്കററുകളാവശ്യമാണ്. അനേക ഘട്ടങ്ങളുള്ള (Multistage) റോക്കററുകളാണിതിനുപയോഗിക്കാനുദ്ദേശിക്കുന്നതു്. എന്നാൽ റഷ്യൻശാസ്ത്രജ്ഞനായ (Tsiolkovsky) ഇതിനൊരു പരിഹാരം നിർദ്ദേശിക്കുന്നുണ്ടു്. (Rocket-squadron) പദ്ധതിയാണിതു് ഒരേ സമയം ഒരേ തരത്തിലുള്ള അനേകം റോക്കററുകൾ ഒരുമിച്ചു തൊടുത്തു വിടുക. ഓരോന്നിലേയും പകുതി ഇന്ധനം തീർന്നു കഴിയുമ്പോൾ പകുതി റോക്കററുകൾ ശേഷിപ്പുള്ള ഇന്ധനം മററേ പകുതിക്കു നല്കി തിരിച്ചുപോരുന്നു. ഇന്ധനം ലഭിച്ച റോക്കററുകൾ പ്രയാണം തുടരുന്നു. വീണ്ടും ഓരോന്നിലുള്ള പകുതി ഇന്ധനം തീരുമ്പോൾ പകുതി റോക്കററുകൾ ശേഷിപ്പുള്ള ഇന്ധനം മററേ പകുതിക്കു നല്കി തിരിച്ചുപോരുന്നു. ഇതാവർത്തിച്ചാവർത്തിച്ചു സംഭവിക്കുമ്പോൾ അവസാനം ഒരു റോക്കററു ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തിച്ചേരും. അനേക ഘട്ടങ്ങളുള്ള ഭീമാകാരങ്ങളായ റോക്കററുകളുണ്ടാക്കുന്നതിനേക്കാൾ എത്രയോ എളുപ്പമാണ് മൂന്നോ നാലോ ഘട്ടങ്ങളുള്ള അനേകം ചെറിയ റോക്കററുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതു്.

ശരിയായ പന്ഥാവിലൂടെ വാഹനത്തെ നയിക്കുകയെന്നുള്ളതു് ഭാരമേറിയ ജോലിയാണ്. ആരംഭത്തിൽ ഒരു മി. മി. വ്യത്യാസം വന്നാൽ ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തുമ്പോൾ അതു് അനേകം കി. മീ. ആയി അനുഭവപ്പെടും. അനേകം തെററുതിരുത്തലുകൾക്കു വേണ്ട ഇന്ധനം വാഹനത്തിലൊട്ടില്ലുതാനും. നാവിഗേഷനിൽ കൂടുതൽ പുരോഗമിച്ചാൽ വഴിമദ്ധ്യേയുള്ള തെററുതിരുത്തൽ വളരെ കുറയ്ക്കാം.

ബഹിരാകാശചാരികളുടെ തിരഞ്ഞെടുപ്പും ഒരു പ്രശ്നമാണ്. കായികശേഷിയും മാനസികശേഷിയുമുള്ള ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാ

രെയാണിതിനാവശ്യം. അവരെ പൈലററായി പരിശീലിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അല്ലെങ്കിൽ പൈലററിനെ ശാസ്ത്രജ്ഞനാക്കിയാലും മതി. കൂടാതെ പരിപൂർണ്ണമായ പരിശീലനം അവർക്ക് ഭൂമിയിൽവച്ചു നല്കപ്പെടണം.

ചന്ദ്രനിലേക്കുള്ള യാത്രയെപ്പററി അല്പം പറഞ്ഞുകൊള്ളട്ടെ. ചന്ദ്രമണ്ഡലത്തെ ചുററി ഒരു പൊടിപടലം (Dust layer) ഉണ്ടെന്നു സംശയിക്കപ്പെടുന്നു. ഇതിന് ഏതാനും ഇഞ്ചു മുതൽ ഏതാനും മൈൽ വരെ കനമുണ്ടെന്നുള്ള വിവിധാഭിപ്രായങ്ങളാണ് ശാസ്ത്രജ്ഞന്മാർക്കുള്ളത്. ചന്ദ്രനിലേക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കു മുമ്പ് അവിടത്തെ ചുററുപാടുകളെപ്പററി പൂർണ്ണമായ പഠനം നടത്തി ബഹിരാകാശചാരികൾക്ക് ഇറങ്ങാനുള്ള സ്ഥലം മുൻകൂട്ടി നിശ്ചയിച്ചിരിക്കണം. ചന്ദ്രനിലെ കാലാവസ്ഥ മനുഷ്യനു പററിയതല്ലെന്നാണ് കിട്ടിയിടത്തോളം അറിവ്.

ഗോളാന്തരയാത്രയ്ക്കും ചില പ്രതിബന്ധങ്ങൾകൂടി തരണംചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാരമേറിയ ആകാശക്കപ്പലിനെ അന്തരീക്ഷത്തിനു മുകളിലാക്കി അവിടെനിന്നും അനേകായിരം മൈൽ വേഗതയിൽ തൊടുത്തുവിടണമെന്നുള്ളതാണ് ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രശ്നം. ലക്ഷ്യസ്ഥാനത്തെത്തുന്നതിനു മുമ്പ് അനേകം തെററുതിരുത്തലുകളും വേണ്ടിവരുന്നു. ഭൂമിയുടെ അന്തരീക്ഷത്തിനു മുകളിൽ ഭൂമിയെ പ്രദക്ഷിണം വയ്ക്കുന്ന ഒരു സ്പെയ്സ് സ്റ്റേഷൻ (Space station) സ്ഥാപിച്ചാൽ ഈ പ്രശ്നങ്ങൾ ഏറെക്കുറെ പരിഹരിക്കാം. അവിടെനിന്നും വളരെയേറെ വേഗത്തിൽ ആകാശക്കപ്പലുകൾ തൊടുത്തു വിടുന്നതിന് അധികം ഇന്ധനം ആവശ്യമില്ല. കാരണം അവിടെ വായുവിന്റെ ഘർഷണമില്ലാത്തതാണ്.

ബഹിരാകാശത്തിൽ എങ്ങിനെ ഒരു സ്പെയ്സ് സ്റ്റേഷൻ നിർമ്മിക്കാം? ഇതു (Rendezvous) എന്നൊരു തരം സാങ്കേതിക വിദ്യയുപയോഗിച്ചാണ് സാധിക്കുന്നതു്. ഭൂമിയിൽവച്ച് അതു സംയോജിപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപോകാൻ നിവൃത്തിയില്ല; ബഹിരാകാശത്തുവച്ചു തന്നെ കൂട്ടിയിണക്കപ്പെടണം. ആദ്യമായി സെൻറർസ്റ്റേഷൻ (Centre station) ഭ്രമണപഥത്തിലേക്കയയ്ക്കുന്നു. ഇതിൽ മൂന്നോ നാലോ വിദഗ്ദ്ധന്മാരുമുണ്ടായിരിക്കും. പിന്നീടു ഷട്ടിൽറോക്കററുകൾ മററു ഭാഗങ്ങൾ അവിടെ എത്തിച്ച് അതോടു ചേർക്കുന്നു. ആകാശത്തുവച്ചുള്ള ഈ പണിക്ക് (Orbital rendezvous) എന്നാണ് പേർ.

അല്ലെങ്കിലെന്തിന്? ചന്ദ്രനെത്തന്നെ ഒരു സ്പെയ്സ് സ്റ്റേഷനാക്കി മാററരുതോ? അതേ; നല്ലൊരാശയമാണതു്; ചന്ദ്രനിലെ പരിതഃസ്ഥിതികൾ അതിന് അനുകൂലമാണെങ്കിൽ.

ഗോളാന്തരയാത്രക്കാരെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന മറെറാരു വലിയ പ്രശ്നമാണ് ആയുസ്സിന്റെ കാര്യം. ഒന്നിലും പിന്മാറാത്ത ശാസ്ത്രം ഇതിനും പ്രതിവിധി കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഹൈബർനേഷൻ (Hibernation) എന്ന പേരിലാണതറിയപ്പെടുന്നതു്. ആകാശക്കപ്പലിലെ ഊഷ്മാവു 0°c ആകുന്നതോടെ ബഹിരാകാശചാരി ഒരു 'നീണ്ട ഉറക്കത്തി'നധീനനാകുന്നു. ഈ ഉറക്കത്തിൽ റേഡിയേഷൻ അയാളെ ബാധിക്കുകയില്ല. മാത്രമല്ല ഓക്സിജനും ഭക്ഷണവും വളരെ കുറച്ചു മതിതാനും. ആവശ്യമുള്ളപ്പോൾ ക്യാബിന്റെ ഊഷ്മാവു സാധാരണ തോതിലാക്കിയാൽ മതി. അയാളുണർന്നു സാധാരണമനുഷ്യനെപ്പോലായിരിക്കും; ആയിരവും രണ്ടായിരവും വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണെങ്കിൽപ്പോലും.

വിജ്ഞാനസമ്പാദനമാണ് ഗോളാന്തരയാത്രകളുടെ ലക്ഷ്യം. ആ വിജ്ഞാനം മനുഷ്യജീവിതം അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രതിബന്ധങ്ങളെ ലഘൂകരിച്ച് ജീവിതം കൂടുതൽ ഐശ്വര്യസമ്പൂർണ്ണമാക്കാൻ ഉപയോഗിക്കാം. നാവിഗേഷൻ, വാർത്താവിനിമയം, കാലാവസ്ഥാപ്രവചനം, രാജ്യരക്ഷ എന്നിവയിൽ വമ്പിച്ച മാററങ്ങൾ വരുത്താൻ ഇതു സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പട്ടിണിയും കഷ്ടപ്പാടും നിറഞ്ഞ ഈ ലോകത്തിൽ ഇത്തരം വമ്പിച്ച ഗവേഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിലുള്ള സാമ്പത്തിക വൈഷമ്യം അചിന്തനീയമാണ്. സാമ്പത്തികഭദ്രതയിൽ അമേരിക്കയാണ് മുന്നിൽ; സാ

ചെറുകഥ.

ഞാനതറിഞ്ഞില്ല

[തോമസ് വറുഗീസ്, ക്ലാസ്സ് II ബോട്ടണി.]

കോളജിൽ ഫൈനൽ ബി. എസ്സ്സിക്കു പഠിക്കുന്ന കാലം. ഇനിയും ഒരു മാസം കൂടിയേ പരീക്ഷയ്ക്കുള്ളു. അതിനുശേഷം എന്നെന്നേക്കുമായി ഈ കോളജിനോടു യാത്ര പറയുകയാണ്. ധാരാളം പഠിക്കുവാനുണ്ട്. സ്റ്റഡിലീവ് ആണ്. രാവിലെ കാപ്പികുടിയും കഴിഞ്ഞു് പുസ്തകവും എടുത്തു പുഴയിലേക്കു നടന്നു.

ഹാ! എത്ര മനോഹരമായിരിക്കുന്നു. വെള്ളം കുറഞ്ഞു് മണൽ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. വർഷകാലത്തു് കുതിച്ചുപായാറുള്ള ആ പെരിയാറു് ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയെപ്പോലെ അതാ കുണുങ്ങി ഒഴുകുന്നു. ഇളംതെന്നലിൽ താളം തല്ലുന്ന ചില്ലിക്കൊമ്പുകളിൽ പററിപ്പിടിച്ചിരുന്നു് പക്ഷികൾ പാട്ടുപാടുന്നു. ആററിൻ കരയിലേക്കു ചാഞ്ഞുനിന്നിരുന്ന ഒരു വൃക്ഷത്തണലിൽ മണൽപ്പുറത്തു് ഇരിപ്പുറപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു് ചിന്തകൾ വിദൂരമായ സ്വന്തം നാട്ടിലേക്കു പാഞ്ഞു. കുന്നുകളും, താഴ്‌വരകളും, കുണുങ്ങിയൊഴുകുന്ന പൂഞ്ചോലകളും, കിളികളും പാടുന്ന പക്ഷികളും നിറഞ്ഞ ആ പ്രദേശങ്ങൾ. ഒരുപക്ഷേ ആ പ്രദേശം കണ്ടിട്ടാണോ ചങ്ങമ്പുഴ

"മലരണിക്കാടുകൾ തിങ്ങിവിങ്ങി
മരതകക്കാന്തിയിൽ മുങ്ങിമുങ്ങി"

എന്ന കവിത എഴുതിയതു് എന്നെനിക്കു തോന്നിപ്പോയി. ജനിച്ചുവളന്ന വീട്, കളിത്തോഴന്മാർ, കൂടുതൽ പരിചയമുള്ള പള്ളിയങ്കണങ്ങൾ, പരിപാവനമായ അന്തരീക്ഷം, നിമിഷനേരത്തിനുള്ളിൽ ഈ ചിത്രങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിൽക്കൂടി കടന്നുപോയി.

പെട്ടെന്നു് ചിന്തയെ പുസ്തകത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. ഒരു മണിക്കൂർ നേരത്തെ ഏകാഗ്രമായ പഠിത്തം. അല്പം വിശ്രമിക്കാം. മനസ്സു മന്ത്രിച്ചു. ആററിൽനിന്നും വെള്ളം കോരി മുഖമൊന്നു കഴുകി. മണി ഒൻപതു കഴിഞ്ഞു് പത്തു മിനിററു്. തുവർത്തു മണൽപ്പുറത്തു വിരിച്ചു് പതിയെ കിടന്നു. എന്നിട്ടു് മുരളി എടുത്തൊന്നു ചലിപ്പിച്ചു. പെട്ടെന്നു് അതിന്റെ താളത്തിനൊപ്പിച്ചു് ഒരു ഗാനം കാതുകളിൽ മാറെറാലിക്കൊണ്ടു. എഴുന്നേററിരുന്നു നോക്കി. അതാ ഒരു കൊച്ചു തോണി ആററിൽക്കൂടി താഴേക്കൊഴുകി വരുന്നു. ഒരു സ്ത്രീയും ഒരു കൊച്ചുകുട്ടിയും. സ്ത്രീയെന്നു പറഞ്ഞാൽ ശരിയാവില്ല. പതിനേഴപതിനെട്ടു വയസ്സ് പ്രായം വരുന്ന ഒരു യുവസുന്ദരി. എട്ടു്, ഒൻപതു വയസ്സു് കാ

ഭൗതിക രംഗത്തു റഷ്യയും. അമേരിക്കയും റഷ്യയും യോജിച്ചു മുമ്പോട്ടു പോയാൽ ഗോളാന്തര യാത്രകൾ അത്ര വൈഷമ്യകരമായിത്തീരില്ല. ഭാഗ്യമെന്നു പറയട്ടെ, ഇന്നു് അമേരിക്കയും റഷ്യയും കൂടുതൽ അടുത്തിരിക്കയാണ്. ലോകത്തെ നാശഗർത്തത്തിൽനിന്നും കരകേററി, ശാസ്ത്രത്തെ നേരായ പഥത്തിലൂടെ നയിച്ചു സമത്വസുന്ദരമായ മറെറാരു ലോകം കെട്ടിപ്പടുക്കാനുള്ള പരിശ്രമത്തിന്റെ നാന്ദിയാണിസ്സംരംഭം. ഭാവിയിൽശാസ്ത്രം എന്തെല്ലാം അത്ഭുതങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കില്ല?

ണം ആ കുട്ടിക്ക്. മനസ്സിൽ എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു കോളിളക്കം. തോണി കരയ്ക്കടുത്തു. അവർ തോണിയിൽനിന്നും ഇറങ്ങി. പായലിൽ തോണിയൊന്നു തെന്നിവെട്ടി. പ്ളിം! ആ കൊച്ചുകുട്ടി വെള്ളത്തിൽ. കിട്ടിയ അവസരം പാഴാക്കാതെ ഞാൻ വെള്ളത്തിലേക്കു കുതിച്ചു. പക്ഷേ ഒന്നു മുങ്ങിപ്പൊങ്ങിയപ്പം അവൻ നീന്തി കരയ്ക്കു നില്ക്കുന്നതായാണു കണ്ടതു്.

'അവനു നീന്തറിയാമായിരുന്നല്ലോ പിന്നെന്തിനു വെള്ളത്തിൽ ചാടി' അവൾ ചോദിച്ചു.

'ഞാനതറിഞ്ഞില്ലല്ലോ,' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ഇവിടെ എന്തു ചെയ്യുന്നു.'

'യൂ. സി. കോളജിൽ തേർഡ് ബി. എസ്സ്സിക്കു പഠിക്കുന്നു. എക്സാമിനേഷൻ അടുത്തു. പഠിക്കുവാൻ വന്നതാണ്.'

'ഓ! എന്നാൽ ഞാൻ ശല്യം ചെയ്യുന്നില്ല പോയേക്കാം.'

'എങ്ങോട്ടു പോകുന്നു' ഞാൻ ചോദിച്ചു.

'ചാപ്പലിലേക്ക്.'

അപ്പോഴാണ് ഞായറാഴ്ചയാണെന്നുള്ള വിവരം എനിക്ക് ഓർമ്മ വന്നതു്.

'മണി ഒൻപതു കഴിഞ്ഞല്ലോ' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ഒൻപതരയ്ക്കാണ് മാതൃഭാഷാ സർവിസ്.'

'അതുശരി, പേര്.'

'രമ'

'വീട്'

'ഈ ആററിനക്കരെ'

'പഠിക്കുന്നുണ്ടോ'

'ഉണ്ട്. എറണാകുളം മഹാരാജാസ് കോളജിൽ ഫസ്റ്റ് ബി. എസ്സ്സിക്ക്.'

'ഈ കുട്ടി'

'ആങ്ങള'

'പേര്'

'മോഹൻ'

നനഞ്ഞ മോഹനെ തിരിച്ചയച്ചിട്ട് അവൾ സംസാരം തുടർന്നു.

'പേരെന്താണ്'

'രമണൻ'

'അപ്പോൾ മദനന്റെ കൂട്ടുകാരൻ'

'അല്ല, ഇപ്പോൾ രമയുടെ കൂട്ടുകാരൻ'

അവളൊന്നു ചിരിച്ചു. ലജ്ജയിൽ കലർന്ന പുഞ്ചിരിയോടെ അവൾ ചോദിച്ചു 'വീട് ഇവിടെ അടുത്താണോ?'

'അല്ല കോട്ടയത്തിനടുത്തു്'

'ഓ! വളരെ ദൂരത്താണല്ലൊ'

'അടുത്തെവിടെയെങ്കിലും ആയിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നാഗ്രഹമുണ്ട്.'

'എന്നാൽ അടുത്തുള്ള വീട്ടിലേക്കൊക്കെ ഒന്നു വന്നാകൂടെ.'

'ആരുടെ'

'എന്റെ വീട്ടിൽ പുതുവട്ടം വരുന്നതും സന്തോഷമാണ്. അവിടെ ഞാനും അച്ഛനും, അമ്മയും, മോഹനും മാത്രമേയുള്ളു.'

'രമയ്ക്കെന്നാണു കോളജു തുറക്കുക.'

'ജൂൺ പതിനാറിന്'

'ചാപ്പലിൽ പോകാനുള്ള സമയം കഴിയുമല്ലൊ' ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ശരി, എന്നാൽ ഞാൻ പോകുന്നു. വല്ലപ്പോഴുമൊക്കെ ഞങ്ങളുടെ വീട്ടിൽ വരണമെ. ഇതുപോലെ ഒരു സഹോദരനെ ഞാൻ എത്ര ആശിച്ചിരുന്നു.'

'മോഹനില്ലേ?'

'അവൻ നന്നെ ചെറുപ്പമല്ലേ.'

'കളിയാക്കാതെ.'

'അല്ല ഞാൻ കളിയാക്കുകയല്ല.'

'ശരി! എന്നാൽ ഞാൻ വരാം.'

അവൾ എനിക്കു വീടു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു തന്നു.

* : *

ആ ഒരു മാസത്തിനിടയ്ക്ക് ഞാൻ അവിടെ മൂന്നു നാലു പ്രാവശ്യം പോയെന്നാണ് ഓർമ്മ. മനോഹരമായ ഒരു കൊച്ചുവീട്. സാമ്പത്തികശേഷി അധികം ഇല്ലെങ്കിലും ആ വീട് വൃത്തിയായി സൂക്ഷിക്കുവാൻ അവർ ശ്രമിക്കാറുണ്ട്. അതു കാണുമ്പോഴൊക്കെ ദൂരസ്ഥമായ എന്റെ കൊച്ചുവീടും അതിന്റെ പടിക്കൽക്കൂടി മന്ദം മന്ദം ഒഴുകിപ്പോകുന്ന കൊച്ചരുവിയുമാണു സ്മരണയിലെത്തുക. ഞാൻ മുൻഭാഗത്തേക്കു നോക്കും. ഇവിടെ കാണുന്നതു് അഗാധമായ പെരി

യാറാണ്. എന്തെന്നില്ലാത്ത ഒരു സ്നേഹബന്ധം ആ വീടുമായി. സ്വന്തം വീടുപോലെ.

* * *

ഋതുക്കൾ മാറി മാറി വന്നു. പുതിയ പൂക്കൾക്ക് പഴയവ വഴിമാറിക്കൊടുത്തു.

ഇൻഡ്യാഗവണ്മെന്റിന്റെ കീഴിൽ ഇൻഡ്യൻ ആർമിയുടെ ഒരു സ്റ്റെനോഗ്രാഫറായി ഞാൻ നിയമിതനായി—മൂന്നു വർഷത്തേക്ക്—എന്നാൽ ഇന്ന് അതവസാനിച്ച് ഞാൻ നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങുകയാണ്. കേരളത്തിലുള്ള ഒരു കമ്പനിയിൽ എനിക്കു നിയമനവുമായിട്ടുണ്ട്. മൂന്നു വർഷത്തിനുശേഷം ഞാൻ ആദ്യമായി നാട്ടിലേക്കു മടങ്ങി.

ഉത്തരേൻഡ്യയിലേക്കുള്ള യാത്ര പെട്ടെന്നായിരുന്നു. രമയെ കാണുന്നതിനോ യാത്രചോദിക്കുന്നതിനോ തരപ്പെട്ടില്ല. ചാർജ്ജെടുത്തയുടൻ രമയ്ക്കെഴുതി. നന്ദി നിറഞ്ഞ അവളുടെ മറുപടിയും കിട്ടി. ക്രമേണ ജോലി കൂടി വന്നു. അതിനാൽ രമയുടെ കത്തുകൾക്കൊന്നും തന്നെ മറുപടി എഴുതുവാൻ തരപ്പെട്ടില്ല. ആറു മാസങ്ങൾക്കു ശേഷം ഞാൻ അവൾക്ക് കോളജിലേക്കു രണ്ടു കത്തുകൾ എഴുതി. മറുപടി കിട്ടിയില്ല. വീണ്ടും രജിസ്റ്റർ ചെയ്ത് മൂന്നാമത് ഒരു കത്തുകൂടെ എഴുതി. അതു തിരിച്ചു വരികയാണുണ്ടായത്.

* * *

വീട്ടിൽ വന്നതിന്റെ നാലാം ദിവസം ഞാൻ രമയുടെ വീട്ടിലേക്കു തിരിച്ചു. ഒന്നര മാസം ലീവുണ്ട്. അതിനുശേഷം പുതിയ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കണം. വീട്ടിൽ പല കല്യാണാലോചനകൾ വന്നു. മകൻ കല്യാണം കഴിച്ചു കാണുവാൻ അമ്മയ്ക്കു വളരെ ആഗ്രഹം. പെണ്ണുങ്ങളുടെ കാര്യം പറകയും വേണ്ട. പക്ഷേ എന്റെ രമ! അവളോടു പലതും പറയുവാനുണ്ട്. സ്നേഹം വിങ്ങിപ്പൊട്ടിനിന്ന ഹൃദയത്തിലേക്ക് ആദ്യമായി കടന്നുവന്ന അപരിചിത അവളാണ്. എല്ലാ വിവരങ്ങളും അവളെ അറിയിക്കണം. ആ കസ്തൂരി ആനന്ദംകൊണ്ടു തുള്ളിച്ചാടുന്നതെനിക്കു കാണണം. ഒരുപക്ഷേ പഠിത്തം പൂർത്തിയാക്കി അവൾക്കിപ്പോൾ വല്ല ജോലിയും ആയിക്കാണും. പല ചിന്തകളും യാത്രാമധ്യേ എനിക്കു തോഴ്മനിന്നു.

മൂന്നുവർഷം താമസിച്ച ഹോസ്റ്റൽ! പക്ഷേ, എല്ലാ സുഹൃത്തുക്കളും വിദ്യാഭ്യാസം പൂർത്തിയാക്കി പൊയ്ക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എല്ലാം പുതുമുഖങ്ങൾ. ഹോസ്റ്റൽ ബോയ് മാത്രം അതേപടി. വന്ന കാര്യം സാധിച്ചതിനുശേഷം ഗുരുക്കന്മാരെ കാണാമെന്നു കരുതി.

ഒരു കൊച്ചുവള്ളം കൂലിക്കെടുത്ത് ഞാൻ ആററിനക്കരയ്ക്കു തുഴഞ്ഞു. ഞാൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ആ പഴയ കൊച്ചുവീടിന്റെ സ്ഥാനത്ത് അതാ ഒരു മാളിക. മുൻവശത്തായി ഗേററിൽ റിട്ടയാർഡ് ജഡ്ജ് കെ. സി. മേനോൻ എന്നൊരു ബോർഡും. ഇതെന്ത്? അവർ സ്ഥലം വിററു പോയിരിക്കുമോ? ഏതായാലും ധൈര്യമായി കതകിനു മുട്ടി. മുപ്പതുമുപ്പത്തിയഞ്ചു വയസ്സു പ്രായമുള്ള ഒരു മധ്യവയസ്കൻ വെളിയിൽ വന്നു. സകലവും ഞാനന്വേഷിച്ചു. ആ നല്ല മനുഷ്യൻ സകലവും പറഞ്ഞുതന്നു. 'മോഹന്' ന്യൂമോണിയാ പിടിപെട്ടെന്നും, ചികിത്സയ്ക്കു പണമില്ലാതെ അവർ ആ സ്ഥലം വിററതാണെന്നും, ആ പെൺകുട്ടിയുടെ പഠിത്തം പണമില്ലാഞ്ഞതിനാൽ നിർത്തിയെന്നാണു തോന്നുന്നതെന്നും, അവർ ഒരു വർഷം മുൻപ് ഇവിടെനിന്നും പോയെന്നും, ഇപ്പോൾ അഞ്ചെട്ടു മൈലകലെയാണു താമസമെന്നും പിന്നീടുള്ള യാതൊരു വിവരവും അറിഞ്ഞുകൂടെന്നും എല്ലാം.

* * *

ഞാനവിടെ ചെന്നപ്പോൾ ഏകദേശം നാലുമണിയായിക്കാണും. മൂകമായ ഒരു കൊച്ച് ഓലമേഞ്ഞ പുര. കതകിനു മുട്ടി. ഒരു ചടച്ചു മെലിഞ്ഞ സ്ത്രീ പുറത്തു വന്നു. ഒന്നു ചിരിക്കുവാൻ അവൾ ശ്രമിച്ചു. പക്ഷേ അതു കണ്ണുനീരായി നിലംപതിച്ചു. ഞാൻ ചോദിച്ചു. 'രമയുടെ വീടല്ലേ ഇതു'?

'രമണാ'

'രമേ, ഞാൻ നിന്നെ മനസ്സിലാക്കാതെ പോയല്ലോ രമേ!'

'അച്ഛൻ എവിടെ' ഞാൻ അന്വേഷിച്ചു.

'അദ്ദേഹം മരിച്ചുപോയി.'

എന്തു്? എനിക്കവളുടെ വാക്കുകളെ വിശ്വസിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

'അതേ, അദ്ദേഹം എന്നെന്നേക്കുമായി വേർപെട്ടു, രമണാ' രമയുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.

അവൾ എന്നെ അടുത്തുള്ള ഒരു പള്ളിയങ്കണത്തിലേക്കു നയിച്ചു. മനോഹരമായ രണ്ടു കല്ലറകൾ. ഒന്നു് മോഹനന്റേതു്. മറേറതു് അവളുടെ പ്രിയപ്പെട്ട അച്ഛന്റേതും.

'രമണാ'

ഞാൻ അവളെ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. അവളുടെ കഴുത്തിൽ ഒരു മിന്നുമാല.

'രമേ' അവൾക്കു കാര്യം മനസ്സിലായി.

'അതേ രമണാ, ഞാനിന്നു വിവാഹിതയാണു്. അദ്ദേഹം അടുത്തുള്ള ഓഫീസിൽ ഒരു ക്ലാർക്കാണു്.'

'ഞാനതറിഞ്ഞില്ല, രമേ!'

'അതേ രമണാ എനിക്കും എന്റെ കുടുംബത്തിനും ഉണ്ടായ അധഃപതനവും ദുഃഖങ്ങളും എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട രമണനെ അറിയിക്കുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ആ ഹൃദയം ഒരു കാരണവശാലും വേദനിക്കുന്നതു് ഞാനിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല, രമണാ.'

'പക്ഷേ, എന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട രമേ, നീ എന്റെ സ്വന്തമാകുന്ന ആ നല്ല ദിവസത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ കാത്തിരിക്കയായിരുന്നു, പക്ഷേ.'

'എന്തു് രമണാ' അവളുടെ മുഖം പെട്ടെന്നു പ്രസന്നമായി. എന്നാൽ ഹൃദയവേദനയാൽ ആ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു.'

'അതേ രമേ അതിനുവേണ്ടി, എന്നാൽ നീ ഇനി എന്നും എന്റെ ഒരു കൊച്ചു സഹോദരിയായിരിക്കും. അന്നത്തെപ്പോലെ.'

'രമണാ' ....

'രമേ'

അടുത്തുള്ള മരച്ചില്ലയിൽ പററിപ്പിടിച്ചിരുന്ന പച്ചക്കിളി ഇണയെ കാണാഞ്ഞിട്ടെന്നപോലെ ചിലച്ചു പറന്നുപോയി. കൊമ്പിന്റെ കുലുക്കംകൊണ്ടാവാം ഒരു തളിരില അടർന്നു നിലംപതിച്ചു.

By P. N. Chandran, Class II Phy.

ATHLETIC TEAM 1963-'64

Sitting (L. to R): M. P. Abdul Hameed; Mr. C. P. Andrews (Physical Director); Dr. P. M. Mathai (Principal); Sasidharan Nair K. (Captain); Abdul Mubarak.

Standing 1st Row: Muhammed (Games boy); Jose Eapen; Abraham K. Joseph; V. K. Skariah; Mathew; Supran (Games boy).
2nd Row: Sherine C. V; V. C. George; Poulose P; Abdul Basheer M. K.

BADMINTON TEAM

Sitting: Mr. C. P. Andrews (Lecturer of Physical Education); P. K. Muthukrishnan Nair (Captain); Dr. P. M. Mathai (Principal); C. Chinnan John; Mr. K. M. Koshy (President).

Standing: Mohammad (Peon); M. A. Varghese; K. Viswanathan; M. B. Abdul Hameed; V. Joseph; Supran (Peon).

ATHLETIC TEAM 1963-'64

BADMINTON TEAM

THE COLLEGE VOLLEY-BALL TEAM (1962-'63)

K. Sasidharan Nair
Sports Captain, who broke the College and University Records in Pole Vault.

Ramani P. Joseph
Best Sports Woman
1963-'64.

THE COLLEGE VOLLEY -BALL TEAM (1962-'63)

Sitting (L. to R): Sri C. P. Andrews (Lecturer in Physical Education); M/s. M. V. Kurian (President); Dr. P. M. Mathai (Principal); V. K. Skariah (Captain); Abraham K. Joseph.

Standing 1st Row (L. to R): Muhammed (Games boy); Samuel Varghese; Jose Eapen; V. F. Isaac; P. S. Mani; Supren (Games boy).

2nd Row (L. to R): Oommen Kurian; P. V. Yacob; George John.

ഊർമ്മിള

[ശ്രീദേവി ടി. കെ. ക്ലാസ്സ് I ബോട്ടണി]

ദുഃഖതപ്തമാം രാജധാനിതൻ പരിസരം
മർക്കടമുഷ്ടിക്കാരി റാണിയെ ശപിക്കവേ,
പുത്രദുഃഖത്താൽ പിതാവത്യന്തവിവശ-
നായ്
മൃത്യുതൻ മറുമുള്ളിൽപ്രതിഷ്ഠാൻ തുടങ്ങവേ,
അഭിമാനിയാം, സത്യവ്രതനാം ഭരതൻറെ-
യഭിമാനത്തിൻബോധം വാക്കിനാൽ മുഴ-
ങ്ങവേ,
ആക്കാണും വ്യസനാഗ്നി തീർത്താരാകൈ-
കേയിത-
ന്നൾക്കാമ്പു പശ്ചാത്താപഭാരത്താൽ നുറു-
ങ്ങവേ,
രാജധാനിയിലന്തഃപുരത്തിലേകാന്തമാം
കോണിൽനിന്നുയരുന്നൊരാത്മാവിൻ കദ-
നങ്ങൾ !
എന്തിനീ വിജനതയ്ക്കാലംബമായിട്ടതി-
നെന്തിനു കരയുന്നു, ഊർമ്മിളേ, മനസ്വിനീ !
ജീവിതത്തെ മുന്തിരിച്ചാറുപോൽ നുകരേണ്ട
നീയെന്തേ, കദനത്തിൻ മിഴിനീരിറക്കുന്നു ?
ത്യാഗി, നിൻകാന്തൻ, ധന്യധന്യനാം സൗ-
മിത്രിയി-
ന്നാരണ്യവാസം ചെയ്യും രാമൻറ ചാര-
ത്തല്ലോ ;
രാമനെ ശുശ്രൂഷിച്ചുമാനന്ദിപ്പിച്ചും സീതാ-
ദേവിയെക്കാത്തും കാട്ടിലിന്നവൻ കഴിയുന്നു!
ജ്യേഷ്ഠനെപ്പിതാവായി, ദൈവമായ്, ഗുരു-
വായി
ശ്രേഷ്ഠനാമവനെന്നുമാദരിക്കുന്നോനല്ലോ.
ജ്യേഷ്ഠൻറ ഹിതത്തിനായ് സർവ്വവും സമ-
ർപ്പിച്ച
ലക്ഷ്മണനന്ദേ നിന്നെയോർക്കുവാനവ-
സരം ?
എങ്കിലും പരമാർത്ഥം ചൊല്ലുകിൽ നിന്നെ-
യതല്ലു-
മിന്നവൻ മറന്നിട്ടില്ലെന്നു നീ കരുതുക !
നാളുകൾ ചുരുക്കമേ പിന്നിട്ടുള്ളൂവെന്നാൽ
നിൻ
പ്രാണേശൻ കേട്ടാൻ, നിൻറ ഹൃദയത്തു-
ടിപ്പുകൾ !
ആദരപൂർവ്വം, നീ, നിൻകരളിൻ ശ്രീ കോ-
വിലി-
ലാക്കായിക്കൊളുത്തിയീ സ്നേഹത്തിൻ മണി
ദീപം ?
കരളിൻ വീണക്കമ്പി മൃദുവായ് മീട്ടുന്ന നീ
സരളേ, യാരെക്കേൾപ്പിച്ചാത്മനിർവൃതി
നേടാൻ ?
സൂക്ഷ്മ സൂക്ഷ്മമാം നിൻറ ജീവിതരഹ-
സ്യങ്ങ-
ളാർക്കായിസ്സമർപ്പിച്ചു, ധന്യ നീ നിസ്സം-
ശയം ?
മടങ്ങിയെത്തും നാഥനച്ഛന കൈക്കൊ-
ള്ളുവാ-
നടങ്ങാത്താവേശത്താൽ വിതുമ്പും മനസ്സു-
മായ് !
അന്നുനിൻ കരൾക്കാമ്പിൽ സ്വപ്നത്തിൻ മു-
കുളങ്ങ-
ളൊരുമന്നൊന്നായ് വിരിയും, നീ സാമോദമാ-
ടിപ്പാടും !!

വിദ്യാലയജീവിതവും രാഷ്ട്രീയവും

[പി. ഡി. ഔപലി, ക്ലാസ്സ് I ബോട്ടണി]

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ജീവിതത്തിലെ സുപ്രധാനവും അവിസ്മരണീയവുമായ കാലഘട്ടം അവന്റെ വിദ്യാഭ്യാസ കാലമത്രെ. കല്ലും മുള്ളും നിറഞ്ഞതും ദുർഘടം പിടിച്ചതുമായ ജീവിതസരണിയെ പിന്നിട്ട പിന്നിട്ട നിരാശയുടെ നീച്ചുഴിയിൽനിന്നുമുള്ള ചുടുനെടുവീർപ്പുകൾ ഉയരുമ്പോൾ പ്രായമെത്തിയ ഒരാളുടെ അന്തഃകരണത്തിൽ പൊന്തിവരുന്ന ഏക ശീതളച്ഛായ അയാളുടെ വിദ്യാലയ ജീവിതമായിരിക്കും. പുഞ്ചിരിയുടെ പൂനിലാവിൽ പ്രകൃതിയുടെ ഭംഗികളാസ്വദിച്ചാസ്വദിച്ച്, വിജ്ഞാനസുധ നുകർന്നു നുകർന്ന്, പുതിയ പുതിയ കളിത്തോഴരൊത്താടിപ്പാടി ആനന്ദത്തിലാറാടി നൃത്തമാടി വിസ്തൃത വിഹായസ്സിൽ സ്വച്ഛന്ദം വിഹരിക്കുവാനുള്ള ഒരവസരം വിദ്യാഭ്യാസകാലത്തല്ലാതെ മറ്റൊരിക്കലും ലഭ്യമല്ല. വിദ്യാലയ ജീവിത മാഹാത്മ്യത്തെപ്പറ്റി ഒരു കവി പാടിയിരിക്കുന്നതിങ്ങനെയാണ്.

"അദ്ധ്യാപകപ്പൂക്കളിൽ നിന്നു നിത്യം
വിദ്യാമരന്ദം സരസം ഭുജിക്കും
വിദ്യാർത്ഥി ഭൃംഗങ്ങൾ നിറഞ്ഞ നല്ലോ-
രുദ്യാനമാം പാവന പാഠശാല."

ഡാർവിൻ സിദ്ധാന്തം പറയുന്നത് മൃഗം പുരോഗമിച്ച് മനുഷ്യനായി എന്നാണ്. എന്നാൽ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസപുരോഗതിയുടെ ഫലമായി മനുഷ്യൻ പുരോഗമിച്ച് മൃഗമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണോ എന്നു സംശയിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നത്തെപ്പോലെ അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല പ്രാചീനകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസം. കാടും, തോടും, കുണ്ടും, കുഴിയും, കാട്ടാറുകളും, പാറക്കെട്ടുകളും താണ്ടി വേണമായിരുന്നു അന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥിക്ക് ഗുരുസങ്കേതത്തിൽ എത്തുവാൻ. ഗുരുശിഷ്യബന്ധം അന്ന് ഉൽകൃഷ്ടമായ ഒന്നായിരുന്നു. ആ ഗുരുഭക്തിയും, സ്നേഹവും വാസ്തവത്തിൽ ഇന്നില്ലെന്നുള്ളത് വേദനാജനകമായൊരു വസ്തുതയാണ്. ആ വസന്തം ഇങ്ങിനിവരാതവണ്ണം മങ്ങിമങ്ങി മറയുകയാണ്. അങ്ങനെ ഇന്നത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ

സമ്പ്രദായം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളുടെ ഒരു കലവറയായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഇന്ന് എങ്ങും എമ്പാടും പൊന്തിക്കേൾക്കുന്ന ആ ശബ്ദം വിദ്യാർത്ഥികളുടെ അച്ചടക്കമില്ലായ്മ എന്നതാണ്. ആരാണതിന്നുത്തരവാദികൾ? നല്ലൊരു ഭാഗവും വിദ്യാർത്ഥികൾതന്നെയാണ്. പക്ഷേ, വീടും നാടും, വിദ്യാഭ്യാസ സമ്പ്രദായവും സമുദായവും ഈ അപരാധത്തിൽ പങ്കാളികളാണ്.

അദ്ധ്യാപകവിദ്യാർത്ഥിബന്ധം കൂടുതൽ സുദൃഢമാക്കുകയും, കുടുംബത്തിൽവച്ച് അവരുടെ തെറ്റുകൾ കണ്ടുപിടിക്കുകയും, സാമൂഹ്യസേവനത്തിലും സൈനികസേവനത്തിലും അവരെ പങ്കാളികളാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ ഇന്നത്തെ നില മെച്ചപ്പെടുമെന്നുള്ളു നിശ്ചയമാണ്.

ഇന്നത്തെ ഭരണസമ്പ്രദായത്തിലെ പോരായ്മകളും, ചില നേതാക്കന്മാരുടെ കടിഞ്ഞാണില്ലാത്ത പ്രവൃത്തനങ്ങളും, സമരങ്ങളും കോലാഹലങ്ങളും വിദ്യാർത്ഥികളെ വഴിപിഴച്ച പന്ഥാവിലേക്കാനയിക്കുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള പ്രവൃത്തനങ്ങൾ ക്രമീകരിക്കുകയും, ജനങ്ങളിൽ ശാന്തമായൊരന്തരീക്ഷം സംജാതമാക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ സമുദായ

വും തദ്വാരാ രാഷ്ട്രവും പുരോഗതി പ്രാപിക്കുകയും ആ പുരോഗതി വിദ്യാർത്ഥികളുടെ ഈദൃശ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കുകയും ചെയ്യുമെന്നുള്ളതു സംശയരഹിതമായൊരു വസ്തുതയാണ്.

വാങ്ങിക്കേണ്ടിവരുന്ന പാഠപുസ്തകങ്ങളോടു മല്ലടിക്കുക എന്നതാണ് ഇന്നോരോ വിദ്യാർത്ഥിയേയും അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന സുപ്രധാനമായൊരു പ്രശ്നം. അധികഭാഗം വിദ്യാർത്ഥികളുടെയും ലക്ഷ്യം ഏതെങ്കിലും ഒരു തൊഴിലിൽ പ്രവേശിച്ച് അതിൽ മൊട്ടിട്ടു വിടർന്നു വികസിച്ചു ശോഭനമായൊരു ജീവിതം നയിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ചോരയും നീരും ചൊടിയും ചുണയും അറിവും കഴിവുമുള്ള പതിനായിരക്കണക്കിനഭ്യസ്തവിദ്യർ ഇന്ന് തൊഴിലില്ലാതെ നട്ടംതിരിയുകയാണ്. ആശയോടും ആവേശത്തോടും കൂടി അവർ കാത്തിരിക്കുന്നു—ഒരു നല്ല 'നാളെ'ക്കുവേണ്ടി. അഭ്യസ്തവിദ്യർക്ക് തൊഴിൽ ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടതു് ഗവൺമെൻറിൻെറ കർത്തവ്യമാണ്. ഈ രൂക്ഷമായ പ്രശ്നം പരിഹരിച്ചാൽ ഇന്നത്തെ ഛിദ്രവാസനകൾ കുറെയെല്ലാം അവസാനിക്കുകയില്ലേ ?

വിദ്യാർത്ഥികളിൽ കടന്നുകൂടിയിരിക്കുന്ന ഈദൃശ പോരായ്മകൾ വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെ മനസ്സിലാക്കി പരിഹാരമാർഗ്ഗം ആരായേണ്ടതാണ്. ഒരു പ്രത്യക്ഷസമരത്തിനോ അവകാശവാദങ്ങൾക്കോ ഇനിയുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഉണർവ്വും ഉന്മേഷവും സാമൂഹ്യസേവനത്തിനോ നിർമ്മാണാത്മകങ്ങളായ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കോ വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഉണ്ടാകുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ഇൻഡ്യൻ സ്വാതന്ത്ര്യ സമരകാലത്തു മഹാത്മജി ബ്രിട്ടീഷ് മേധാവിത്വം ഇന്നാട്ടിലവസാനിപ്പിച്ചു സ്വതന്ത്രഇൻഡ്യാ കെട്ടിപ്പടുക്കുവാൻ സഹനസമരത്തിനായി അന്നത്തെ വിദ്യാർത്ഥികളോടാഹ്വാനം ചെയ്തു. സ്വാതന്ത്ര്യലബ്ധിക്കുശേഷം ആ ആശയം വിവിധങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ ഉദ്ഘാടനം ചെയ്തു. പല പാർട്ടികളും രൂപമെടുത്തു. ജനനേതാക്കളധികംപേരും അവയുടെ നായകന്മാരായിത്തീർന്നു. ജീവിതാരാമത്തിലെ വസന്തകാലമായ യുവത്വത്തിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന വിദ്യാർത്ഥിയെ വശത്താക്കിയാൽ ഏതു രൂക്ഷമായ കാര്യവും കാണാമെന്നവർ മനസ്സിലാക്കി. അങ്ങനെ വിദ്യാർത്ഥികാചത്തെ കാഞ്ചനമായി തെററിദ്ധരിച്ചു. അതിൻെറ പരിണതഫലങ്ങൾ ആശിച്ചപോലെ നടക്കുകയും ചെയ്തു. വിദ്യാർത്ഥി എന്ന ശബ്ദം അച്ചടക്കരാഹിത്യത്തിൻെറ പര്യായമായി മാറി. ഈ പരിതഃസ്ഥിതികളെ അതിജീവിച്ചു കഴിഞ്ഞുപോയ ആ ഉൽകൃഷ്ടമായ മഹത്വം വീണ്ടും കൈവരുത്തേണ്ടതു വിദ്യാർത്ഥികൾ തന്നെയാണ്.

ഏതെങ്കിലും പാർട്ടിയുടെ ഇംഗിതങ്ങൾക്കൊത്തു് ആടുന്ന ഒരു ഞാങ്ങണയായിരിക്കരുതു് ഒരു വിദ്യാർത്ഥി. അവരുടെ കഴിവിനെപ്പററി, അവരുടെ ശക്തിയെപ്പററി, അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്വത്തെപ്പററി അവർ തന്നെ ശരിക്കു മനസ്സിലാക്കണം. വിദ്യാർത്ഥിയായിരിക്കുമ്പോൾ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളെപ്പററി മനസ്സിലാക്കുകയല്ലാതെ പരോക്ഷമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതു ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. രാഷ്ട്രനിർമ്മാണ പ്രവർത്തനങ്ങളിലും വിദ്യാഭ്യാസകാര്യങ്ങളിലുമല്ലാതെ മററുള്ള കാര്യങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ പങ്കെടുക്കുകയില്ലെന്നും ചേരിചേർന്നുള്ള പ്രവർത്തനങ്ങൾ അവരുടെ ഐക്യം നശിപ്പിക്കുമെന്നും അതു വിദ്യാർത്ഥിലോകത്തിനപമാനമാണെന്നും വിദ്യാർത്ഥികളുടേതായുള്ള സംഘടനകൾ ഭാരതദേശീയ സംഘടനകളാണെന്നും വിദ്യാർത്ഥികൾ മനസ്സിലാക്കണം.

പഞ്ചവത്സരപദ്ധതികളിലൂടെ ഭാരതം അഭിവൃദ്ധിയിൽനിന്നഭിവൃദ്ധിയിലേക്കു കുതിച്ചു പാഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുകയാണല്ലോ. ഈദൃശപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവരുടേതായ പങ്കു വഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

രാഷ്ട്രനിർമ്മാണപ്രവർത്തനങ്ങളെ താറുമാറാക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളോടെതിർത്തു ഭാരതദേശീയതയുടെ കാവൽഭടന്മാരാകേണ്ടവരാണ് വിദ്യാർത്ഥികൾ.

ഇന്നത്തെ അന്തരീക്ഷം മറെറന്നത്തേക്കാളധികം കലുഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുകയാണ്. കാലങ്ങളായി വിജ്ഞാനകുതുകികളേയും വർത്തകരേയും, തീർത്ഥാടകരേയും മാത്രം ആകർഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഉത്തരാതിർത്തികളിൽ ഇന്നു രണഭേരി മുഴങ്ങുന്നു. നെടുനാൾ യാത

നകളും ത്യാഗങ്ങളും സഹിച്ചു നാം നേടിയെടുത്ത സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്മേൽ ചൈന താണ്ഡവമാടുകയാണ്. മഹർഷിമാർ പാടിയുണർത്തിയ നാടാണ് ഭാരതം. താരം തരുവും തളിരും താളം തുള്ളുന്ന നാടാണ് ഭാരതം. ലോകരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ കണ്ണിലുണ്ണിയാണ് ഭാരതം. പുണ്യപുരുഷന്മാരുടെ കേളീരംഗമായ നാടാണ് ഭാരതം. ആ നാട്ടിൽ നിണവും പിണവും നിറഞ്ഞ ഒരു രണാങ്കണം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ മുതിരുന്നത് ഇരിക്കുന്ന കൊമ്പു മുറിക്കുന്നതുപോലെ ആത്മഹത്യാപരമാണെന്നോർക്കുവാൻ ചൈനീസ് ഭരണാധികാരിവർഗ്ഗത്തിന് അവരുടെ സാമ്രാജ്യ ദുർമ്മോഹം മൂലം സാധിച്ചില്ല. ഭാരതം അവരുടെ കഴിവുകൾ പ്രയോഗിക്കുവാൻ അണിഞ്ഞൊരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. അങ്ങു വടക്ക് ആ മഞ്ഞണിഞ്ഞ മാമലകളിൽ ജീവനുള്ള മനുഷ്യന്റെ പച്ചമാംസം പീരങ്കികളുടെ ഊക്കൻകരങ്ങളേറ്റു തെറിക്കുമ്പോൾ, നെട്ടനാൾ പാലൂട്ടിപ്പാലടയൂട്ടിവളർത്തിയ മാതാക്കളും പിതാക്കളും തങ്ങളുടെ അരുമ സന്താനങ്ങളുടെ വിരഹവേദനയിൽ കരൾപൊട്ടിക്കരയുന്ന കരളലിയിക്കുന്നകാഴ്ച നാം കാണുമ്പോൾ, വിദ്യാലയത്തിന്റെ ഒരു കോണിൽ ചിററ കിളിയെപ്പോലെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതു ശരിയാണോ ? രാഷ്ട്രത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന ഇക്കാര്യത്തിൽ വിദ്യാർത്ഥികൾ അവരുടേതായ കർത്തവ്യം നിർവ്വഹിക്കുകതന്നെ വേണം.

ഇതു കണ്ണുനീരിന്റെ കഥയാണ്

[By Kusum Annie Abraham, Class III Chem.]

"വാസന്തരാവിൻ നിലാവിൻ കിനാവുകൾ
വാടിത്തകർന്നെല്ലാം കൊഴിഞ്ഞു……"

മഞ്ഞനിലാവിന്റെ പ്രകാശത്തിൽ മഞ്ഞുമലയുടെ അടിവാരത്തിൽ നിന്നും ആ ശോകഗാനത്തിന്റെ നേർത്ത ഈരടികൾ മൂടൽ മഞ്ഞിലൂടെ ഒലിച്ചിറങ്ങി. തേയിലക്കാട്ടുകൾക്കപ്പുറത്തിരുന്നു സന്തപ്തമായ ആ ഹൃദയം പാടുകയാണ്. ഒപ്പം സ്മരണകൾ അയവിറക്കുകയും—ആ കിനാവുകളെല്ലാം നിലാവിന്റെ പരിവേഷവുമണിഞ്ഞു മുന്നിലെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. വേദനിക്കുന്ന ആ ഹൃദയം വീണ്ടും പ്രലപിക്കുകയാണ് :—

"മുന്നിൽ ഞാൻ കണ്ടു മരീചികമാത്രമെൻ
പൊന്നിൻ കിനാക്കളെല്ലാം തകർന്നു…"

മന്ദ്രമധുരമായ ആ സംഗീതം കേട്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു ഞാൻ ഞെട്ടിയുണർന്നു. ഇത്തിരിനേരം വെറുതെ കിടന്നു. ആ ഗാനനിർഝരി എന്റെ കാതുകളിൽ അലയടിച്ചു കയറി. ഞാനെഴുന്നേററു ടേബിൾലാമ്പു തെളിയിച്ചു. എന്നിട്ടു ജനാലയ്ക്കരികിലേയ്ക്ക് നീങ്ങി. ആ ഗാനം തുടരുകയാണ്. ഞാൻ രോമാഞ്ചം കൊണ്ടു. തേയിലച്ചെടികളുടെ തളിരിലകളെത്തടവി വന്ന കുളിർകാററു എന്നെ ഉരസിക്കൊണ്ടു മന്ദം മന്ദം ഒഴുകിപ്പോയി. തണുപ്പുതോന്നിയതുകൊണ്ടാവണം അറിയാതെ തന്നെ ഞാൻ ഒരു സിഗറെററു ചുണ്ടത്തു വച്ചു. കത്തിച്ചിട്ടു പുകച്ചുരുളുകൾ അലക്ഷ്യമായി കമ്പിയഴികൾക്കിടയിലൂടെ ഊതി വിട്ടു. ആ പുകച്ചുരുളുകൾ അങ്ങുദൂരെ മേഘക്കീറുകളിലേക്കു അലിഞ്ഞുചേരുന്നതായി തോന്നി. അതു നോക്കിയങ്ങനെ നിന്നുപോയി. ഒഴുകി വരുന്ന ആ ഈരടികളിൽ ഞാൻ ലയിച്ചു ചേർന്നെന്നൊരു തോന്നൽ. ജീവിതം മുഴുവൻ അങ്ങനെ കഴിച്ചുകൂട്ടുവാൻ തോന്നി. മഞ്ഞും നിലാവും ഒപ്പം പെയ്യുന്ന രാത്രി. തലയെടുത്തു പിടിച്ചു നില്ക്കുന്ന തേയിലക്കാട്ടുകൾ. അവയ്ക്കിടയിലൂടെ അനിർഗ്ഗളം പ്രവഹിക്കുന്ന സ്വരമാധുരി. ആ ഗാനം നിലയ്ക്കാതിരുന്നെങ്കിൽ !!! …ഞാൻ അകമഴിഞ്ഞാഗ്രഹിച്ചുപോയി. ഞാൻ എന്നെത്തന്നെ മറന്നു സ്വർഗ്ഗീയാനുഭൂതികളിലേക്കു ഉയരുകയായിരുന്നു. സിഗററു വിരലുകൾക്കിടയിലിരുന്നു പുകഞ്ഞു ചുട്ടു തട്ടിയപ്പോഴാണ് ഓർമ്മ വന്നതു്. വീണ്ടും മൈലുകൾക്കപ്പുറത്തേക്കു ആ അനുഗൃഹീത ഗായകന്റെ സവിധത്തിലേക്കു എന്റെ സ്മരണ പാഞ്ഞെത്തുകയായിരുന്നു. അതാരാണെന്നറിയാൻ എനിക്കു ജിജ്ഞാസയുണ്ടായി. ആ അസമയത്തു എന്റെ ആതിഥേയനെ ശല്യപ്പെടുത്തുന്നതു് ശരിയല്ലാത്തതിനാൽ വിളക്കണച്ചിട്ടു കിടക്കാൻ തുടങ്ങി. അപ്പോഴേക്കും രാജനിങ്ങെത്തിക്കഴിഞ്ഞു :—"ശരി ആ പാട്ടു കേട്ടായിരിക്കും ഉണർന്നതു്. അല്ലേ ?"

"അതേ, അതാരാണ് ആ പാടുന്നതു് " ഞാൻ ചോദിക്കാനൊരുങ്ങിയപ്പോഴേക്കും രാജൻ ഇങ്ങോട്ടു പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു :—

"അതേ ശരി ! അതിന്റെ പിന്നിൽ കരളലിയിക്കുന്ന ഒരു കഥയുണ്ടു്. അതുകേട്ടു് ഈ തേയിലച്ചെടികളും ഈ പച്ചമണ്ണും ഒരുപോലെ കരഞ്ഞിട്ടുണ്ടു്. അതാ അങ്ങോട്ടു നോക്കു ! ആ ഇലഞ്ഞിമരം കുളിർകാററി

നോട്ട ഈ കഥ ഉരുവിടാറുണ്ട്. കണ്ണുനീർ ഒഴുകാറുണ്ട്......"

"വരൂ ! നമുക്കല്പം നടക്കാം " ഞാനാണു പറഞ്ഞതു്.

"ഷോൾ പുതച്ചോളൂ. നല്ല തണുപ്പുണ്ട് " രാജൻ പറഞ്ഞു.

ഒരു സിഗററ്റുപാക്കറ്റും ഷോളും എടുത്തു കൊണ്ടു ഞാൻ രാജനെ അനുഗമിച്ചു. ഞങ്ങൾ നിശ്ശബ്ദരായി നടന്നു. ആ ഇലഞ്ഞിമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിൽ ഞങ്ങളെത്തിക്കഴിഞ്ഞു. അതിന്റെ ഇലകൾക്കിടയിലൂടെ നിലാവു അരിച്ചിറങ്ങി വന്നു. കാററിലാടുന്ന ഇലകൾക്കൊപ്പം ആ പ്രകാശധോരണിയും ചലിച്ചു. "ശരി" രാജൻ ആരംഭിച്ചു. അടുത്തുള്ള ഒരു കല്ലിന്മേൽ ഞങ്ങൾ ഇരുന്നു.

"രവി എന്നാണു" ആ നിർഭാഗ്യവാന്റെ പേരു്. ഈ എസ്റ്റേററിലെ ഒരു തൊഴിലാളിയുടെ മകൻ. പണിയെടുത്തു കഴിയുന്ന ഒരഭിമാനി. വർഷങ്ങൾക്കു മുമ്പു ആ ചെറുബാലനു ഒരു കളിത്തോഴിയുണ്ടായിരുന്നു മീനു. സാമാന്യനിലയിൽക്കഴിയുന്ന ഒരു തൊഴിലാളിയാണവളുടെ പിതാവു്. ആ രണ്ടു വീട്ടുകാരും സുഹൃൽബന്ധത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. രവിയും മീനുവും ആ സുഹൃൽബന്ധത്തിന്റെ ഒരു പ്രതിഫലനം മാത്രമായിരുന്നു. തുള്ളിച്ചാടി നടക്കുന്ന ആ ഇണക്കുരുവികൾ തൊഴിലാളിസമൂഹത്തിന്റെ കണ്ണിലുണ്ണികളായിരുന്നു. ഒരുമിച്ചു സ്കൂളിൽപ്പോകും ഒന്നിച്ചു്തിരിച്ചുവരും, ഒരു ഞെട്ടിലെ രണ്ടു പൂക്കളെന്നോണം അവർ കഴിഞ്ഞുവന്നു. ഈ ഇലഞ്ഞിമരത്തിന്റെ ചുവട്ടിലായിരുന്നു അവർ ഒന്നിച്ചു വരുന്നതു്. മീനു ആദ്യം വന്നാൽ രവിച്ചേട്ടനെ കാത്തു ആ കല്ലിൻ പുറത്തു ഇരിക്കും. മീനുവില്ലാതെ രവിയും പോവുകയില്ല.

'ഈ രവിച്ചേട്ടനെന്തേവരാത്തേ' രവിയല്പം താമസിച്ചാൽ മീനുവിനു പരിഭവമായി. ഒരു ദിവസം രവി പെട്ടെന്നു് മീനുവിന്റെ മുന്നിൽ ച്ചാടി വീണു. കൊച്ചു മീനു പേടിച്ചു പോയി. പുസ്തകവും സ്ളേററും താഴെ വീണു. ആ കുഞ്ഞിക്കണ്ണുകളിൽനിന്നും രണ്ടുമൂന്നു തുള്ളി കണ്ണുനീർ ആ ഉടഞ്ഞുപോയ സ്ളേററിലേക്കു വീണു. കൊച്ചുകൈകൾകൊണ്ടു ചുവന്നു തുടുത്ത കപോലങ്ങൾ മൂടിയിട്ടു അവൾ തിരിഞ്ഞു നടന്നു. രവിയാകെ പരിഭ്രമമായി. ആ കൊച്ചു കരൾ ഇടിച്ചു. "മീനൂ ! " തികഞ്ഞ ആത്മാർത്ഥതയോടെ അവൻ വിളിച്ചു. തിരിഞ്ഞുനോക്കാതെ ഏങ്ങലടിച്ചുകൊണ്ടു അവൾ ആ തേയിലക്കാടുകളിലേക്കു നടന്നു കയറി. രവി പുറകെ എത്തി. " മീനുചേട്ടനോടു പിണങ്ങിയാണോ ? "

"വേണ്ടാ ! എന്റെ സ്ളേററിപ്പം തന്നേച്ചാ മതി. "

"എന്റെ പൊന്നു മീനുവല്ലേ " ഇങ്ങോട്ടൊന്നു നോക്കിയേ. ഇതു കണ്ടോ? " മീനുവിന്റെ കുഞ്ഞിക്കരൾ മിടിച്ചു. അവൾ ഇടംകണ്ണിട്ടു നോക്കി. രവിച്ചേട്ടന്റെ കയ്യിൽ വലിയ ഒരു ഇലഞ്ഞിപ്പൂമാല " ചേട്ടാ ! എനിക്കു ! " ഒറ്റച്ചാട്ടത്തിനു അവൾ അതു തട്ടിപ്പിടിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അടുത്ത ക്ഷണത്തിൽ അവർ എല്ലാം മറക്കുകയായി.

അവരുടെ ഓരോ രഹസ്യവും പങ്കു പററാൻ ഊളിയിട്ടു പോകുന്ന ആ കുസൃതിക്കാററല്ലാതെ മററാരുമില്ല. അവർ പാടുന്ന ഈരടികൾ ഏററു പാടാൻ ആ കുഞ്ഞുരുവിയും. എന്നും അവർക്കു ആ ഇലഞ്ഞിമരത്തിന്റെ കിലുകിലുക്കുന്ന ഇലകളോടു ഓരോ പുതിയ രഹസ്യം പറയാനുണ്ടാവും.

വളരുന്ന ലോകത്തോടൊപ്പം അവരും വളരുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ പഴയതുപോലെ തന്നെ അവരുടെ കൂടിക്കാഴ്ച തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. സമുദായം അവരെ ഇറിച്ചു നോക്കി. പക്ഷേ അവർ കൂട്ടാക്കിയില്ല. മീനു പാകത വന്ന ഒരു ഗ്രാമീണ യുവതിയായിക്കഴിഞ്ഞു. രവി അരോഗദൃഢഗാത്രനായ ഒരു തൊഴിലാളിയുവാവും. മുതലാളിവർഗ്ഗത്തിന്റെ ബദ്ധശത്രുവും.

ഒരു പ്രഭാതത്തിലാണു മീനു ആ വാർത്ത അറിഞ്ഞതു്. കിണററുകരയിൽവച്ചു കൂട്ടുകാരികളാണു് പറഞ്ഞതു്. "രവിയെ പോലിസുകാരു പിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. തേയില മോഷ്ടിച്ചതിനു്..." അത്രയുമേ അവൾ കേട്ടുള്ളൂ. വേഗം കുടമെടുത്തു ഒക്കത്തു വച്ചിട്ടു തിരിഞ്ഞു നടന്നു. "തന്റെ കാതുകളെ വിശ്വസിക്കാമോ" അവൾ സംശയിച്ചു. ത

ലകറങ്ങുന്നതായി അവൾക്കുതോന്നി. വഴിയരികിൽ ഒരു പാറമേൽ അവൾ ഇരുന്നു. ഓരോ തേയിലച്ചെടിയും ശബ്ദമുയർത്തി, " രവി ഒരു കള്ളനാണ് " എന്നവൾക്കു തോന്നി. അവൾ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞുപോയി.

മീനു നിർവ്വികാരിയായി വീട്ടിലേക്കു നടന്നു. വീട്ടിലെത്തിയപ്പോൾ അച്ഛനും അമ്മയും അതിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. അവർ കാണാതെ അവൾ അകത്തേക്കു കയറി. അന്നു രാത്രി മീനുവിനു ഉറക്കം വന്നില്ല.

തന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട രവിച്ചേട്ടൻ അങ്ങു ദൂരെ പട്ടണത്തിൽ ഇരുമ്പഴിയുള്ള കനത്ത ഭിത്തിക്കുള്ളിൽ ഒരു "കള്ളൻ" എന്ന മുദ്രയടിക്കപ്പെട്ടു കിടക്കുമ്പോൾ മീനു എങ്ങനെ ഉറങ്ങും ? രവിച്ചേട്ടനെ അവൾക്കു നല്ലതുപോലെ അറിയാം. ഇത്രയും സത്യസന്ധനായ ഒരു യുവാവിനെ മീനു വേറെ അധികം കണ്ടിട്ടില്ല. അവൾ ചിന്തിച്ചു നോക്കി "രൂപയ്ക്ക് ആവശ്യം വന്നപ്പോൾ രവിച്ചേട്ടൻ മോഷ്ടിച്ചതാണോ ? !" അവളുടെ അന്തരാത്മാവിന്റെ കനത്ത ശബ്ദം അതിനു മീതെ ഉയർന്നു. "ഇല്ല ! ഒരിക്കലും രവിച്ചേട്ടൻ മോഷ്ടിക്കില്ല. "

രവിച്ചേട്ടനെ ഒന്നു കാണാൻ അവളുടെ ഹൃദയം കൊതിച്ചു. എന്നിട്ട് "ലോകത്തിന്റെ മുമ്പിൽ രവിച്ചേട്ടനൊരു കള്ളനായിരിക്കും. പക്ഷേ ചേട്ടന്റെ മീനുവിനു ചേട്ടനൊരിക്കലും ഒരു കള്ളനല്ല" എന്നൊരായിരം പ്രാവശ്യം പറയണമെന്നു തോന്നി. "രവിച്ചേട്ടനൊരാപത്തും വരുത്തരുതേ " എന്നവൾ അകമഴിഞ്ഞു പ്രാർത്ഥിച്ചു.

ഉറങ്ങാത്ത രാത്രികൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. പോലീസന്വേഷണം തുടർന്നു കൊണ്ടിരുന്നു.

ജയിലറയ്ക്കുള്ളിൽ നിന്നും ഒരു നൂറു നൂറു നിശ്വാസങ്ങൾ ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ആ നിശ്വാസങ്ങൾ ഇരു മലകൾക്കുമിപ്പുറത്തേക്കു അവന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട മീനുവിന്റെ സവിധത്തിലേക്കു ഓടിയെത്താൻ ആഗ്രഹിക്കും. പക്ഷേ അവയുടെ താങ്ങുവാനാവാത്ത ഭാരവുമായി ആ കുന്നു കടക്കുവാൻ അവയ്ക്കു കഴിവില്ല. കനം തൂങ്ങുന്ന ഹൃദയവുമായി എല്ലാം—എല്ലാം നോക്കി നില്ക്കാൻ മാത്രമേ രവിക്കു കഴിഞ്ഞുള്ളൂ. താൻ ചെയ്യാത്ത ഒരു കുറ്റത്തിനാണല്ലോ ശിക്ഷയനുഭവിക്കുന്നതെന്നോർക്കുമ്പോൾ അവൻ ആവേശം കൊള്ളുകയായിരുന്നു. കരയണമെന്നു തോന്നി. പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു പോകുമെന്നു ആത്മാർത്ഥമായി വിചാരിച്ചു. പക്ഷേ കരഞ്ഞില്ല.

ഒരു രാത്രി മീനു ഉറങ്ങാതെ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അപ്പോഴാണ് അമ്മയുടെ ശബ്ദം അപ്പുറത്തു കേട്ടത് "മീനുവിനു പ്രായമൊക്കെ ആയില്ലേ. ഇനി ഇങ്ങനെ നിർത്തിക്കൊണ്ടു പോവാൻ പററുമോ ? "

" ഞാൻ നല്ല ഒരു പയ്യനെക്കണ്ടുവച്ചിട്ടുണ്ട് " അച്ഛനാണ് പറഞ്ഞത്.

" പയ്യനൊക്കെ കൊള്ളാം. പക്ഷേ രവിയുടെ മേലുള്ള കേസ്സൊഴിയാതെ നമ്മളെങ്ങനെയാണ് കല്യാണം നടത്തുക. "

" രവിയോ ? !! ച്ഛീ ! ഒരു കള്ളന്റെ പുറകെ എന്റെ മകളെ ഇറക്കിവിടുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറില്ല......" മാധവൻപിള്ളയ്ക്കു സഹിച്ചില്ല. പിന്നെ മീനു ഒന്നും കേട്ടില്ല. ചങ്കിൽ ഒരിടിവാളേററപോലെ. കണ്ണിൽ നിന്നും തീ പറക്കുന്നതുപോലെ. പിന്നെയൊന്നും മീനുവിനോർമ്മയില്ല. കണ്ണുതുറക്കുമ്പോൾ അച്ഛനും അമ്മയും എല്ലാം മുമ്പിലുണ്ട്.

" രവിച്ചേട്ടനെന്തിയേ " ആ ചുണ്ടുകൾ ചലിച്ചു. അച്ഛനുമമ്മയും അന്ധാളിച്ചു. വീണ്ടും അവളുടെ ബോധം നശിക്കുകയായിരുന്നു.

മീനുവിനു് കടുത്ത ജ്വരമാണെന്നു് ഡോക്ടർപറഞ്ഞു. തൊട്ടാൽ പൊള്ളുന്ന ചൂടാണു് ദേഹത്തിനു്. വാടിത്തളർന്ന ഒരു പൂപോലെ അവൾ കിടക്കുകയാണു്. അമ്മ കട്ടിലിനരികിലിരുന്നു പൊട്ടിക്കരയുകയാണു്. ഉമ്മറത്തെ ചാരുകസാലയിൽ അച്ഛനും ഇരുപ്പുണ്ടു്. മീനു ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു കണ്ണു തുറക്കും. " അമ്മേ ! രവിച്ചേട്ടൻ ഇതുവരെ വന്നില്ലേ ? " അവൾ പുലമ്പും. വൈകുന്നേരമായപ്പോഴേക്കും പനി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വീണ്ടും ഡോക്ടർ വന്നു. പരിശോധിക്കാൻ തുടങ്ങി. നിമിഷങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങുകയായിരുന്നു. അങ്ങപ്പുറത്തു് ഒരു മൂങ്ങായിരുന്നു് മൂളുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അയലത്തെ പറമ്പിൽ ഒരു വകതിരിവുകെട്ട നായ് ഇരുന്നു് ഓലിയിടുന്നുണ്ടായിരുന്നു.

"അമ്മേ രവിച്ചേട്ടൻ വന്നോ ?" ആ ഭീകരമായ നിശ്ശബ്ദതയെ ഭഞ്ജിക്കത്തക്കവണ്ണം മീനു ചോദിച്ചു. ഡോക്ടർ തിരിഞ്ഞു് മാധവൻപിള്ളയെ നോക്കി. ഒരിൻജക്ഷൻ കൊടുത്തിട്ടു് ഇറയത്തേക്കു നടന്നു. മാധവൻപിള്ള പുറകെ എത്തി.

ഇതു കുറച്ചു സീരിയസ് ആണ്. ഇൻജക്ഷൻ കൊണ്ടും ഫലമുണ്ടാകുന്നില്ലെങ്കിൽ ......പിന്നെ......

"ഡോക്ടർ ! വല്ല രക്ഷയും.......മാധവൻപിള്ള കേണുകയായിരുന്നു. "ആരാണീ രവി?" ഡോക്ടർ ചോദിച്ചു.

"ഇവിടെ അടുത്തുള്ള ഒരു പയ്യനാണ്"

"ആയാളെ ഒന്നു കൊണ്ടുവന്നു കാണിക്കണം. അല്പം മാനസികവുംകൂടിയാണ് ഈ രോഗം. ആ രവിയെ ഒന്നു കൊണ്ടുവരികയേ നിവൃത്തിയുള്ളു."

മാധവൻപിള്ള പുറപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. വിയർത്തൊലിച്ചു ജയിലിൽ കയറിച്ചെന്ന മാധവൻപിള്ളയെ കണ്ടു് കാര്യമറിയാതെ രവി കുഴങ്ങി. എത്രയും വേഗം രവിയെ ജാമ്യത്തിലിറക്കിക്കൊണ്ടുവന്നു. രവിക്കു് ഒന്നും മനസ്സിലായില്ല. കാര്യം ചോദിക്കാൻ തിരിഞ്ഞ രവി കണ്ടതു് നിറഞ്ഞു തുളുമ്പുന്ന രണ്ടു കണ്ണുകളായിരുന്നു. അവൻ ചോദിച്ചില്ല. ഒരു വിധത്തിൽ വീട്ടിലെത്തി. വഴിയിലെത്തിയപ്പോൾതന്നെ രമയുടെ വീട്ടിൽ കൂട്ടനിലവിളി കേട്ടു. രവിക്കൊന്നും മനസ്സിലായില്ല. അവൻ യാന്ത്രികമായി മാധവൻപിള്ളയെ അനുഗമിച്ചു "ഹെൻറ മോളേ!" അയാൾ അലറുകയായിരുന്നു. രവി ഒന്നു ഞെട്ടി. ഇറയത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് രവിക്കു് കാര്യം എന്താണ്ടു് മനസ്സിലായതു്. നിർവ്വികാരനായി അവൻ അവിടെത്തന്നെനിന്നു. അങ്ങനെ എത്രനേരം നിന്നെന്നു് ഓർമ്മയില്ല. ആരോ കൈക്കുപിടിച്ചു് അകത്തേക്കു് കയറിയപ്പോഴാണ് പരിസരത്തെക്കുറിച്ചു ബോധമുണ്ടായതു്. രവി സാവധാനം മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി, ഏതോ അജ്ഞാതശക്തിയാൽ ആനയിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ. എല്ലാവരും രവിയെ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കി. ശാന്തഗംഭീരനായി അവൻ മുന്നോട്ടു് നീങ്ങുകയാണ്. തൻെറ സ്വന്തമെന്നു് അഭിമാനിച്ചിരുന്ന ഏകവ്യക്തിയുടെ അടുക്കലേക്കു്—അവളുടെ നിർജ്ജീവമായ ശരീരത്തിൻെറ അടുത്തേക്കു് അവൻ നീങ്ങി......രണ്ടു വിറയ്ക്കുന്ന ചുണ്ടുകൾ, മീനുവിൻെറ തണുത്തു മരവിച്ച നെററിത്തടത്തെ സ്പർശിച്ചു......—ആദ്യമായും, അവസാനമായും.

* * * * *

നേരം എരിഞ്ഞടങ്ങുകയായിരുന്നു. നീറിപ്പുകയുന്ന ആ ചിതയിൽ നിന്നും പുകച്ചുരുളുകൾ പൊങ്ങി. ഒപ്പം ഒരു ഹൃദയത്തിൻെറ തേങ്ങലുകളും.

അപ്പോൾ ഒഴുകിപ്പോയ കാററിനു് അല്പം ഈർപ്പം കലർന്നിരുന്നില്ലേ ? അന്നു് വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പു് ആ ഇലഞ്ഞിമരം കൊച്ചുരവിയും മീനുവും കാണിക്കുന്ന കുസൃതികൾ നോക്കി ആവോളം രസിച്ചിട്ടുണ്ടു്. മുത്തച്ഛനെപ്പോലെ ഊറിച്ചിരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇപ്പോൾ ആ ചിതയുടെ മാറിൽനിന്നും പൊന്തിവരുന്ന പുകച്ചുരുളുകളുടെ ദാഹം ശമിപ്പിക്കാനും ആ ഇലഞ്ഞിമരത്തിൻെറ കണ്ണീർക്കണങ്ങൾക്കു മാത്രമേ സാധിക്കുന്നുള്ളു. കൊച്ചുമീനുവിനുവേണ്ടി ആ ഇലഞ്ഞിമരത്തിനു് അവസാനമായി കാഴ്ചവയ്ക്കാനുണ്ടായിരുന്നതു് ഒരു കൈക്കുമ്പിൾ ഇലഞ്ഞിപ്പൂക്കളായിരുന്നു. അതാ ആ പൂക്കൾ അവളുടെ ചിതയിൽത്തന്നെ വീണുകഴിഞ്ഞു. അടുത്ത നിമിഷത്തിൽ ആ പൂക്കളും അവരുടെ കളിത്തോഴിയായ മീനുവും ഒപ്പം ചാമ്പലാവുകയാണ്. അവ പരസ്പരം അലിഞ്ഞുചേർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതു കണ്ടിട്ടാവണം ഇലഞ്ഞിമരം നിർവൃതിയിലാണ്ടു—ജന്മസാഫല്യം കൈവന്നതുപോലെ.

ഒരു ചെറിയകാററു് ഇഴഞ്ഞുനീങ്ങി. രവിയുടെ പാറിക്കിടക്കുന്ന മുടിത്തുമ്പുകൾ ഒതുക്കിവയ്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നും അതിൻെറ പോക്കു കണ്ടാൽ. പെട്ടെന്നു് രവി ചാടിയെഴുന്നേററു ആ പുകച്ചുരുളുകളിലേക്കു് ഉററുനോക്കി. ആ ഗദ്ഗദം കലർന്ന കണ്ഠത്തിൽനിന്നും രണ്ടക്ഷരങ്ങൾ പൊങ്ങി: "രമേ" ആ രണ്ടക്ഷരങ്ങളും ആ ചിതയിലേക്കു അലിഞ്ഞുചേരുകയായിരുന്നു.

"അല്ലയോ രവി ! താങ്കൾ അല്പം താമസിച്ചുപോയി." ഞാനാണു പറഞ്ഞതു്.

"അതെ അല്പം താമസിച്ചുപോയി" രാജൻ പ്രതിവചിച്ചു. ഇട്ടവിട്ട് മൈലുകൾക്കപ്പുറത്തേക്ക്—സ്നേഹത്തിന്റെയും നിഷ്കളങ്കതയുടെയും ആ നല്ല നാട്ടിലേക്ക് പറന്നു കഴിഞ്ഞ മീനുവിന്റെ ആത്മാവ് ആ വിളി എങ്ങനെ കേൾക്കാനാണ്. ?

ഇത്തിരിനേരത്തേക്ക് ആരും ശബ്ദിച്ചില്ല. ഒരു രാപ്പാടി ശബ്ദമുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ട് ഞങ്ങളെക്കടന്നുപോയി.

"സമയം കുറെയായി. നമുക്ക പോയിക്കിടക്കാം" രാജൻ എന്നെ സ്മരണയുടേതായ ലോകത്തിൽനിന്നും തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ ശ്രമിച്ചു. കരളിൽ കദനഭാരവുമായി ഞങ്ങൾ ആ കുന്നു കയറി. ആ കുന്നിന്റെ മുകളിലെത്തിയപ്പോൾ ഞാനൊന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കി. ആ ഇലഞ്ഞിമരത്തിന്റെ ഇലകൾ ആർത്തിരമ്പുകയായിരുന്നു. ഇലഞ്ഞിമരം ഈ കഥ പല പ്രാവശ്യം ഉരുവിട്ടതാണ്. ഒരു മൂളലോടെ കൊച്ചുകാറ്റ് ആ ഇലകളെ കടന്നുപോയി.

S. KUMARASWAMY REDDIAR
WHOLESALE & RETAIL PIECE-GOODS MERCHANTS
Head Office: KRISHNA BUILDINGS, ALLEPPEY--*Kerala State.*
Branches: ALWAYE, BOMBAY, KOTTAYAM & QUILON

PHONE: 165
RATNAMAHAL
(RATNA BUILDING)
MARKET ROAD—ALWAYE
Sole Props.: S. Kumaraswamy Reddiar.

M/S. CHAMPION STUDIO
ALWAYE

REX COFFEE HOUSE
Near Railway Station,
ALWAYE, Phone : 270.
For delicious refreshments and Tasty Meals.
TEA PARTIES UNDERTAKEN.

RECORD YOUR SWEET DREAMS

ESTD. 1942.

PHONE 125

BABOO'S BOMBAY STUDIO

Photographers & Dealers

ALWAYE

Specialists in ***FLASH SNAPS, GROUP PHOTOS*** *Etc., Etc.*

For all your requirements of Scientific Instruments, Glassware and Chemicals

Please contact :

THE CENTRAL SCIENTIFIC SUPPLIES COMPANY LIMITED

CANTONMENT,

P. B. No. 124 : TRIVANDRUM-1.

Authorised Stockists of

B. D. H. & SARABHAI MERCK

Lab. Chemicals and Guaranteed Reagents for KERALA.

Reg. Office & Works
TAMBARAM

Other Branches
MADRAS & BANGALORE

THE COLLEGE VIEW TEXTILES

FOR

Quality Sarees & other Textiles

Props. K. A. ABRAHAM,
U. C. College.

पन्तजी की काव्यकला

—*Kusumam*

★

आधुनिक कवि पन्त की कविता-बेली का अंकुर छायावादी युग में फूटा और पनपा, तथा वह प्रगतिवादी युग में चारों ओर फैलकर फूली-फली। 'वीणा' से लेकर 'कला और बूढ़ा चान्द' तक के कविता-संग्रहों में हमें पन्तजी के काव्य-सिद्धांतों के कालानुकूल विकास का सम्यक परिचय मिलता है।

पन्तजी की कविता की सबसे बड़ी विशेषता उनके प्रकृति-चित्रण में निहित है। कवि का जन्म तो प्रकृतिरमणीय अल्मोड़े के पहाड़ी वातावरण में हुआ था। बचपन में ही उनकी माता की मृत्यु हो चुकी थी। मातृ-वात्सल्य की अमृत-धारा से वंचित और प्रेम केलिए तरसनेवाले बाल-हृदय को प्रकृति की गोद में अभय मिला। सनातन सुन्दरी प्रकृति के नैसर्गिक सुषमा-विशेष ने कवि के भावुक हृदय पर अपनी पूरी-पूरी छाप लगा दी। इस समय से प्रकृति उसकी कविता का महत्वपूर्ण अंग बनकर नज़र आती है।

'आधुनिक कवि' की भूमिका में पन्त ने लिखा है—"कवि-जीवन के पहले भी मुझे याद है, मैं घंटों एकान्त में बैठा प्राकृतिक दृश्यों को एकटक देखा करता था, और कोई अज्ञात आकर्षण मेरे भीतर एक अव्यक्त सौन्दर्य का जाल बुनकर मेरी चेतना को तन्मय कर देता था। जब कभी मैं आँखें मूँदकर लेटता था तो वह चित्रपट चुपचाप मेरी आँखों के सामने घूमा करते थे।" हृदय के अगाध तलों में अंकित इस चित्रपट ने ही साकार होकर कविता का रूप धारण किया था।

छायावादी युग में कवि पन्त का प्रकृतिप्रेम इस हद तक बढ़ गया कि वे कह उठे—

छोड द्रुमों की मृदु छाया,
तोड प्रकृति की भी माया,
बाले तेरे बाल-जाल में
कैसे उलझा दूँ लोचन"?

प्रकृति के अवर्णनीय, अनश्वर रूप की माधुर्ययुक्त छवि के आगे क्षणभंगुर नारी-सौन्दर्य किस गिनती की है? लहलहाते हुए प्रवहित होनेवाली सरिताओं में जो लोल लहरें उठती-गिरती हैं विशाल नील नभ में जो सतरंगा इंद्रधनुष विराजता है उनकी शोभा को भूलकर सुन्दरी युवती की भौंहों के जाल में फँसनेवाला कवि क्या सचमुच कवि कहलानेयोग्य है? कोयल के कलकूजन को और मधुकर के गूँजार को छोड़कर मंजुभाषिणी नायिका की वाणी में कोई अपना मन लगा सकता है? ज्योतिर्मयी प्रकृति को भूलकर नारी की क्षणिक सुन्दरता की बढ़ा-चढ़ाकर वर्णना करनेवाले कवियों केलिये पन्तजी के ये प्रश्न एक चुनौती जान पड़ती है।

प्रकृति-प्रेमी कवि पन्त ने प्रकृति के अंग प्रत्यंगों का जैसा विशद वर्णन उपस्थित करते हैं उसकी तुलना, हिन्दी के किसी भी समकालीन कवि की रचना में प्राप्त हो नहीं सकती। 'नौका विहार' में कवि भौतिक नौका-विहार करते हुए, उसकी तुलना जीवन-यात्रा से करते हैं—

"इस धारा सा ही जग का क्रम, शाश्वत
इस जीवन का उद्गम,
शाश्वत है गति, शाश्वत संगम'।

प्रसिद्ध आलोचक नागेन्द्र के शब्दों में "पन्त की कविताओं में 'नौका-विहार' अपने चित्रों केलिये प्रसिद्ध है। वास्तव में शब्द और तूली का इतना निकट सम्बन्ध हिन्दी का कोई कवि स्थापित नहीं कर सकता।" इस कथन को किसी प्रकार की अत्युक्ति कहना कवि की प्रतिभा के साथ अपराध करना होगा।

ज्योंहि उनकी कलपना प्रगतिवाद की ओर झुकी त्योंहि नारी के प्रति उनका दृष्टिकोण भी बदलकर यथार्थवादी बन गयी। पहले प्रकृति के गुलाम कवि को नारी की ओर अपनी निगाह डालने का अवसर भी नहीं मिला था। बाद को वे नारी-वर्णन में भी दिलचस्पी लेने लगे। अबला कहलानेवाली स्त्री की सबलता पर पन्तजी को पूरा विश्वास था। 'ग्राम्य' में पन्तजी के स्त्रीविषयक विचार स्पष्ट झलक आये हैं। पन्त के मतानुसार इस पृथ्वी में कहीं स्वर्ग है तो वह नारी के उर में है। वात्सल्य ममता और अनुराग से पुरुषों को मोहित करती आयी है। यदि संसार में कहीं मादकता प्राप्त होनेवाली है तो वह नारी के मधुर अधरों में है। परंतु नारी-चरित्र की दूसरी पहलू को भी वे स्पर्श किये बिना छोड़ते—

'यदि कहीं नरक है इस भू पर तो,
वह भी नारी के भीतर;
वासना गर्त में डाल प्रखर
वह अंध गर्त में चिर दुस्तर
नर को ढकेल देती सत्वर।"

पन्त ने घर की चहारदिवारी में बन्धित होकर स्वतंत्रता के वास्ते तड़पनेवाली भारतीय नारी की क्रंदन ध्वनि सुनी। असहाय नारी पर पुरुष द्वारा युग-युगों से होनेवाले अत्याचारों को देखकर उसका मन अत्यन्त व्याकुल हो उठा। उनके विकल हृतंत्रियों से ये शब्द फूट पड़े—

"मुक्त करो नारी को मानव,
चिर वंदिन नारी को।
युग युग की निर्मम कारा से
जननी सखी प्यारी को।"

पन्त की मध्यकालीन रचनाएँ प्रगतिवाद पर आधारित है। 'ग्राम्या', 'युगवाणी', 'स्वर्णधूलि' आदि में उनकी प्रगतिवादी प्रवणताओं का मूर्तीकरण है। यद्यपि कवि पर इस वाद का बड़ा असर पड़ा तथापि समय के पलटने पर उन्होंने उसको भी तिलांजली दी।

विवेकानन्द और रवीन्द्र के सिद्धान्त पन्तजी के विचारों के मूल स्रोत थे।

गान्धीवाद भी उनकी कविताओं की अन्तर धारा बनकर बहती है। 'रजत-शिखर' के 'शुभ्र पुरुष' में महात्मजी के प्रति कवि के मन का भव्य भक्तिभाव प्रस्पष्ट हुआ है। 'स्वर्णधूलि' की 'प्रणाम' कविता में अरविन्द को 'विश्वात्मा के नव विकास', 'परम चेतन के प्रकाश' और 'ज्ञान भक्ति श्री के विलास' बताये गये हैं। पन्तजी की भाषा खड़ी बोली है। संस्कृत के तत्सम शब्दों के प्रचुर प्रयोग ने पन्तजी की भाषा को दुरूह बनाने के बदले उसे एक अज्ञात आकर्षण प्रदान किया है। संस्कृत पदावली के सहज माधुर्य ने खड़ी बोली की कर्कशता को दूर किया। संस्कृत के तद्भव शब्द और अंग्रेजी, फारसी, उरदू आदि के शब्द में यगतग प्रयुक्त हुए हैं। इसके अलावा 'स्वप्निल' 'फेनिल' आदि विचित्र शब्दों का भी पन्तजी की तूलिका ने परिचय दिया है। निरर्थक शब्द और पुनरावृत्ति ने भाषा को कैसी मनोज्ञता उधार देती है, इसका एक उदाहरण 'झंझा में नीम भी है।

"झुम झुम झुक झुक कर
भीम नीम तरु निर्भर
सिहर सिहर थर थर थर
करता सर भर
चर मर।"

इस प्रकार होने पर भी पन्तजी ने प्रत्येक शब्द को नाप-तोलकर ही उसे कविता के नाग पर जडित किया है।

अलंकार कविता के स्वाभाविक सौन्दर्य में चार चान्द लगा देते हैं। भाव की पुष्टिमा में वे भारी मदद पहुंचाते हैं। पन्त जी ने अलंकारों का प्रयोग सिर्फ "वाणी की सजावट केलिए नहीं वरन भावाभिव्यक्ति केलिए" किया है।

जब पन्त का कविता-प्रवाह छायावाद से प्रगतिवाद की ओर नयी मोड़ ली, तब कवि ने अलंकारों के प्रति अपने मोह का धिक्कार देते हुए कहा—

"तुम वहन कर सको जन में मेरे विचार
वाणी, मेरी चाहिए तुम्हें चाहिए क्या अलंकार

पर इसके बाद भी वे अलंकारों को पूर्ण रूप से त्याग देने में कामयाब नहीं हुए।

शांति प्रिय द्विवेदी ने पन्त को हिन्दी काव्य कानन का ज्योति-विहग कहा है। इस मधुभाषी कोकिल ने अपने मनोमुग्धकारिणी कूजन द्वारा श्रोताओं को चकित कर दिया है। पन्तजी की कविताएं हिन्दी साहित्य भण्डार के अनमोल रत्न हैं जो उस अद्भुत शिल्पी की कलित कीर्ति को उच्च स्वर में, घोषणा कर रही है।

★

कहाँ है रोशनी

Susheelamma Chacko,

Class III, Maths.

★

डा. मिस शान्ती के बारे में लोगों को अच्छी राय है। दुखियों के नाम पर दया रखनेवाली सुन्दरी और सुशीला युवती। वह एक मुसकुराहट के साथ सभी रोगियों के पास जाती थी और कुशलान्वेषण करती थी।

उस दिन भी डाक्टर मिस शान्ती अस्पताल में गयी। वहाँ तो बड़ी भीड़ थी। सिरदर्द के कारण वह बहुत थक गयी थी। लेकिन रोगियों के पास जाने को वह भूल न गयी। उस समय थकावट भी दूर भाग जाती थी। वह रोगियों के पास जाने के बाद अपने कमरे में आयी। जल्दी ही एक नर्स ने आकर कहा "डाक्टर जल्दी आईये। एक सीरियस केस है।" "क्या खतरा है सिस्टर। मैं अभी आती हूँ। चलो।" स्टेथस्कोप लेकर नर्स के साथ शान्ती गयी।

"एक युवक को कुछ लोग लाये हैं सिर पर और शरीर पर कई चोट हैं। वह बेहोश भी है।" नर्स ने कहा। डा. शान्ती ने जल्दी ही रोगी की जाँच की। एक इन्जकषन भी दी। दो घण्टों के बाद ही रोगी को होश आया। रोगी के बन्धू लोगों से बातें करने केलिये डा. शान्ती बाहर आई। वहाँ कोई बन्धू लोग नहीं थे। लेकिन दुखपूर्ण मुद्रा में एक आदमी वहाँ खड़ा था।

शान्ती ने कहा "डरने की बात नहीं। होश भी आया है। एक या दो हफ्ते होस्पिटल में रहना पड़ेगा।" इतना कहकर डा. वहाँ से चली गयी।

दो तीन घण्टों के बाद फिर रोगी को इन्जकषन देने को डाक्टर आयी। उस समय भी रोगी के पास वह युवक था। इन्जकषन देकर डाक्टर कमरे में आयी।

वेदना की लहरें उसके मन में लहर रही हैं। खुशी और प्यार की शीतल छाया में कई दिन बीत गये। लेकिन अब उसके मन में खुशी के बदले वेदना है। अश्रुधारा की मृदुल यवनिका से वह सब कुछ देख सकी।

* * * *

उस दिन शान्ती स्कूल से आयी। लेकिन भाई मनोज वहाँ नहीं था। आखिर शान्ती ने देखा कि भैया का कमरा बन्द है। दरवाज़े पर जाकर भैया को बुलाया।

"भैया, मनोज दरवाज़ा खोलो।"

लेकिन कमरे से कोई आवाज़ बाहर न आयी। खिड़की से शान्ती ने देखा कि भैया रो रहा है। "क्या बात है भैया किसके लिए रोते हो? चाची कहाँ है?

"मैं नहीं रोता हूँ शान्ती।" आँखें पोंछकर उसने दरवाज़ा खोला।

चाची वहाँ नहीं थी। वह पड़ोस के एक घर में गयी थी। मनोज और शान्ती के माँ-बाप के मरने के बाद चाची ही उनको पालती थी। लेकिन हमेशा इनके बीच में एक अस्वस्थता थी। चाची इनको पसन्द न करती थी।

"किस केलिये रोया भैया! छोटी बहिन से कहेंगे न?" शान्ती ने फिर पूछा।

'शान्ती, मैं अगले हफ्ते दूर एक कालेज में पढ़ने जाता हूँ। चाची के उपदेश के अनुसार ही मैं जाता हूँ। तुम से अलग होने को मन में वेदना है। लेकिन क्या करूँ। चाची की आज्ञा है।" शान्ती की आँखों से आँसू बहने लगी। लेकिन मनोज और शान्ती, वे कुछ भी कर न सकते थे।

कई दिन बीत गये। मनोज कालेज में गया। शान्ती घर में है। दुनिया में माँ या बाप के बिना जीना कठिन है। हमेशा शान्ती के हृदय में वेदना उमड़ आती थी। उस समय मनोज अपनी छोटी बहिन को खुशी रखने का परिश्रम करता था। लेकिन आज भाई भी पास नहीं है। चाची गूढतंत्रता के कारण शान्ती मनोज के नाम पर चिट्ठी भी लिख न सकती थी। चाची ने शान्ती को खत लिखने न दिया। दो तीन वर्ष बीत गये। कई बार शान्ती चाची से भैया की बातें पूछती थी। लेकिन जवाब न मिला।

एक दिन चाची ने शान्ती से कहा– शान्ती मैं अपने घर में चली जाती हूँ। इतने दिनों तक यहाँ रही। अब मुझे जाना चाहिए। मेरे घर में भी बाल बच्चे हैं।"

शान्ती जवाब न दे सकी। आँखों से आँसू बाहर आयी। आँसू पोंछकर उसने कहा—"चाची मुझे छोड़कर न जाइये।" लेकिन चाची चली गयी।

शान्ती बहुत दुखी हुई। पड़ोस की एक अच्छी सी आयी सहायता करने के लिए।

ईश्वर हमेशा दुखियों की सहायता करेंगे। पडोस की वह सी शान्ती को अपने जान से भी अधिक प्यार करती थी।

"दुखी मत बनो शान्ती। वे सब विधी की विडंबना है। ईश्वर दुखियों की सहायता करेंगे।"

चाची के जाने के बाद ही शान्ती यह समझ सकी कि घर की आर्थिक स्थिति बहुत खराब है। भैया के बारे में कोई पता न था। चाची की एक चिट्ठी आई।" मनोज के बारे में पता नहीं था। उसके एक दोस्त से पता चला कि वह बुरी संगति में पडकर बुरा हो गया और अब कालेज से कहीं भाग गया। इसलिए उसे देखने का परिश्रम न करो।" खत पढ़कर शान्ती फूट फूटकर रोयी। सभी बातें पडोस के उस अच्छी स्त्री से कहती थी।

शान्ती मेडिकल कालेज में जाना चाहती थी। लेकिन क्या करे। पडोस की उस अच्छी स्त्री ने एक दिन कहा— "शान्ती यदि तुम पढना चाहती हो तो पढने केलिये जाओ। तुम्हारे पास रुपये नहीं है तो मेरे पास हैं। मेरे और कोई बाल सखे या बन्धू नहीं। तुम ही मेरी बेटी हो।" आखिर शान्ती मेडिकल में गयी। वर्षों के बाद एक डाक्टर होकर बाहर आयी। इस बीच पडोस की वह अच्छी स्त्री मर चुकी थी। शान्ती ये सभी दुख सह न सकी। माँ बाप के बारे में याद तक नहीं। लेकिन भाई की याद हमेशा दुर्गंध वेदना पहुँचती हुई आती थी।

कालेज की सहेली गीता की एक चिट्ठी मिली। "हमारा एक अस्पताल है। वहाँ मैं काम करना चाहती हूं। मेरी प्रिय सखी, तुम भी यहाँ आओ। हम एक साथ काम कर सकती हैं यहाँ। इस सखी की प्रार्थना को तिरस्कार न कीजिये।"

चिट्ठी पढ़कर खुशी हुई। दूसरे दिन ही सहेली गीता के पास गयी। एक वर्ष के बाद गीता की शान्ती हुई और वह पति के साथ चली गयी। अब होस्पिटल में प्रथम स्थान डां. मिस शान्ती को है। लेकिन वदन पर हमेशा एक मूकता थी। भैया के बारे के हमेशा सोचती थी। "क्या वे जीवित हैं। तो क्यों इस छोटी बहिन को देखने न आये।"

* * * *

समय रात में ग्यारह बज चुका था। "डाक्टर" बाहर एक आवाज़ सुनकर ही शान्ती चिंता से जाग उठी। दरवाज़ा खोलकर बाहर आयी तो नर्स ने कहा— "उस नये बीमार को अब बुखार है।" जल्दी ही नर्स के साथ रोगी के पास गई और इन्जकशन देकर वहाँ से लौट आयी। कमरे से दवा लेकर फिर रोगि के पास गयी। उस समय भी रोगी के पास वह युवक था। दवा पीने के बाद धीरे धीरे रोगी सोने लगा। शान्ती के पास खडे हुए युवक से पूछा—

"आपका नाम?"

"सन्तोष।"

"क्या आप रोगी के भाई है?"

"नहीं। मैं उनका एक दोस्त हूँ। हम एक आफीस में काम करते हैं।"

"क्या इस रोगी के और कोई बन्धू नहीं है ?" इसका उत्तर रोगी ने दिया।

"नहीं डाक्टर। मैं इस दुनिया में अकेला हूँ। अकेला॥"

उस शोकपूर्ण वदन को और एक बार देखने की ताकत शान्ती में न थी। शान्ती वहाँ से चली गयी। उस रोगी के बारे में सभी बातें जानने की इच्छा मन में हुई। उनका घर कहाँ होगा? उनके माँ-बाप या भाई-बहिन नहीं है? उनका नाम तो मनोज है। अपने भाई का नाम। इसके एक विशेष ममता लगती है। एक बहिन का सा प्यार।

दूसरे दिन शान्ती इन्जकषन देने के लिये मनोज के कमरे की ओर चली। अंदर मनोज और दोस्त बातचित कर रहे थे। डॉ. शान्ती को उस बात चीत सुनने की अभिलाषा हुई।

"मनोज तुम इस प्रकार हमेशा दुखी मतबनो व्याकुल होकर रहने से ही बुखार आता है।" सन्तोष ने मनोज से कहा। 'नहीं'। लेकिन मैं अपनी बहिन के बारे में हमेशा सोचता हूँ। यहाँ आकर वह चिन्ता अधिक हुई। डॉ. शान्ती का नाम सुनाते समय मैं अपनी बहिन शान्ती का याद करता हूँ। लेकिन मैं उसे घृणा करता हूँ। वह मेरी बहिन नहीं है सन्तोष।' मनोज फूट फूट कर रोने लगा। डॉ. शान्ती ने कमरे के अन्दर आकर पूछा—"क्या बात है मनोज। इस प्रकार रोने से बुखार आयगा।'

"डाक्टर क्षमा कीजिये। मैं आप को देखते समय अपनी बहिन के बारे में याद करता हूँ। लेकिन मैं कठिन परिश्रम करता हूँ उसे भूलने को।'

"आप के घर में कौन कौन थे।' शान्ती ने पूछा। "पसन्द है तो यहाँ बैठिये मैं अपनी राम कहानी आपको सुनाऊँगा। दूसरों से कहने से हृदय का भार कम होगा।' मनोज ने कहा।

"हाँ मैं सुनना चाहती हूँ। इस प्रकार कहकर शान्ती वहाँ एक कुर्सी पर बैठी।

"माँ बाप तो बचपन में ही मर गये। मैं अपनी बहिन शान्ती के साथ चाची के पास रहने लगे। चाची की आज्ञा के अनुसार मैं विदेश में पढने गया। शान्ती तो मेरी छोटी बहिन थी। उससे अलग होने को मैं पसंद न करता था। लेकिन दुख बाहर न दिखाकर कालेज गया। कई दिन हफ्ते और महीने बीत गये। चाची की एक चिट्ठी मिली। उसमें लिखा था कि "शान्ती अब यहाँ नहीं है। वह एक बुरी लडकी हो गयी और एक हफ्ते पहले यहाँ से कहीं चली गयी न जाने कहाँ है? मैं बहुत दुखी हुआ। उस दिन से हर एक दिन मैं वेदना की आग में जल रहा हूँ। मैं शान्ती को देखना नहीं चाहता हूँ। वह मेरी बहिन नहीं है। मेरी बहिन नहीं।

शान्ती फूट फूट कर रोकर वहाँ से भाग गयी अपने कमरे में। दरवाजो बन्द-करके वहाँ लेटकर रोने लगी।

मनोज और सन्तोष बहुत दुखी हुए। "क्या बात है ? डाक्टर रोकर भाग गई ?" सन्तोष ने पूछा मनोज उठकर डाक्टर के कमरे के पास आया और बुलाया 'डाक्टर' डाक्टर।'

"दया करके अब जाइये। मैं अब अच्छा नहीं।" मनोज लौट आया।

सन्तोष ने कहा "इस डाक्टर के जीवन में भी इस प्रकार एक शोक कहानी होगी।

समय बीत गया।

सन्तोष ने कहा। "मनोज मैं अपनी राय भी कहता हूँ। तुम बिगड़ न जाओ। सुख और दुखों का मिश्रण है जिन्दगी। तुम हमेशा बहिन के बारे में दुखी हो। लेकिन अब तक बहिन को देखने का परिश्रम न किया। चाची की बातों पर भरोसा रखकर व्याकुल रहते थे। लेकिन मैं चाची की बातों पर भरोसा न रखता हूँ। मुझे ऐसा विश्वास है कि शान्ती अब भी एक अच्छी लड़की होगी और अब भी अपने भाई की प्रतीक्षा में रहती है। यदि उस प्रकार है तो तुम को क्या लज्जा है ? एक बेचारी लड़की। ज़रा विचार करो मनोज। मनोज बहुत व्याकुल हुआ। "हाँ ठीक है। मैं पापी हूँ। मैं परिश्रम करूँगा अपनी बहिन को देखने का। क्या तुम मेरी सहायता करोगे न ?"

'ज़रूर' सन्तोष ने एक मुस्कुराहट से उत्तर दिया। "क्या आप उस बहिन को प्यार करेंगे ?" डॉ. शान्ती इसप्रकार पूछ कर उस कमरे में आयी। "ज़रूर डाक्टर मैं अपनी शान्ती को ज़रूर प्यार करूँगा।" मेरी बहिन कहाँ है डाक्टर ? क्या आप मेरी बहिन को जानती हो। "हाँ भैया मैं जानती हूँ। यह शान्ती ही है आप की बहिन।" वह रोकर मनोज के पैर पर गिर पड़ी।

"मेरी बहिन।" आश्चर्य और खुशी से मनोज बोल न सका।

कुछ निमिषों के बाद मनोज बोला— "क्षमा कीजिये बहिन।"

कई दिन बीत गये। आज सन्तोष और शान्ती पति-पत्नी हैं।

★

For Fashionable Stitching
AND
Dry Cleaning
CONTACT:

ALWAYE TAILORING HOUSE

PALACE ROAD, ALWAYE.

Prop.: T. A. FRANCIS. ESTABLISHED 1954

The Institute of Social Service

"VIMALALAYAM"

Chittoor Road,
ERNAKULAM-8.

offers a One-Year Course in
HOME SCIENCE

CURRICULUM

Preparation for Marriage
Mothercraft and Child Development
Food and Nutrition
Home Management and Housewifery
Social Etiquette
Cutting & Sewing
Handicraft
Cookery
Laundry
Embroidery

Minimum Qualifications :— S. S. L. C.

A Certificate is awarded to successful candidates at the end of the Course.

HOSTEL ACCOMMODATION IS AVAILABLE

For Ready-mades and Textiles

Please Visit:

LAXMANAS

NEAR RAILWAY STATION, ALWAYE.

A LONG-FELT NEED

AROUND the College is being well met

IN

THE COLLEGE VIEW CAFE

(run by an old student of the College)

In its **DAINTY DISHES**
&
REFRESHING ROOMS

You shall find

A veritable HOME away from home

Prop.: K. PAUL

For Better Selection in

Textiles
&
Ready-made Dresses

S B S SILK PALACE

(DIRECT IMPORTERS)

Market Road, Alwaye.

PHONE: 105

"**Be tab**" Brassiers is our Speciality

H. O. **The Salih Stores,**
COCHIN-2.

Brs. **The Swadeshi Banian Stores,**
ALWAYE & ERNAKULAM

Prop.: **K. M. MOHAMMED ALI RAWTHER & SONS**

For

KLEERTONE STEEL

FOLDING CHAIRS, CUSHION CHAIRS, SWINGING CHAIRS,
CANTEEN TABLES, TEAPOYS Etc.

Authorised Dealers:

WIRELESS METRO,
ALWAYE.

PHONE: 86. ESTD. 1948.

THE FEDERAL BANK LTD.,

Regd. Office: ALWAYE.

Statement of position as on 31st December 1963

31-12-19[illegible] Rs. nP.	Capital & Liabilities	31-12-1963 Rs. nP.	31-12-1962 Rs. nP.	Property & Assets	31-12-1963 Rs. nP.
5,00,000-00	Paid-up Capital	5,00,000-00	20,50,375-60	Cash and Deposit with other banks	32,75,747-22
3,06,427-56	Reserves	3,98,472-60			
70,93,997-19	Deposits	88,22,515-96	20,66,197-75	Investments	24,06,733-33
40,82,394-60	Contra items	43,55,050-03	38,61,899-43	Advances	40,26,051-03
6,32,327-25	Other liabilities	5,14,942-67	40,82,394-60	Contra items	43,55,050-03
95,864-29	Net profit (after provision for income-tax)	92,474-68	6,50,143-51	Other assets	6,19,874-33
1,27,11,010-89	Total	1,46,83,455-94	1,27,11,010-89	Total	1,46,83,455-94

Capt. FRANCIS PANIKULAM
(*Chairman*)

K. P. HORMIS
(*Managing Director*)

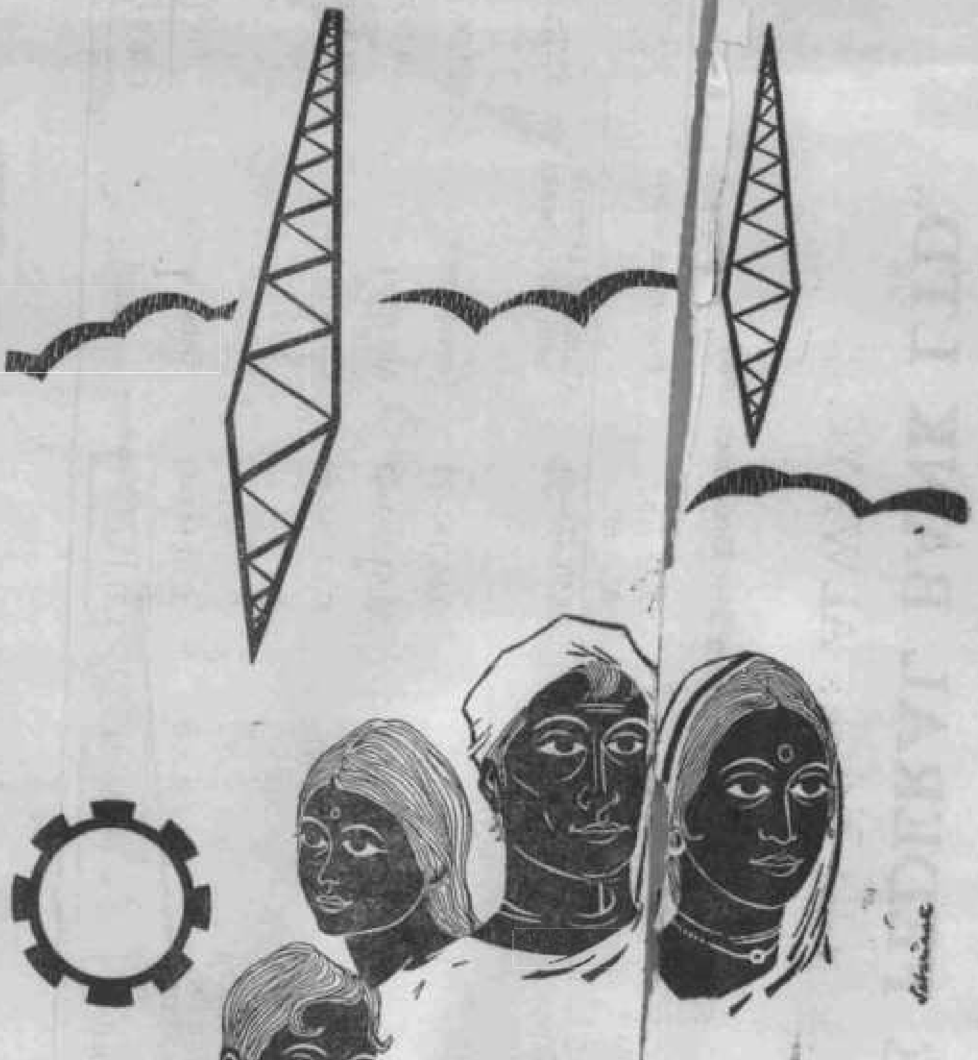

...ദ്ധതികളുടെ ഒരു ചി[illegible] , എല്ലാപ്പോഴും പദ്ധതികളുടെ
വിജയത്തിന്റെ ചിത്രമാ[illegible] ലക്ഷ്യം; ഇന്ത്യയിൽ ജീവിതം
പ്രധാനമായും കാർഷിക [illegible] വ്യവസായമാണ് ആദ്യത്തി
ഉയിരിക്കുന്നത്. കാർഷിക [illegible] മേഖലയിലെ അഭിവൃദ്ധിയാണ്
നമ്മുടെയും അഭിവൃദ്ധി.

എഫ്. എ. സി. റ്റി. [illegible] യുടെ സന്തോഷവുമായി ഇത്
[illegible] കുടുംബത്തിലും [illegible]ുന്നു.

FACT THE FERTILISERS AND CHEMICALS, TRAVANCORE LIMITED.
fact in the field
REGD OFFICE ELOOR. UDYOGAMANDAL.P.O. KERALA.